RAYMOND CHANDLER

NIMIC DE VÂNZARE

Traducere de GEORGE ARION

Consilier Editorial: OCTAVIAN GHEORGHE
Coperta Colecţiei: GHEORGHE CRISTEA

PLAYBACK
Penguin Books, 1958
I. S. B. N. 973-96009-2-1

CAPITOLUL 1

Glasul de la telefon pare tăios şi imposibil de contrazis, dar nu înţeleg prea bine ce spune – mai întâi fiindcă ţin receptorul invers. Îl pun cu o mişcare nu prea dibace în poziţia normală.

— Mă auziţi? Aici e Clyde Umney, avocatul!

— Clyde Umney, avocatul?

— Dumneata eşti Marlowe?

— Da, cred că da.

Mă uit la ceasul de la mână. E ora şase jumătate dimineaţa, dar parcă n-am dormit deloc.

— Încearcă să fii politicos, tinere!

— Iertaţi-mă, domnule Umney, nu mai sunt tânăr. Sunt bătrân, obosit, şi n-am în mine nici un strop de cafea. Cu ce vă pot fi de folos?

— Doresc să te duci la gară la ora opt, când soseşte expresul Super Chief. Printre călătoare se află o tânără pe care vreau s-o urmăreşti până se va stabili undeva. După asta, mă anunţi imediat. Clar?

— Nu.

— De ce?! Se înfurie el.

— Nu-s prea sigur că pot să îndeplinesc o astfel de misiune.

— Aici e Clyde Um...

Nu-l las să-şi termine fraza.

— Opriţi-vă sau încep să fac urât. Spuneţi-mi mai bine despre ce e vorba. Poate că ar fi bine să vă adresaţi altcuiva. N-am lucrat niciodată pentru F.B.I.

— Ei... secretara mea, domnişoara Vermilyea, te va căuta peste o jumătate de oră la biroul dumitale. O să-ţi dea toate informaţiile de care ai nevoie. E o persoană foarte pricepută. Vreau să cred că pot să spun şi despre dumneata acelaşi lucru.

— Sunt mult mai competent după ce-mi iau micul dejun.

Aşa că mai bine spuneţi-i să vină aici.

Îi dau adresa mea din Yucca Avenue şi îi explic cum se ajunge.

— Unde anume?

— Foarte bine, zice el cu inima îndoită, dar să nu uiţi niciodată că femeia respectivă nu trebuie să-şi dea seama că o urmăreşti. E absolut esenţial. Afacerea asta mi-a fost încredinţată de un important birou de avocaţi din Washington. Domnişoara Vermilyea are să-ţi dea un avans pentru cheltuielile pe care o să le ai şi un aconto. Mă bazez pe dumneata. Şi hai să nu mai pierdem timpul cu discuţii inutile.

— O să fac tot ce pot, domnule Umney.

Pun receptorul în furcă. Reuşesc cu chiu, cu vai să mă extrag din pat şi fac un duş şi mă rad. Tocmai sunt cu nasul în a treia ceaşcă de cafea, când se

aude soneria.

— Sunt domnişoara Vermilyea, secretara domnului Umney, vesteşte o voce mai curând acră.

— Fiţi bună şi intraţi?

Pe legea mea că e o bucăţică fainã! E îmbrăcată într-un impermeabil alb, nu poartă pălărie, are părul blond platinat, cizmuliţe asortate cu impermeabilul, umbrelă telescopică din material plastic şi doi ochi albaştri-cenuşiu, care mă sfredelesc de parcă aş fi rostit vreo vorbă nepotrivită. O ajut să-şi scoată impermeabilul. Miroase frumos a parfum bun. Picioarele – în măsura în care-mi pot da seama – oferă o privelişte plăcută de admirat. Are nişte ciorapi ţesuţi parcă din pânză de păianjen. Îi privesc picioarele cu destul interes, chiar şi când le încrucişează, stând cu ţigara în mână şi aşteptând să-i dau un foc.

— Christian Dior, zice ea citind în mine ca într-o carte. Nu suport niciodată altceva. Vă rog însă să-mi daţi un foc.

— Mai purtaţi însă o grămadă de lucruri astăzi, îi răspund eu şi îi aprind ţigara.

— Nu-mi place să mi se facă niciodată curte de dimineaţă.

— Şi care e ora care vă convine, domnişoară Vermilyea?

Mi se acordă cinstea unui surâs mai curând amuzat, pe urmă scotoceşte în poşetă şi îmi aruncă un plic galben.

— Înăuntru se află tot ce vă trebuie.

— Ei... chiar tot ce-mi trebuie?

— Ajunge, şmechere! Ştiu la ce mă pot aştepta de la unul ca tine. Îţi închipui poate că domnul Umney te-a ales? Câtuşi de puţin; eu sunt aceea. Şi încetează să te benoclezi la picioarele mele.

Deschid plicul. Înăuntru se află un altul închis şi două cecuri pe numele meu. Pe primul dintre ele, de două sute cincizeci de dolari stă scris: „Aconto la onorariul pentru servicii profesionale”; celălalt e de 200 de dolari: „Avans pentru cheltuielile lui Philip Marlowe”.

— Trebuie să-mi justifici fiecare gologan, mă pune în gardă domnişoara Vermilyea. Băuturile nu se decontează.

Nu deschid încă plicul celălalt.

— Ce-l face să creadă pe Umney că voi accepta o misiune despre care nu ştiu nimic?

— O s-o accepţi. Nu are de ce să-ţi fie frică. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Şi mai ce?

— Mai vorbim noi odată la un pahar într-o seară ploioasă, dacă n-am altceva mai bun de făcut.

— Fie.

Deschid celălalt plic. Înăuntru e fotografia unei femei tinere. Are o nonşalanţă naturală sau o mare obişnuinţă de a poza. Părul e mai curând

întunecat, poate roşcovan, frunte înaltă şi bombată, ochi cu privire gravă, umerii obrazului înalţi, gură mică. Un chip cu trăsături fine, un pic crispate:

În orice caz, nu un chip de femeie fericită.

— Întoarce-o, îmi zice domnişoara Vermilyea.

Pe spatele fotografiei sunt dactilografiate impecabil următoarele informaţii:

„Nume: Eleanor King. Înălţimea: 1 m. 65. Vârsta: în jur de 29 ani. Părul: brun-roşcat întunecat, ondulat natural. Are ţinută dreaptă, vorbeşte cu o voce egală, pronunţă bine fiecare cuvânt. Este elegantă fără ostentaţie. Machiaj discret. N-are cicatrici vizibile. Ticuri: clipeşte din ochi; îşi scarpină palma de la mâna dreaptă când se enervează. Stângace, dar ascunde asta cu abilitate. Joacă bine tenis, înoată şi plonjează la perfecţie, rezistă la alcool. Fără cazier, dar are dosar”.

— A fost la închisoare, zic eu ridicând ochii spre domnişoara Vermilyea.

— Nu ştiu nimic în plus faţă de ce e scris acolo. Dumneata nu trebuie decât să ţii cont de instrucţiuni.

— Nu ţine, domnişoară. La 29 de ani, o fată frumoasă ca asta ar trebui să fie măritată. Or, nu văd la mâna ei nici un inel sau alt soi de bijuterii. Asta mă pune pe gânduri.

Aruncă o privire la ceas.

— Mai bine ţi-ai bate capul cu aşa ceva în drum spre Union Station. Nu mai e prea mult până la venirea trenului.

Se ridică. O ajut să-şi pună impermeabilul alb şi-i deschid uşa.

— Ai maşină?

— Da. (În prag se întoarce). E ceva care-mi place la dumneata – nu te dai la femei. Şi apoi, eşti bine crescut... când vrei.

— Mi se pare jalnic să te dai la femei.

— Dar în acelaşi timp îmi şi displace ceva la dumneata. Ghiceşti?

— Îmi pare rău, n-am cea mai mică idee. Sunt unii care-mi reproşează al dracului simplul fapt de a mă fi născut.

— Nu asta am vrut să spun:

Cobor scara în spatele ei şi îi deschid portiera maşinii. Un nenorocit de Cadillac Fleetwood. Îmi face un scurt semn cu capul şi o clipă mai târziu o ia din loc.

Urc din nou la mine şi azvârl câteva boarfe într-o geantă de voiaj. Nu se ştie niciodată când ai nevoie de ele...

CAPITOLUL 2

Un joc de copii! Expresul soseşte fără întârziere, ca de obicei, iar cea pe care trebuie ş-o urmăresc e tot atât de uşor de reperat ca un cangur în smoching. Nu are nimic în mână decât o carte format de buzunar care ia calea primului coş de hârtii întâlnit. Se aşează pe o bancă şi priveşte în pământ. După o clipă se ridică şi cercetează tejgheaua unui librar, dar nu descoperă nimic pe gustul său, se uită la uriaşul ceas de pe peretele gării şi intră într-o cabină telefonică. După ce vâră mai multe fise în aparat, începe să vorbească fără ca faţa ei să-şi schimbe expresia. Închide, iese din cabină, cumpără un "New Yorker" de la chioşcul de ziare, se mai uită încă o dată la ceas, se aşează din nou şi începe să citească revista.

Poartă un taior bleumarin făcut de comandă, o cămaşă albă cu guler înalt şi un mare clips de safir înfipt pe reverul vestei. Părul îi e de un roşu întunecat. Seamănă cu fotografia, dar e puţin mai înaltă decât aş fi crezut. Pălăria de paie are o scurtă voaletă. Poartă mănuşi.

După un timp, se ridică şi iese într-o galerie în faţa căreia se află o staţie de taxi. Aruncă o privire spre cafeneaua care se află în stânga intrării, se întoarce şi iat-o în marea sală de aşteptare. Face o scurtă inspecţie a farmaciei, a chioşcurilor de ziare, a biroului de informaţii şi a oamenilor aşezaţi pe frumoasele banchete curate. Nu toate ghişeele sunt deschise. Asta însă n-o interesează. Din nou se aşează, se uită la ceas, îşi scoate mănuşa din mâna dreaptă şi-şi potriveşte ceasul de mână, o mică bijuterie din platină, fără nici un alt ornament. Nu pentru că pare rece sau înţepată sau cu ifose, dar alături de ea domnişoara Vermilyea ar face impresia unei femei uşoare.

Nici de data asta nu rămâne mult; se ridică şi se plimbă prin hol, se întoarce, intră în magazin şi stă câteva clipe la raionul de cărţi de buzunar. Un lucru evident: dacă trebuia s-o aştepte cineva, ora de întâlnire nu e cea a sosirii trenului. Are mai curând aerul că se află între două trenuri. În sfârşit, intră în cafenea, se aşează la o masă acoperită cu plastic, consultă lista de bucate şi începe să citească din carte. O chelneriţă aduce inevitabilul pahar cu apă rece de la gheaţă şi meniul. Tânăra comandă ceva. Chelneriţa se îndepărtează, iar respectiva îşi reia lectura. E aproximativ ora nouă şi un sfert.

Ies în galerie. Un hamal aşteaptă în apropiere de staţia de taxi.

— Lucrezi pentru Super Chief? Îl întreb eu.

— Da, în parte.

Se uită fără prea mare interes la dolarul pe care îl palpez.

— Aştept pe cineva care ar fi trebuit să se afle în vagonul direct Washington-San Diego. A coborât din el careva?

— Vreţi să spuneţi dacă a coborât de-a binelea cu bagaje cu tot?

Fac un semn afirmativ.

Începe să se gândească uitându-se la mine cu o privire de om inteligent.

— Într-adevăr, a coborât un călător, zice el în cele din urmă.

Cum arată prietenul dumneavoastră?

Îi fac descrierea cuiva care trebuie că seamănă cu actorul James Stewart. Hamalul dădu din cap.

— Nu ţine, domnule. Cel care a coborât nu arata aşa. Amicul dumneavoastră a rămas cu siguranţă în tren. Cei care sunt în vagon direct n-au nevoie să coboare. Vagonul e ataşat la trenul 74. Plecarea e la ora 11. 30. Trenul nu e încă format.

— Mulţumesc, îi zic eu şi-i strecor în mână dolarul. Înseamnă că bagajele respective au rămas în tren şi asta e tot ce-am vrut să aflu.

Mă întorc la cafenea şi arunc o privire înăuntru prin geamul de sticlă.

Femeia citeşte în continuare; în faţa ei se află o ceaşcă de cafea şi o brioşă. Intru într-o cabină telefonică sun la un garaj unde sunt cunoscut ca un cal breaz şi le cer să trimită pe cineva la gară să-mi ia maşina dacă nu revin până la prânz. Au făcut asta de mai multe ori pentru mine fiindcă au dublura cheilor. După aia mă duc la maşină şi-mi iau valiza. Mai cumpăr din imensul hol şi un bilet dus întors pentru San Diego şi mă apropii din nou de cafenea.

Respectiva se află tot acolo, dar nu mai e singură. În faţa ei se află un tip care îi vorbeşte şi îi surâde; e de ajuns o privire ca să-ţi dai seama că îl cunoaşte şi că totuşi asta nu-i face nici o plăcere. Întreaga sa persoană poartă ştampila California: pantalon de culoare roşu închis, cămaşă cu pătrăţele galbene şi maro, încheiată la gât dar fără cravată, haină sport din lână bej. Are o înălţime de vreun metru 85, e zvelt, cu chip slab, cu un aer mulţumit de sine însuşi şi cu prea mulţi dinţi. Într-o mână ţine o bucată de hârtie.

Un lucru e limpede ca apa de izvor: fata s-ar simţi cu mult mai bine fără el.

El continuă să-i vorbească mângâind bucata de hârtie şi sfârşeşte prin a se ridica dând din umeri. Aplecându-se înainte, îi mângâie uşor obrajii. Ea se dă înapoi. Atunci el despătureşte hârtia, o pune încetişor în faţa ei şi aşteaptă zâmbind.

Încet, foarte încet, ea îşi coboară ochii pe hârtie, pe care o priveşte fix. Mâna ei se mişcă de parcă ar vrea s-o apuce, dar el e mai iute. Pune în buzunar bucata de hârtie zâmbind în continuare, scoate un blocnotes cu pagini perforate, mâzgăleşte ceva cu stiloul său cu pastă, smulge foaia şi o pune în faţa ei. Fata ia hârtia, o citeşte şi o pune în poşetă. În sfârşit, ridică ochii către tip şi îi zâmbeşte. Se cunoaşte că se forţează. El întinde braţul, o bate încetişor pe umăr, se întoarce şi pleacă.

Individul se duce la o cabină telefonică, formează un număr şi vorbeşte câteva clipe. Când iese, scoate o valiză albă şi un sac de voiaj asortat. Hamalul le apucă şi o porneşte urmat de tip, până la un parking. Se opresc în dreptul unui Buick Roadmaster în două culori, strălucitor.

Modelul decapotabil care nu se decapotează niciodată. Hamalul pune bagajele pe bancheta din spate, încasează bacşişul şi pleacă. Tipul în haină sport se aşează la volan, bagă în marşarier, opreşte, îşi pune ochelari negri şi îşi aprinde o ţigară, după care îi dă drumul. Îi iau numărul şi intru în gară din nou.

Ora care urmează pare să n-aibă sfârşit. Fata iese din cafenea şi citeşte în sala de aşteptare, dar atenţia îi e în altă parte. Mereu dă înapoi paginile şi le citeşte din nou. În unele clipe stă cu cartea deschisă şi cu ochii în gol.

Cumpăr prima ediţie a ziarului de seară şi la adăpostul lui, o spionez, încercând în acelaşi timp să pun cap la cap tot ce-am aflat. Nu-i nimic precis, dar asta m-ajută să mi se pară mai scurt timpul.

Tipul care s-a aşezat la masa ei a venit cu trenul, fiindcă avea bagaje. Poate că a luat acelaşi tren ca şi ea, sau poate că e chiar călătorul despre care mi-a vorbit hamalul. După felul cum s-a purtat fata cu el, e clar că n-avea nici un chef să-l vadă. După toate fiţele pe care le făcea tipul, se înţelege că era mâhnit de un astfel de comportament, dar dacă ea şi-ar da osteneala să citească o bucată de hârtie şi-ar schimba părerea. Şi, după cât se pare, chiar asta s-a şi produs. Şi cum toate astea s-au petrecut după coborârea lor din tren, când era mai simplu ca totul să se petreacă în timpul călătoriei, e clar că individul n-a pus mâna pe hârtie decât în gară.

Tocmai când ajung la acest punct al gândurilor mele, fata se ridică brusc, merge la chioşcul de ziare, se întoarce cu un pachet de ţigări, îl deschide şi aprinde una. Fumează cu stângăcie, ca şi cum n-ar avea obişnuinţa şi, pe măsură ce fumează, pare să se schimbe la înfăţişare, devenind mai vulgară, mai dură; ca şi cum ar face asta dintr-adins.

Privesc ceasul: 10, 47. Îmi continui reflecţiile.

Bucata de hârtie seamănă cu o tăietură dintr-un ziar. Ea a încercat s-o apuce dar el a împiedicat-o, i-a întins-o, iar fata şi-a ridicat ochii spre el surâzând. După care i-a mâzgălit câteva cuvinte pe o coală albă. Concluzie: drăgălaşul are mijloace să se facă plăcut.

Punctul doi: înainte de întâlnirea din cafenea, el a plecat din gară şi s-a dus undeva, fie ca să-şi ia maşina, fie tăietura din ziar sau orice altceva. Altfel zis, nu se temea ca fata s-o şteargă. Deci până atunci, nu-i dezvăluise în întregime mijloacele de convingere. Poate că nu era sigur, sau poate că avea nevoie să verifice ceva. Dar acum, după ce şi-a scos marele atu, a plecat cu Buick-ul cu bagaje cu tot. Prin urmare, nu-i mai este teamă că n-o s-o mai vadă.

La ora 11, 05 toate astea mi se par nişte aiureli şi o pornesc cu deducţiile mele din nou de la zero. Nu pricep mai mult. La 11, 10 megafoanele anunţă că trenul 74 s-a format la linia 11 şi e gata să-şi primească pasagerii cu destinaţia

Santa Ana, Oceanside, Del Mar şi San Diego. Mai multe persoane, printre care şi fata de care mă interesez părăsesc sala de aşteptare. O urmăresc din ochi şi mă duc la o cabină telefonică. Vâr zece cenţi în aparat şi formez numărul de la biroul lui Clyde Umney.

Îmi răspunde domnişoara Vermilyea.

— Aici e Marlowe. Domnul Umney e acolo?

— Îmi pare rău, zice ea cu un ton cât se poate de oficial. Domnul Umney e la Palat.

— Am stabilit contactul cu persoana în chestie şi iau trenul pentru San Diego, sau poate pentru vreo altă gară aflată pe linia asta. Nu ştiu care.

— Mulţumesc. Altceva?

— Soarele străluceşte iar prietena noastră n-are nici un gând de fugă, la fel ca mine sau ca dumneata. A dejunat în cafeneaua care are un geam de sticlă care dă spre hol. După aceea şi-a petrecut timpul în sala de aşteptare împreună cu 150 de alte persoane. Ar fi putut să rămână în tren fără să se arate.

— Mulţumesc, am notat. Am să-i comunic domnului Umney ceea ce mi-aţi spus imediat ce e posibil. În treacăt fie zis, nu v-aţi format nici o părere?

— Una singură: că mi se ascunde ceva.

Deodată se simte în glasul ei o schimbare; probabil că din biroul ei a ieşit cineva.

— Ascultă, amice! Eşti plătit ca să faci o treabă. Te sfătuiesc s-o duci la bun sfârşit. Cum să-ţi spun, Clyde Umney acordă o mare importanţă acestui caz.

— Nu te mai ambala, îngeraşule! Am onoarea să te salut!

— Ascultă, Marlowe, zice ea pe un ton grăbit, nu vroiam să fiu rea cu dumneata. Domnul Umney acordă o mare importanţă acestui caz. Dacă dă greş, îşi pierde un client important. Vroiam numai să te descos.

— Plăcerea e de partea mea, Vermilyea! În subconştient sunt cu mult mai bun. Am să sun când o să mai pot.

Pun receptorul în furcă, ies pe peron şi străbat kilometri întregi până când ajung la linia 11, ca să mă caţăr în sfârşit într-un vagon deja plin de acel fum atât de dulce pentru gât şi care, în nouă cazuri din zece, vă scuteşte de folosirea unui plămân. Îmi umplu şi eu pipa, o aprind şi contribui la rândul meu să fac atmosfera şi mai încărcată.

Trenul se pune în mişcare, se târăşte la nesfârşit de-a lungul depourilor şi a cartierului periferic Est din Los Angeles, prinde puţină viteză şi se opreşte pentru prima dată la Santa Ana. Fata nu coboară aici. Nici la Oceanside şi nici la Del Mar. La San Diego sar în viteză pe peron, apoi într-un taxi şi aştept opt minute în faţa vechii gări spaniole înainte de a-i zări pe hamalii încărcaţi cu bagaje.

Fără să se oprească în dreptul taxiurilor, traversează strada, dă colţul şi

intră într-o agenţie de închiriat maşini fără şofer. După o clipă, reapare cu un aer decepţionat. Unde nu-i permis de condus, nu e nici maşină de închiriat. Ar fi trebuit s-o ştie.

De data asta se vâră într-un taxi care se întoarce înainte de a o apuca în direcţia nord. Mi-e greu să-l fac pe şoferul meu să-l urmărească.

— Astea-s literatură, dom'le. La noi nu ţin poante d-astea!

Îi dau cinci dolari şi îi arăt o fotografie a autorizaţiei mele. Se uită la ambele lucruri fără să ridice capul.

— Bine, dar sunt obligat să anunţ chestia asta. Şi poate că dispecerul o să anunţe poliţia. Aşa e regula la noi.

— E locul visurilor mele, zic eu. Dar tot trăncănind, colegul ne-a făcut pierduţi. A apucat-o la stânga pe după blocurile alea.

Şoferul îmi întinde înapoi fotografia autorizaţiei.

— Ne-a făcut pierduţi pe dracu! Exclamă el jignit. Dar staţia de radio la ce serveşte?

O pune în funcţiune şi începe să vorbească la microfon.

După ce traversăm Torrance Beach o luăm înspre naţionala 101; ne amestecăm într-un grup de maşini lunecând liniştit cu 65 la oră.

— Nu fiţi îngrijorat, mă asigură şoferul privind la mine peste umăr. Cei cinci dolari sunt peste ce o să arate aparatul de taxat?

Da. Dar de ce să nu fiu îngrijorat?

— Clienta se duce la Esmeralda. E pe ţărm, la vreo 20 de kilometri. Destinaţia, până la noi ordine, e un motel care se numeşte „Rancho Descansado”. În spaniolă înseamnă „relaxaţi-vă, nu vă faceţi griji”!

— Dumnezeule! Oare pentru ce am luat un taxi?

— Trebuie să plăteşti ca să fii servit, prinţe.

După ce traversăm Torrance Beach, o luăm înspre promotoriu. Din când în când şoferul vorbeşte la staţie. Întoarce uşor capul şi mă întreabă:

— Nu vreţi să fiţi văzut?

— Dar colegul? N-o să-i spună clientei sale că e urmărită?

— Nici el nu ştie. De aia vă întreb.

— Depăşeşte-l şi încearcă să ajungi înaintea lui dacă se poate. Mai am cinci dolari pentru dumneata.

— S-a făcut! Nici n-or să ne bage în seamă.

La ieşirea dintr-un mic centru comercial, drumul se lărgeşte; pe de o parte e mărginit de case înstărite însă deja vechi şi de cealaltă de vilişoare noi nouţe însă deja arătând înstărite. Mai încolo, drumul se îngustează din nou; ne pomenirăm într-un loc unde viteza maximă e 40 la oră. Şoferul meu o ia la dreapta, se strecoară printr-un labirint de străduţe, trece peste un stop roşu şi mai înainte ca să pot să mă orientez cât de cât, începem să coborâm într-un canion. În stânga noastră scânteiază Pacificul, dincolo de o plajă largă unde se află două vase de salvare. Ajunşi în fundul canionului, şoferul vrea să intre pe

sub un portal, dar îi spun să oprească. O mare firmă pictată cu litere aurii pe un fond verde anunţă că ne aflăm la „El Rancho Descansado”.

Trec aproape trei minute.

Un taxi coboară panta şi intră în Rancho Descansado. Mai trec trei minute. Taxiul iese gol şi urcă apoi coasta. Îl întreb pe şoferul meu.

— Taxiul cu numărul 423. Asta e?

— Da. Şi acum?

— Aşteaptă o clipă. Ce e înăuntru?

— Bungalowuri cu garaj, cu unul sau două paturi. Recepţia e într-un mic bungalow din faţă. În plin sezon preţurile sunt desul de piperate. Dar acum e sezon mort. Tarif redus şi locuri câte vrei.

— Mai stăm cinci minute. După aceea, iau o cameră, îmi pun valizele şi încerc să închiriez o maşină.

Mă asigură că nu e un lucru greu să găsesc una şi că la Esmeralda sunt trei locuri unde aş putea închiria orice maşină mi-ar dori inima, cu tariful la oră sau la kilometru.

Aşteptăm cinci minute. E trecut cu puţin de ora trei. Mi-e atât de foame încât aş fi în stare să fur şi mâncarea unui câine.

Îi plătesc şoferului, îl urmăresc din ochi până când văd că dispare, traversez strada şi intru în „Rancho Descansado”.

CAPITOLUL 3

Aşezat cu coatele pe tejghea, mă uit la tinerelul cu chip mulţumit care stă în faţa mea. De la el, privirea îmi alunecă la fătuca aflată în faţa unei mici centrale telefonice. Are un machiaj strălucitor, părul blond strâns într-o coadă de cal, ochi frumoşi, mari şi duioşi, care încep să sclipească ori de câte ori se uită la flăcăiaş. Privirea mea se îndreaptă din nou spre aceasta şi îmi înghit un mormăit. Telefonista îşi scutură coada de cal şi începe la rândul ei să mă studieze.

— Aş fi foarte bucuros, domnule Marlowe, să vă arăt tot ce avem disponibil, îmi zice cu politeţe tinerelul. Dacă vă convine ceva o să completaţi o fişă. Cât timp credeţi că o să staţi pe-aici?

— Tot atâta timp cât şi ea, îi răspund eu. Mă refer la juna în taior albastru care tocmai a sosit. Nu ştiu sub ce nume a închiriat camera.

Amândoi cască ochii mari la mine. Chipurile lor exprimă nelinişte amestecată cu curiozitate. Sunt treizeci şi şase de feluri de a juca scena asta; maniera de-acum n-am mai încercat-o încă. În altă parte, poate că n-ar fi mers, dar aici s-ar putea să am ceva şanse şi de altfel nici nu-mi pasă.

— Mi se pare mie sau nu vă place ce v-am spus? Remarc eu.

Flăcăiaşul dă uşor din cap:

— Cel puţin dumneavoastră nu vă ascundeţi!

— M-am săturat s-o fac pe rafinatul. Până peste cap. I-aţi văzut degetul inelar?

— Hm... nu, cred că nu.

Se uită la telefonistă. Ea îi face un semn a tăgadă fără să mă slăbească din ochi.

— N-are inel, continui eu. Nu mai are inel... S-a tras o linie...

S-a sfârşit. După atâţia ani... şi acum gata. O urmăresc de... nu mai are importanţă de când. Nu vrea să-mi adreseze nici o vorbă. Ce caut aici? Ca să mă fac de râs? (Mă întorc cu o mişcare bruscă şi mă şterg cu batista. Cei doi stau în continuare cu ochii holbaţi.) Ar fi mai bine să plec, mai adaug întorcându-mă din nou spre ei.

— Aţi vrut să vă împăcaţi cu ea şi ea refuză, murmură micuţa telefonistă.

— Asta e.

— Înţeleg, zice flăcăiaşul. Dar ştiţi cum e, domnule Marlowe. Într-un hotel eşti obligat să fii atent. Poveştile de soiul ăsta sfârşesc de obicei prost – cu împuşcături.

— Împuşcături? (Casc bine ochii.) Dumnezeule, dar de ce?

Tipul îşi pune ambele braţe pe tejghea.

— Care vă sunt de fapt intenţiile, domnule Marlowe?

— Vreau să rămân lângă ea – în cazul în care ar avea nevoie de mine. N-

am să încerc să-i vorbesc. Nici măcar n-am să-i bat la uşă. Dar o să ştie că sunt aici şi pentru ce anume. Am s-o aştept. Am s-o aştept veşnic.

Simt că-mi vin mie însumi lacrimile în ochi. După ce-mi recapăt suflul, dau marea lovitură:

— Şi apoi, nu-mi prea place moaca tipului care a condus-o până aici.

— N-a condus-o decât şoferul de taxi, îmi răspunde recepţionerul.

Dar a înţeles perfect unde vreau să ajung. Micuţa telefonistă îşi reprimă un zâmbet.

— Nu e vorba de asta, Jack. Se referă la cel care a rezervat camera.

— Ştiu prea bine, Lucille. Mă iei drept un imbecil?

Scoate pe dată dintr-un sertar al biroului său o fişă şi o pune în faţa mea. Într-un colţ, în diagonală, e scris: Larry Mitchell. În celelalte rubrici e scris de o altă mână: „Domnişoara Betty Mayfield, West Chatham, New York". În stânga sus aceeaşi mână care a scris numele lui Larry Mitchell a aşternut o dată, o oră, un preţ şi un număr.

— Eşti dulce, zic eu. Deci, şi-a reluat numele de fată. La urma urmei, are tot dreptul.

— Are dreptul să ia orice nume atâta vreme cât n-o face dintr-o intenţie rea. Doriţi o cameră alături de a ei?

Deschid ochii mari. Încerc chiar să-i fac să strălucească. S-ar putea ca nimeni să nu-şi fi dat atâta ostenealã ca să facă să-i strălucească ochii.

— Ascultă, îi zic eu, eşti o forţă, dar nu trebuie... Nu vreau să ai belele... N-aş vrea să fii pus pe liber.

— Cu atât mai rău! Asta o să-mi servească drept lecţie. Vă rog însă să nu spuneţi nimănui nimic.

Ia un toc şi mi-l întinde. Semnez cu numele meu real şi dau drept adresă „61 Street, New York".

Jack aruncă o privire pe fişă.

— Asta e lângă Central Park? Zice el în aparenţă cu nepăsare.

— Cam la trei blocuri. Între Lexington şi 3th Avenue.

Dă din cap. Am trecut proba cu succes, la o cheie.

— Aş vrea să-mi las bagajul, apoi să halesc ceva şi, dacă se poate, să închiriez o maşină, îi zic eu. Pot să-mi duc valiza în cameră?

De ce nu? Nimic mai uşor. Iese împreună cu mine şi îmi arată un pâlc de arbuşti în spatele căruia se ridică nişte cabane albe, cu acoperişuri de ardezie verde, cu verandă şi balustradă. Mi-o arătă pe-a mea şi îi mulţumesc. E gata să se îndepărteze, când îi atrag atenţia.

— Mai e ceva... Dacă află de mine o să vrea s-o şteargă.

— Bineînţeles. Nu puteam face nimic în acest sens, domnule Marlowe. Mulţi dintre clienţii noştri nu rămân la noi decât o noapte sau două – cu excepţia verii.

Când intră în birou, o aud pe micuţă cum îi spune:

— E simpatic, Jack, dar n-ar fi trebuit să faci asta.
Aud şi răspunsul lui:
— Pe acest Mitchell nu pot să-l sufăr – chiar dacă e prietenul patronului.

CAPITOLUL 4

Camera aş zice că nu e prea rea. În afară de inevitabilul pat construit parcă din beton armat, sunt câteva fotolii fără perne, un mic birou aşezat lângă zidul din fund şi un dulap de haine, ca şi o baie cu o cadă pe gustul celor din Hollywood şi cu lumină de neon deasupra lavoarului. Chicineta are un frigider şi un aragaz electric cu trei ochiuri. Deasupra chiuvetei, într-un dulăpior, veselă şi alte accesorii de bucătărie în cantitate suficientă. Pun câteva cuburi de gheaţă într-un pahar, torn whisky dintr-o sticlă pe care am adus-o cu mine, beau o înghiţitură şi mă aşez într-un fotoliu, cu urechea la pândă, ferestrele închise şi jaluzelele trase. Nimic nu mişcă alături; în sfârşit, se aude cum se trage dincolo apa. Îmi golesc paharul, îmi sting ţigara, şi încep să examinez radiatorul instalat în zidul din mijloc. La prima vedere s-ar părea că nu dă prea multă căldură; dar în dulap e un radiator mobil cu ventilator şi termostat, cu priză triplă şi bun de conectat la 220 volţi. Ridic tabla de protecţie din metal cromat a radiatorului din perete şi deşurubez becurile. Iau din valiză un stetoscop medical, îl aplic pe reflectorul metalic şi ciulesc urechea. Dacă de cealaltă parte, a zidului, se află un radiator în acelaşi loc – şi e aproape sigur – cele două camere nu sunt separate decât de un panou metalic şi niţel izolant, foarte subţire, după toate aparenţele.

Nimic nu se petrece dincolo timp de câteva minute, după care aud formându-se un număr de telefon ca şi cum aş fi în cealaltă încăpere.

Un glas de femeie zice:

— Esmeralda 41499, vă rog!

Glasul este rece, rezervat, într-un registru mediu şi nu exprimă decât o mare oboseală. De când o filez, o aud pentru prima oară.

După o aşteptare destul de lungă, o aud din nou: „Cu domnul Mitchell, vă rog”. Încă o pauză, mai puţin lungă de data asta. Pe urmă aud: „Aici e Betty Mayfield. Sunt la Rancho Descansado.”. Pronunţă rău „a” -ul din „Descansado”.

„Am zis Betty Mayfield. Te rog, n-o face pe nebunul. Vrei cumva să silabisesc?”

La celălalt capăt al firului i se răspunde ceva. Ea ascultă.

După o clipă zice: „Apartamentul 12 C. Ar trebui s-o ştii! Doar dumneata l-ai reţinut... A! Bine, înţeleg. Bine, de acord. Te aştept.”

Închide. Linişte. Linişte totală. Pe urmă de cealaltă parte a zidului se aude o litanie spusă mecanic: „Betty Mayfield. Betty Mayfield. Betty Mayfield. Săraca Betty. Erai o fată curajoasă înainte. E mult de-atunci.”

Sunt aşezat pe podea, pe o pernă în dungi, cu spatele la zid. Mă ridic fără zgomot, pun stetoscopul pe pernă şi mă întind pe divan. Individul o să sosească în câteva clipe. Iar ea e aici şi e obligată să-l aştepte, şi a venit aici chiar pentru acest lucru. Aş vrea să ştiu din ce pricină anume.

Probabil că poartă pantofi cu talpă de crep, fiindcă n-aud nimic mai înainte ca soneria de la uşa de alături să înceapă să sune. Şi poate că n-a tras maşina chiar în faţa bungalow-ului. Mă aşez pe jos şi încep să ascult din nou cu stetoscopul ca un doctor neobosit.

Se aude cum îi deschide şi el intră. Îmi închipui cum zâmbeşte când îi zice:

— Bună, Betty! Eşti chiar Betty Mayfield; nu-i aşa? E un nume drăguţ.

— E numele meu de fată.

Uşa se închide la loc.

— Ai făcut foarte bine că ţi l-ai schimbat. Dar te-ai gândit la iniţialele de pe valize?

Nu-mi place vocea lui. Timbrul e ascuţit, tonul prefăcut, cu o nuanţă de batjocură. Trăsăturile feţei mele se înăspresc.

— Îmi închipui, zice ea pe un ton sec, că asta ai remarcat în primul rând.

— Nu, păpuşico! În primul rând te-am remarcat pe tine.

După aceea, urma inelului şi absenţa lui. De-abia pe urmă au venit şi iniţialele.

— Nu-mi spune păpuşă, şantajist murdar şi mărunt! Îi strigă ea într-un brusc acces de furie.

El nu pare deloc mişcat.

— Şantajist poate, îngeraşule,... dar... (urmează o nouă notă batjocoritoare)... mărunt, asta-i altă poveste.

Ea face câţiva paşi fără îndoială ca să pună o distanţă între ei.

— Vrei să bei ceva? Văd că ai adus o sticlă.

— Risc să devin întreprinzător...

— Nu mi-e frică de dumneata, domnule Mitchell, zice ea rece. Singurul lucru care mă nelinişteşte e că ai gura prea mare. Vorbeşti prea mult şi ai o părere prea bună despre dumneata. Să punem lucrurile la punct: îmi place Esmeralda, am mai fost pe aici şi mi-a fost întotdeauna dor să mă întorc aici. Că locuieşti în zonă şi că ai luat acelaşi tren cu mine nu e decât o coincidenţă supărătoare. E mai mult decât regretabil că m-ai recunoscut. Dar, încă o dată, e doar o coincidenţă supărătoare şi atâta tot.

— O coincidenţă foarte fericită pentru mine, păpuşico, zice el cu o voce leneşă.

— Tot ce se poate, cu condiţia să nu exagerezi. Altfel rişti să te arzi.

Urmează o scurtă tăcere. Mi-i închipui cum se privesc unul pe altul. Poate că el zâmbeşte nervos.

— Nu trebuie decât să pun mâna pe telefon şi să chem ziarele din San Diego, zice el liniştit. Cauţi publicitate? Nimic mai uşor, te asigur.

Izbucneşte în râs.

— Ai avut noroc să dai peste acel judecător complet ramolit şi pe deasupra, în singurul stat – am verificat – unde poate fi schimbat verdictul unui

juriu. Dacă povestea dumitale ar fi publicată aici – ce minunăţie ar ieşi! – Ar trebui să-ţi schimbi din nou numele şi să pleci din nou. Cu vremea devine obositor, nu crezi?

— Cât vrei? Nu e decât un aconto, sunt sigură.

— Am vorbit eu de bani?

— Nu-i încă timpul pierdut. Şi nu mai vorbi aşa de tare.

— Eşti singura stăpână a locurilor, îngeraşule. Am dat o raită mai înainte de a intra la tine. Uşi închise, ferestre închise, jaluzele trase, garaje goale. Dacă eşti neliniştită, pot să verific la recepţie. Am prieteni în acest colţişor, oameni pe care trebuie să-i cunoşti, fiindcă îţi pot face viaţa plăcută. E greu de pătruns în societate aici şi a sta deoparte, într-o fundătură ca asta, nu-i prea vesel.

— Şi cum se face că dumneata ai reuşit să pătrunzi, domnule Mitchell?

— Bătrânul meu e cineva la Toronto. Nu ne înţelegem şi el nu vrea să mă aibă sub ochi. Asta nu-l împiedică să rămână tatăl meu şi să-mi dea bani ca să stau în preajma lui.

Ea nu răspunde. I se aud paşii îndepărtându-se spre bucătărie: fără îndoială că s-a dus să scoată gheaţă de la frigider. Se aude cum curge apa. Apoi paşii se apropie.

— O să beau şi eu un pahar, zice ea. Dacă m-am arătat atât de ciufută, e pentru că sunt obosită.

— Bineînţeles, eşti obosită, zice el cu glas sigur. Ei bine, hai să bem când n-o să mai fii! Să zicem diseară, pe la orele 19, 30, la „Glass Room”. Am să vin să te iau. Se mănâncă bine acolo şi se poate, şi dansa. Un colţ liniştit. E greu să obţii o masă acolo.

— E scump?

— Destul de scump. Ceea ce mă face să mă gândesc... Ar fi bine ca până când îmi voi primi cecul lunar să-mi dai nişte bani. (Îl aud cum râde.) Mi se face ruşine! Iată că vorbesc până la urmă de bani!

— Nişte bani?

— Să zicem, câteva sute de dolari.

— Şaizeci de dolari, asta e tot ce am – atâta vreme cât n-am deschis un cont sau nu mi-am schimbat cecurile de călătorie.

— O să le schimbi la recepţie, păpuşico!

— Perfect. Uite cincizeci. Nu vreau să te obişnuiesc rău, domnule Mitchell...

— Fii bună şi spune-mi Larry...

— Ţii cu adevărat?

Glasul i s-a schimbat, e acum uşor provocator. Îmi închipui cum pe mutra tipului înfloreşte un zâmbet. Se lasă o scurtă tăcere şi deduc că individul a apucat-o de mâini şi ea s-a lăsat. În sfârşit, ea zice cu o voce puţin înăbuşită:

— Destul, Larry. Şi acum, fii bun şi du-te. O să fiu gata la şapte şi jumătate.

— Mai dă-mi unul ca să prind curaj!

După aceea uşa se deschide şi el spune ceva ce nu înţeleg. Mă ridic, mă apropii de fereastră şi arunc o privire printre jaluzele. La lumina unui proiector agăţat de un arbore înalt, îl văd pe tip cum urcă panta şi dispare. Mă reîntorc la postul meu de ascultare; timp de câteva clipe nu aud nimic, fără a şti de fapt ce sper să aud. Dar în curând îmi dau seama.

Se aude un du-te vino grăbit, zgomotul unor sertare trase, o închizătoare care e deschisă, un capac care e ridicat şi care se loveşte de ceva.

Tipa e pe punctul să se cărăbănească.

Înşurubez becurile în radiator, pun la loc grila şi vâr stetoscopul în sacul meu de voiaj. S-a lăsat frigul. Îmi pun haina şi rămân în mijlocul încăperii. Începe să se facă seară şi nu e nici o lumină aprinsă. Stau nemişcat şi-mi pun mintea la contribuţie. Sigur, aş putea să-mi fac raportul prin telefon; între timp, ea ar putea să ia un alt taxi şi s-o pornească spre un alt tren sau aeroport, către o destinaţie necunoscută. Ar putea să meargă oriunde, dar va fi întotdeauna un detectiv la sosirea trenului, dacă asta e dorinţa acelor capete pătrate de la Washington. Peste tot poate să fie un Larry Mitchell sau un ziarist cu o memorie bună. O să fie mereu acel mic amănunt care o să sară în ochi şi care o s-o facă remarcată. Nu poţi să scapi de tine însuţi.

Fac o meserie de băgăreţ în treburile altora pentru oamenii pe care nu-i iubesc – dar pentru asta eşti plătit, amice! Ei plătesc factura şi tu răscoleşti roiul. Numai că de data asta îl simt că miroase urât. Fata asta nu are aerul unei femei de stradă şi nu-mi pare necinstită. Sau poate că e şi una şi alta, cu tot atâta succes cu cât nu are aerul să-l aibă...

CAPITOLUL 5

Ies şi în dreptul uşii de alături mă opresc şi sun. Dinăuntru nu se aude nici o mişcare, nici un zgomot de paşi. Deodată, lanţul de siguranţă alunecă în lăcaşul lui şi uşa se deschise câţiva centimetri.

Trec încet peste prag; ea face un pas înapoi pentru a se îndepărta de mine.

— Cine-i acolo? Întreabă o voce de dincolo de uşă.

— Îmi puteţi da puţin zahăr?

— N-am.

— Atunci daţi-mi nişte bani până când o să primesc cecul meu lunar!

Linişte. Pe urmă uşa se cască atât cât îi permite lanţul de siguranţă şi chipul fetei apare în prag, cu ochii aţintiţi la mine, ca două iazuri în noapte. Proiectorul instalat în arbore se reflectă în ei oblic.

— Cine sunteţi?

— Vecinul dumneavoastră. Dormitam pe când am fost trezit de glasuri... de glasuri care îşi spuneau nişte vorbe... Asta m-a făcut curios.

— N-aveţi decât să dormitaţi mai departe!

— Sigur că aş putea s-o fac, doamnă King. – Oh! Iertare, domnişoară Mayfield, dar mă întreb dacă ţineţi la asta cu tot dinadinsul.

Nu se mişcă, nu clipeşte din ochi. Scutur pachetul de ţigări ca să scot una, apoi ridic cu degetul capacul brichetei şi încerc să aprind. Se poate face asta cu o singură mână. Dar numai uneori şi nu fără greutate. În sfârşit, reuşesc să-mi aprind ţigara, trag din ea şi dau fumul pe nas.

— Ce faci de obicei dacă publicul te încurajează? Întrebă ea.

— În mod normal ar trebui să dau un telefon la Los Angeles ca să anunţ persoana care m-a trimis. Dar îţi stă în putere să-mi schimb părerea.

— Dumnezeule! Zice ea. Doi în aceeaşi după amiază! Am noroc, nu-i aşa?

— Eu nu ştiu nimic, dar chiar nimic. Am impresia că m-am lăsat manevrat dar nu sunt prea sigur.

— Aşteaptă o clipă.

Îmi închide uşa în nas, dar nu pentru mult timp. Lanţul de siguranţă iese din lăcaşul lui şi uşa se deschide din nou.

— Ce-ai auzit? Închide uşa, te rog!

Împing uşa cu umărul şi mă sprijin cu spatele de ea.

— Sfârşitul unei discuţii nu prea plăcute. Aici zidurile sunt subţiri ca portofelul unui tip lefter.

— Joci teatru?

— Mai curând mă – joc de-a v-aţi ascunselea! Dă-mi voie să mă prezint: Philip Marlowe. Ne-am mai întâlnit.

— Ah! Da? (Se îndepărtează de mine cu paşi mici şi prudenţi şi se

opreşte lângă o valiză deschisă, sprijinindu-se de braţul unui fotoliu). Unde anume?

— La Union Station, Los Angeles. Aşteptam amândoi între două trenuri. M-ai interesat. Şi m-a mai interesat şi ceea ce s-a petrecut acolo între dumneata şi domnul Mitchell – parcă aşa-l cheamă. N-am auzit nimic şi nu vedeam prea bine pentru că eram afară, în faţa cafenelei.

— De ce atâta interes, domnule nu ştiu care?

— Tocmai vreau să-ţi explic. Ceea ce m-a intrigat a fost schimbarea dumitale de atitudine după discuţia pe care ai avut-o cu el. Te-am observat. Era limpede. Ai început s-o faci pe fata cu apucături îndrăzneţe. De ce?

— Mai înainte cum eram?

— Bună, rezervată, bine crescută.

— Asta te-a înşelat. Adevărata mea natură e cea de libertină. Uite proba!

Îndreaptă spre mine un mic revolver.

Îi arunc o privire.

— A! Da, armele de foc! Nu încerca totuşi să mă sperii cu astfel de trucuri. Mă cam pricep la ele. Ca jucărie am avut un vechi Derringer; ştii, pistoalele acelea cu un singur glonte pe care le purtau odinioară trişorii. Când am mai crescut am avut dreptul la o carabină de mare precizie, calibrul 303, şi la multe altele. O dată am lovit ţinta la opt sute de metri şi asta fără lunetă. Pentru cazul în care nu ştii ce înseamnă chestia asta, ţin să-ţi spun că ţinta, la distanţa asta, e mare cât un timbru de carte poştală.

— Ce carieră magnifică!

— Nimic nu se poate aranja cu arme de foc. Reculul lor n-a servit niciodată decât să te bage într-un şi mai mare bucluc.

Schiţează un zâmbet şi ia pistolul în mâna stângă. Cu dreapta îşi apucă de la gât corsajul şi cu un gest hotărât îl rupe până la talie.

— Iar acum, zice ea, mai ales că nimic nu ne grăbeşte, îmi iau pistolul cu mâna dreaptă, în felul acesta (îl apucă de ţeavă) şi îmi dau una în obraz ca să-mi fac o vânătaie superbă.

— După care, continui eu, o să apuci revolverul ca lumea, având grijă să ridici siguranţa şi o să apeşi pe trăgaci. Aici aş sfârşi primul episod al suplimentului sportiv al ziarului meu.

— N-o să ai răgazul să ajungi în mijlocul camerei.

Îmi dau drumul într-un fotoliu şi-mi încrucişez picioarele, iau o scrumieră verde care se află pe masa de alături şi o aşez în echilibru pe genunchi. Ţin între degetul mare şi arătător ţigara care fumegă.

— De ce vrei să mă mişc? Îmi place să stau confortabil.

— Iată de ce – fiindcă o să mori. Sunt o bună trăgătoare şi nu te afli la opt sute de metri.

— Ei bine, n-ai decât să-i convingi pe sticleţi că m-am aruncat asupra ta şi că a trebuit să te aperi!

Lasă să-i cadă pistolul în valiză şi izbucneşte în râs. Cine-ar auzi-o ar crede că se amuză cu adevărat.

— Iartă-mă, zice ea în cele din urmă. Dar închipuindu-te aşezat în fotoliu, cu o gaură în cap, iar eu pe punctul de a da explicaţii că a trebuit să-mi apăr virtutea mi s-a părut extraordinar de comic.

Se aşează şi ea într-un fotoliu şi se apleacă înainte, cu fruntea sprijinită în mâini, iar coatele aşezate pe genunchi. E palidă; trăsăturile feţei îi sunt trase.

— Ce vrei de la mine, domnule Marlowe? Sau, mai bine zis, ce-aş putea să fac pentru dumneata în schimbul liniştii mele?

— Cine e Eleanor King? Ce făcea ea la Washington? De ce şi-a schimbat numele, undeva pe drum, şi de ce şi-a scos iniţialele de pe valize? Aş vrea să fiu lămurit în legătură cu aceste amănunte. Dar tare mi-e teamă că n-ai s-o faci.

— Oh! Nu ştiu nimic... Iniţialele le-a rupt tipul de la vagonul de dormit. I-am spus că am fost măritată şi foarte nenorocită şi că după divorţul meu mi s-a dat voie să-mi reiau numele de fată. Care e Elizabeth, sau Betty Mayfield. S-ar putea să fie adevărat ce spun, nu-i aşa?

— Da. Dar asta nu explică prezenţa lui Mitchell.

Se lasă pe spate, destinsă, dar în acelaşi timp rămâne atentă.

— L-am cunoscut pe drum. Era în acelaşi tren cu mine.

Dau din cap.

— Numai că pentru a veni aici şi-a luat maşina. Şi el ţi-a reţinut camera. Nu e prea iubit prin împrejurimi, dar am senzaţia că e amicul cuiva foarte important.

— Câteodată legi prietenii repede cu oameni pe care îi întâlneşti în tren sau pe vapor.

— Asta-i şi impresia mea! Numai că te-a tapat de bani. Şi mi-am dat seama că nu prea ţii să-l vezi.

— Şi ce dacă? Dar te înşeli: sunt nebună după el! (Îşi priveşte mâinile.) Cine te trimite, domnule Marlowe, şi ce vrei de la mine?

— Un avocat din Los Angeles care acţionează în interesul cuiva din Est. Trebuie să te urmăresc până când o să te văd stabilită undeva. Ceea ce s-a şi întâmplat. Dar vad că te pregăteşti de plecare şi totul trebuie luat de la capăt.

— Numai că de data asta ştiu că mă urmăreşti zice ea nu fără răutate. Deci o să ai necazuri. Dacă înţeleg bine, eşti detectiv particular?

N-am încotro şi recunosc. Fiindcă îmi termin ţigara, pun scrumiera pe masă şi mă ridic.

— O să am necazuri, bineînţeles, dar mai sunt detectivi, domnişoară Mayfield.

— Oh! Ştiu. Şi toţi deosebit de binevoitori. Unii dintre ei sunt chiar curăţei.

— Nu eşti căutată de poliţie. De altfel, s-ar fi putut pune mâna pe

dumneata cu uşurinţă, pentru că se ştia ce tren o să iei şi mi s-a dat până şi o fotografie de-a dumitale. Dar Mitchell poate să-ţi facă tot ce-i trece prin cap. Şi nu numai bani o să-ţi ceară.

Am impresia că roşeşte uşor, dar faţa ei nu este prea în lumină.

— Tot ce se poate. Şi poate că mi-e egal.

— Nu, asta nu ţi-e indiferent!

Deodată, sare în picioare şi se apropie de mine.

— Nu-i aşa că în meseria dumitale nu se face avere?

Mă mulţumesc să dau din cap. E acum cât se poate de aproape de mine.

— Cât vrei ca să ieşi de-aici şi să uiţi că m-ai văzut vreodată?

— Ca să ies, e gratuit. În rest, trebuie să-mi fac raportul.

— Cât? (Vorbeşte cu un aer hotărât.) Poţi să-ţi dau bani din belşug. Am folosit bine cuvântul, nu-i aşa? E un cuvânt mai drăguţ decât şantaj...

— Nu e deloc acelaşi lucru.

— Depinde... Crede-mă, e deseori acelaşi lucru – chiar când ai de-a face cu avocaţi sau cu doctori. Am păţit-o ca s-o ştiu.

— N-ai noroc!

— Da' de unde, sticlete! Dimpotrivă, am o şansă nemaipomenită – sunt în viaţă.

— Eu nu, dar te rog să păstrezi secretul.

— Mi-a fost dat s-o văd şi pe asta! Un sticlete cu scrupule.

Nu ţine cu mine. Iar acum, domnule detectiv particular, te rog să alergi să dai acel telefon care te frământă atât. Nu te mai reţin.

Face un pas spre uşă, dar o apuc de încheietură şi o întorc către mine. Corsajul ei rupt nu dezvăluie o goliciune strălucitoare, ci numai puţină piele până la sutien. Pe plajă, se vede mai mult: e drept, nu printr-un corsaj.

Am probabil un aer cam avântat fiindcă deodată dă impresia că vrea să mă zgârie.

— Nu sunt în călduri! Şuieră ea. Jos labele!

O apuc şi de cealaltă încheietură şi o trag spre mine. Încercă să mă lovească cu genunchiul, dar e prea aproape. Pe urmă, se lasă moale cu capul pe spate, cu ochii închişi. Buzele i se deschid într-un zâmbet batjocoritor. Seara e răcoroasă. La ţărm, probabil că e chiar rece. Dar aici unde mă aflu e bine.

După câtva timp zice cu o voce oprimată că e timpul să se schimbe pentru cină. Nu zic decât:

— M-m-m-...

Puţin mai târziu îşi dă cu părerea că e cam multă vreme de când un bărbat nu i-a desfăcut sutienul. Mergem încet spre paturile duble. Au cuverturi vârstate cu argint şi roşu... Mici amănunte pe care le înregistrezi fără să vrei...

Ochii îi sunt larg deschişi şi plini de întrebări. Mă uit la fiecare pe rând fiindcă sunt prea aproape ca să-i văd pe amândoi deodată. Îmi par al naibii de bine asortaţi.

— Dragul meu, murmură fătuca, eşti nemaipomenit de drăguţ dar crede-mă că n-am timp...

Îi închid gura. Mi se pare că aud o cheie întorcându-se în broască, dar nu dau nici o atenţie. Uşa se deschide şi Larry Mitchell îşi face apariţia.

O apuc şi de cealaltă încheietură şi o trag spre ochii pe jumătate închişi, din înălţimea celor o sută optzeci şi cinci de centimetri de nervi şi muşchi.

— Mi-a trecut prin cap să verific la recepţie, zice el cu un aer nonşalant. Camera 12 B a fost închiriată în această după amiază. Mi s-a părut ciudat, ţinând cont de faptul că în această perioadă nu prea sunt clienţi. Am luat deci cea de-a doua cheie. Cine e vlăjganul ăsta, păpuşico?

— Ţi-a mai spus doar o dată să nu-i mai zici păpuşică.

Nu lăsă să pară că a înţeles. Pumnul lui închis i se balansează încetişor de-a lungul coapsei.

— E un detectiv particular cu numele de Marlowe, răspunde ea. Are sarcina să mă urmărească.

— Te urmăreşte de foarte aproape, din câte îmi dau seama... Am impresia că sunt în plus.

Dintr-un salt, ea se îndepărtează de mine, îşi vâră mâna în valiză şi scoate pistolul.

— Eram pe punctul de a vorbi de bani, vesteşte ea.

— Gravă greşeală, zice Mitchell, (Are tenul puternic colorat şi ochii îi sunt strălucitori.) Mai ales într-o astfel de poziţie. Nu-i nevoie de pistol, îngeraşule.

Îmi dă o directă de dreapta rapidă şi bine aplicată. Mă feresc. Dar dreapta nu i-a fost decât o fentă, fiindcă e stângaci. Trebuia să-mi fi dat seama de asta la Los Angeles în gară. Un amănunt ca ăsta nu are voie să-i scape unui observator avizat. Nu-l nimeresc cu un croşeu de dreapta, dar el mă izbeşte cu unul de stânga.

Capul mi se dă înapoi şi îmi pierd echilibrul. Profită de răgaz pentru a se zvârli pe Betty şi-i smulge pistolul care poposeşte în mâna lui stângă.

— Linişte! Zice el. Ştiu că nu sunt prea original spunând asta, dar pot să te anunţ că te pot transforma în strecurătoare fără să fiu cât de cât neliniştit.

— Bine! Zic eu cuprins de greaţă. Pentru nişte amărâţi de cincizeci de dolari pe zi n-am de gând să mă las omorât.

— Întoarce-te! Mi-ar face plăcere să arunc o privire în portofelul tău.

Mă arunc asupra lui. Sigur, spaima l-ar fi putut face să apese pe trăgaci; dar n-are nici un motiv să fie înspăimântat.

În aparenţă, Betty nu e prea sigură de asta. Cu coada ochiului o văd că înfaşcă sticla de whisky de pe masă.

Pumnul meu îl atinge pe Mitchell după ureche. Deschide larg gura şi mă loveşte la rândul lui fără nici o eficacitate. Punciul meu a fost mai bun; totuşi, nu sunt proclamat învingător. Fiindcă în aceeaşi clipă un măgar îmi dă o copită drept în creştetul capului. Încep să zbor deasupra unui ocean negru precum

cerneala şi explodez ca o jerbă de foc.

CAPITOLUL 6

Prima impresie pe care o am când mă trezesc din leşin e că dacă vreunul mi-ar vorbi prea brusc aş izbucni în plâns; a doua, că odaia e prea mică pentru capul meu. Îmi simt fruntea la mii de kilometri de ceafă, iar o distanţă incalculabilă îmi separă tâmplele, deşi o pulsaţie surdă se propagă de la una la alta. Dar, în zilele noastre, distanţele nu mai contează.

A treia senzaţie e aceea a unui zgomot continuu, un fel de şuierat plângăcios, undeva, nu prea departe de mine. A patra şi ultima impresie e că pe spate îmi curge apă rece. Cuvertura patului îmi demonstrează că sunt culcat pe burtă, cu faţa în jos, dacă mai am vreo faţă. Mă întorc cu prudenţă şi mă aşez; imediat aud un soi de clinchet şi după aceea un zgomot înăbuşit. Acest clinchet şi zgomotul înăbuşit provin de la un prosop plin cu cuburi de gheaţă şi legat la cele patru colţuri care a căzut pe podea. Cineva care mi-a vrut binele mi l-a pus pe ceafă. Cineva care mi-a dorit cu mult mai puţin bine mi-a mutat capul din loc. S-ar putea să fie una şi aceeaşi persoană. Oamenii sunt fantastici...

Mă ridic în picioare şi mă pipăi la coapsă. Portofelul mi se află tot în buzunarul din stânga. Îi verific conţinutul: nu lipseşte nimic. Informaţiile pe care le-a oferit nu mai sunt confidenţiale. Valiza aşezata la capul patului e deschisă. Deci, sunt din nou în camera mea.

Reuşesc să mă apropii de oglindă şi să privesc la chipul care se vede acolo. Îmi pare familiar. Pe urmă mă duc la uşă şi o deschid. Şuieratul plângăcios sporeşte. Chiar în faţa mea un bărbat rotofei se sprijină de balustradă. E de talie mijlocie şi slănina pe care o cară nu pare a fi flască. Poartă ochelari şi are urechi mari sub o pălărie din fetru de un cenuşiu murdar, gulerul pardesiului ridicat şi mâinile în buzunare. Părul care îi cade de-o parte şi de alta a pălăriei e la fel de cenuşiu ca al navelor de război. Ca majoritatea oamenilor graşi, dă impresia de durabilitate. Lumina care cade prin uşa din cameră i se reflectă în lentilele ochelarilor. Stă la capătul unei pipe mici, din genul celor care sunt bune să-ţi ardă gura. Simt că intru în apele mele, dar nu sunt chiar atât de sigur pe mine ca să nu fiu neliniştit de prezenţa lui.

— Frumoasă seară, zice el.

— Ce doriţi?

— Caut pe cineva; nu pe dumneavoastră.

— Nu-i nimeni la mine.

— Bun, zice el, mulţumesc.

Întorcându-mi spatele îşi sprijină burta de balustrada verandei.

Merg prin verandă în direcţia şuieratului plângăcios. Uşa de la numărul 12 C e larg deschisă, luminile aprinse iar zgomotul provine de la un aspirator pe care îl manevrează o femeie în verde.

Intru şi arunc o privire jur împrejur. Femeia opreşte aspiratorul şi mă cercetează din cap până-n picioare.

— Ce doriţi?

— Unde e domnişoara Mayfield?

Dă din cap nedumerită.

— Doamna care ocupa camera asta, îi explic eu.

— Ah! Da... A plecat acum o jumătate de oră. (Pune aspiratorul în funcţiune.) Întrebaţi la recepţie, urlă ea ca să acopere vacarmul. Eu trebuie să fac curat lună aici.

Întind braţul în spatele meu ca să închid uşa, merg pe lângă zid urmărind şarpele negru al cordonului aspiratorului şi îl scot din priză. Femeia în uniformă verde îmi aruncă o privire furibundă, îi strecor un dolar şi furia i se potoleşte.

— Aş vrea să dau un telefon, zic eu.

— N-aveţi telefon în cameră?

— Nu vă obosiţi să-mi daţi sfaturi, o liniştesc eu.

Merg la telefon şi ridic receptorul. O voce de femeie îmi răspunde:

— Aici recepţia. Ce doriţi?

— Marlowe la aparat. Sunt tare nenorocit.

— Cum? A, da, domnule Marlowe! Ce doriţi?

— A plecat; n-am avut nici măcar prilejul să-i vorbesc.

— Oh! Îmi pare rău, domnule Marlowe. (Pare să fie sinceră).

Da, a plecat. Nu putem să vă ajutăm cu nimic...

— N-a zis unde se duce?

— Nu, şi-a plătit doar nota şi a părăsit hotelul fără să ne lase nici o adresă. S-a petrecut totul foarte repede.

— Mitchell era cu ea?

— Regret, domnule Marlowe, dar n-am văzut pe nimeni.

— Totuşi, ai văzut ceva! Cu ce a plecat?

— Cu taxiul. Mi-e teamă că...

— Mulţumesc.

Mă întorc în camera mea.

Grăsanul stă instalat confortabil într-un fotoliu, cu picioarele încrucişate.

— E frumos că aţi venit, îi zic eu. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Nu-mi puteţi spune unde e Larry Mitchell?

— Larry Mitchell? (Mă gândesc un timp). Îl cunosc cumva?

Îşi scoase portofelul, extrage din ei o carte de vizită pe care mi-o întinde ridicându-se cu greutate în picioare. Pe ea scrie: „Goble şi Green, anchete, 310, Prudence Building, Kansas City, Missouri”.

— Aveţi o meserie interesantă, domnule Goble.

— N-o face pe şmecherul cu mine. Dintr-un nimic mă supăr...

— Cu atât mai bine, hai să ne veselim. Ce faci când te iriţi? Îţi muşti mustaţa?

— Nu vezi că n-am mustaţă?

— Lasă să-ţi crească. Mai ai timp.

Da data asta se ridică mult mai repede cu ochii spre pumnul lui. În el îi apare deodată un pistol.

— N-ai avut niciodată de-a face cu o armă, nenorocitule?

— Şterge-o, mă calci pe nervi. Eşti prea gras.

Mâna începe să-i tremure, obrajii i se împurpurează, însă până la urmă îşi pune pistolul din nou în hamul de piele pe care îl poartă sub braţ şi galopează spre uşă.

— O să mai auzi de mine, îmi zice el peste umăr.

— Nu-i răspund nimic. Nu merită atâta atenţie.

CAPITOLUL 7

Puţin mai târziu dau o raită pe la recepţie.

— Ei bine, n-a ţinut, îi vestesc eu. Nu cumva din întâmplare unul dintre voi doi îl cunoaşte pe şoferul care a luat-o?

— Ba da, e Joe Harms, răspunde iute micuţa. Aveţi şansa să-l găsiţi la staţia de taxiuri de pe Grand Street. Sau puteţi să daţi telefon companiei de taxiuri. E un băiat de treabă. A fost o vreme când mi-a făcut ochi dulci.

— Ia te uită! Suspină el. Munceşti douăzeci de ore pe zi ca să pui ceva deoparte şi să poţi să-ţi cumperi o casă şi odată ajuns în situaţia asta logodnica deja se lasă curtată de cine vrei şi cine nu vrei.

Îl îmbărbătez:

— Nu e cazul ei! Vrea doar să te pună pe jăratec. De fiecare dată când te priveşte are stele în ochi.

Îi las să-şi zâmbească unul altuia.

Ca toate oraşele mici, Esmeralda are o stradă mare. În centru, e ticsită de magazine; dar, încetul cu încetul, clădirile comerciale lasă loc blocurilor de locuinţe. Contrar celor mai multe orăşele din California, la Esmeralda nu sunt faţade tapetate de reclame, chioşcuri unde se vând hamburgeri pentru automobilişti, tutungerii şi mai ales indivizi suspecţi care să se plimbe prin faţa lor. Magazinele de pe Grand Street sunt vechi şi strâmte, fără să fie decrepite, dimpotrivă foarte moderne, cu faţade jumătate în sticlă, jumătate în metal şi cu lumini fluorescente în tonuri vii. Nu toţi cetăţenii din Esmeralda sunt bogaţi, nu toţi sunt fericiţi, nu toţi sunt în Cadillac, în Jaguar sau în Riley; dar numărul celor prosperi e destul de ridicat iar magazinele de lux sunt la fel de îmbietoare şi de costisitoare ca pe Beverly Hills, fără a fi însă la fel de sfidătoare. Şi mai e o diferenţă:

La Esmeralda, vechile clădiri sunt bine întreţinute şi câteodată chiar pitoreşti. În celelalte orăşele, tot ce e învechit e lăsat de izbelişte.

Un taxi e parcat, între nişte dungi roşii. Un om cu păr grizonat citeşte ziarul stând la volan. Mă apropii de el.

— Sunteţi cumva Joe Harms?

Face semn că nu.

— Nu poate să mai întârzie mult. Doriţi un taxi?

— Nu, mulţumesc.

Mă îndepărtez şi încep să mă uit în vitrine. O cămaşă cu carouri galbene şi maro mi-l aduce aminte pe Larry Mtchell. Mai văd acolo pantofi de golf de culoarea cojii de nucă, tweed de import, două sau trei cravate cu cămăşi asortate, totul prezentat fără a cotropi spaţiul vital. Deasupra uşii e numele unui atlet celebru odinioară, scris în relief şi pictat pe o firmă din lemn de Brazilia.

Soneria telefonului din cabina telefonică aflată lângă taxi începe să sune. Şoferul se duce să răspundă, închide, se urcă la volan şi pleacă. După plecarea lui, strada rămâne pustie o bucată de vreme. Pe urmă trec două maşini, apoi o pereche de negri sosesc cu un pas nonşalant, şi se opresc în faţa vitrinelor trăncănind. Un mexican în uniformă verde de băiat de hotel coboară dintr-un Chrysler – poate că efectiv e al lui, intră în magazinul universal şi iese cu un cartuş de ţigări. Se urcă în maşină şi ia drumul hotelului.

Un alt taxi galben, purtând inscripţia „Compania de taxiuri Esmeralda” dă colţul şi parchează între liniile roşii. O namilă cu ochelari cu lentile groase coboară din maşină şi se duce să vorbească la telefon. Pe urmă se urcă din nou în taxi şi ia o revistă din spatele oglinzii retrovizoare.

Mă dau mai aproape de el. Probabil că ăsta e omul meu numărul unu. Nu poartă haină, iar mânecile cămăşii îi sunt suflecate, pe o vreme care nu te îmbie deloc să te plimbi în bikini.

— Da, eu sunt Joe Harms, încuviinţează el. Îşi vâră o ţigară în gură şi o aprinde cu o brichetă Ronson.

— Lucille de la „Rancho Descansado” mi-a spus că-mi puteţi da o informaţie.

Mă sprijin de taxi şi îi fac cunoştinţă cu surâsul meu numărul unu. Puteam la fel bine să dau cu piciorul în bordura trotuarului.

— Ce fel de informaţie?

— Nu demult, aţi luat o clientă din faţa unui bungalow, numărul 12 C. O tânără femeie destul de înaltă, cu păr roşu, bine făcută. O cheamă Betty Mayfield, dar nu cred că v-a spus.

— De obicei, mi se dă numai adresa. Nu-i aşa că-i ciudat?

Suflă un nor de fum în parbriz şi se uită cum acesta se risipeşte şi pluteşte prin maşină...

— Ce vreţi de la mine?

— M-a părăsit prietena, Ne-am certat din vina mea. Vreau să-mi cer iertare.

— Are probabil un domiciliu, nu-i aşa?

— Da, dar departe de aici.

Scutură scrumul din ţigară cu degetul mic, fără să o scoată din gură.

— Poate că a făcut-o dinadins. Poate că nu vrea să ştie unde este. Poate că sunteţi al naibii de băftos. La noi poţi fi închis pentru concubinaj, dacă te prinde în hotel. Bineînţeles, trebuie să fie vorba de un flagrant delict.

— Poate că spun minciuni, zic eu şi-mi scot legitimaţia din portofel.

O citeşte şi mi-o înapoiază.

— Aşa e mult mai bine, zice el. Cu mult mai bine. Dar e contrar regulamentului stabilit de companie. Nu conduc tărăboanţa asta ca să fac muşchi.

— Cinci dolari e de-ajuns? Sau şi asta e contrar regulamentului?

— Compania aparţine bătrânului meu. Nu i-ar place să ştie că mă las uns. Nu din pricină că nu mi-ar plăcea banii...

Telefonul începe să sune. Coboară şi se duce să răspundă. Rămân ţintuit locului muşcându-mi buzele.

Când revine, urcă din nou la volan cu iuţeală.

Pune motorul în funcţiune şi se apleacă prin portieră ca să-şi arunce chiştocul.

— Îmi pare rău, dar sunt în întârziere. Trenul de 17 şi 47 pentru Los Angeles soseşte în gară. Dealtfel, cu el se duc cei mai mulţi din Esmeralda acolo.

— Mulţumesc! Îi zic eu.

— Pentru, ce?

Bagă în viteză şi pleacă.

Arunc o privire la ceas. Din punct de vedere al timpului şi al distanţei ar putea să ţină. Sunt cam douăzeci de kilometri până la Del Mar. Deci, ca să duci pe cineva până acolo, să-l laşi în faţa gării şi să te înapoiezi ar însemna cam o oră. Asta a vrut să mă facă să înţeleg. Altfel, n-ar fi avut de ce să-mi povestească.

Urmăresc taxiul din ochi, până când dispare, traversez strada şi mă îndrept spre cabinele instalate în faţa centralei telefonice. Las uşa cabinei deschisă, strecor în aparat zece cenţi şi cer interurbanul.

— Daţi-mi vă rog Los Angeles. (Îi dau numărul). Cu preaviz pentru domnul Clyde Umney. Numele meu e Marlowe şi sun de la o cabină telefonică publică, Esmeralda, 42673.

Mi se dă legătura în mai puţin timp decât am cerut-o. Umney vorbeşte cu un glas sec şi tăios.

— Marlowe? Ia te uită! Ei bine, te ascult!

— Sunt la San Diego. I-am pierdut urma. S-a evaporat în timp ce-mi făceam siesta.

— Nu încape îndoială că am făcut bine când te-am ales s-o urmăreşti, zice el pe un ton arţăgos.

— Nu-i chiar aşa o mare nenorocire cum pare, domnule Umney. Am o mică idee în legătură cu locul unde s-a dus.

— O mică idee nu-mi ajunge! Când angajez pe cineva, înţeleg să facă totul pentru a-şi duce treaba la bun sfârşit. Care ţi-e ideea?

— Îmi puteţi da câteva lămuriri, domnule Umney? Am intrat în acest caz orbeşte, doar cât am avut timp să alerg la gară ca s-o văd la sosirea trenului. Secretara dumneavoastră mi-a făcut o bună impresie, fără însă a mă lumina prea mult. Sper că nu vreţi, domnule Umney, ca să-mi fac treaba contrar voinţei mele?

— Am înţeles că domnişoara Vermilyea ţi-a spus tot ce trebuia să-ţi spună, mormăie el. Aşa cum ţi-am zis, acţionez, la instrucţiunile unui mare

birou de avocaţi din Washington. Clientul lor doreşte să rămână necunoscut pentru moment. Tot ce ai de făcut e să urmăreşti persoana în chestie până când îşi va alege o reşedinţă, iar când zic reşedinţă nu înţeleg nici o sală de aşteptare şi nici o tejghea de hamburgeri. Înţeleg prin asta un hotel, un apartament sau locuinţa unei prietene de-a ei. Asta-i tot. Ce nu e clar?

— Nu vă cer să fie atât de clar, domnule Umney. Mai curând aş avea nevoie de câteva informaţii suplimentare, cum ar fi identitatea acestei fete, locul de unde vine, ce a făcut ca să fie justificată o astfel de urmărire.

— Justificată? Se răsteşte el. Cine naiba te crezi că eşti ca să hotărăşti dacă un lucru e justificat sau nu? Găseşte-o şi telefonează-mi adresa. Şi dacă vrei să fii plătit, ar fi bine să te grăbeşti. Îţi dau răgaz până mâine dimineaţă la ora zece. După aceea, voi lua alte hotărâri.

— Bine, domnule Umney.

— Unde eşti exact acum şi care ţi-e numărul de telefon?

— Sunt la plimbare. Am fost lovit cu o sticlă de whisky în cap.

— E extraordinar! Mă ironizează el. Fără îndoială că mai întâi ai golit-o?

— Oh! Putea să iasă lată. Închipuiţi-vă, domnule Umney, că asta vi s-ar fi întâmplat dumneavoastră! Am să vă sun pe la ora zece la birou. Şi nu vă mai faceţi sânge rău că am pierdut-o din vedere pe persoana respectivă. Mai sunt doi inşi în acest caz. Unul e de-aici, un oarecare Mitchell, iar celălalt un detectiv din Kansas City pe care-l cheamă Goble. Ultimul are un pistol asupra lui. Ei, bună seara, domnule Umney!

— Nu închide! Îţi spun să nu închizi! Ce se întâmplă acolo?

— Dumneavoastră mă întrebaţi? Eu v-am întrebat ce-i cu povestea asta. Am impresia că nu prea ştiţi totul în legătură cu acest caz.

— Nu închide! Îţi spun să nu închizi! (Urmează o tăcere. Pe urmă cu o voce calmă, fără nici o urmă de fanfaronadă.) Ascultă, Marlowe, mâine dimineaţă la prima oră am să dau telefon la Washington. Iartă-mă că te-am repezit adineaori.

— Da.

— Din clipa în care dai din nou de urma acelei persoane, sună-mă aici. N-are importanţă la ce oră.

— Am înţeles.

— Bună seara.

Şi închide.

Închid la rândul meu şi respir adânc. Mă mai doare capul, dar ameţelile au dispărut. Aerul proaspăt al nopţii miroase a ceaţă marină. Ieşind din cabină, arunc o privire pe partea cealaltă a străzii. Bătrânul şofer care se afla aici la sosirea mea s-a reîntors. Trec strada şi îl întreb unde se află „Glass Room”, localul unde Mitchell dorea ş-o invite la cină pe domnişoara Betty Mayfield – fie că asta îi plăcea sau nu. După ce şoferul mă informează, îi mulţumesc, trec din nou strada pustie, mă caţăr în maşina închiriată de mine şi plec spre locul de

unde am venit.

Nu-i exclus ca domnişoara Mayfield să fi luat trenul de 17, 47 pentru Los Angeles sau o gară intermediară, dar contrariul pare a fi mai verosimil. Un şofer de taxi care aduce o clientă nu împietreşte acolo ca s-o vadă urcându-se în tren. Larry Mitchell nu pare să fie atât de uşor de dus de nas. Dacă ştie atât de multe despre Betty încât s-o oblige să vină la Esmeralda, poate la fel de bine s-o şi oblige să rămână.

El îmi cunoaşte identitatea şi obiectul misiunii şi dacă nu ştie şi de ce-o urmăresc pe fată e pentru simplul motiv că asta nu ştiu nici eu. Chiar dacă ar fi pe jumătate idiot – iar eu personal sunt convins de contrariu – nu trebuie să se îndoiască de faptul că sunt capabil să descopăr locul până unde taxiul a dus-o pe Betty. Prima ipoteză: s-a dus la Del Mar, şi-a ascuns undeva marele lui Buick şi a aşteptat sosirea taxiului. Odată taxiul plecat, a înhăţat-o pe Betty şi a cărat-o la Esmeralda. A doua ipoteză: ea nu i-a spus nimic altceva decât ştia deja. Sunt un detectiv particular angajat de persoane necunoscute s-o urmăresc, ceea ce am şi făcut, comiţând însă eroarea de a fi strâns-o prea tare în braţe. Asta l-ar necăji foarte mult că nu e singur pe această urmă. Dacă informaţiile, care or fi fost ele, sunt cuprinse într-o tăietură din ziar, nu se poate deloc aştepta ca să păstreze exclusivitatea. Oricine poate să procedeze la fel: e o chestiune de răbdare şi bineînţeles, de interese. Dealtfel, dacă cineva şi-a dat osteneala să angajeze un detectiv particular, trebuie să fie deja la curent. De aceea trebuie să acţioneze repede, de orice natură ar fi şantajul pe care vrea să-l exercite asupra lui Betty.

Cinci sute de metri mai jos, în canion, zăresc o mică firmă luminoasă pe care scrie: „The Glass Room” şi cu o săgeată care arată spre ocean. Merg până la ultima turnantă a drumului. Un miros pătrunzător de alge îmi umple nările, luminile de la „Glass Room”, strecurate prin ceaţă, capătă o culoare galbenă. În parkingul unde mă opresc se aude orchestra. Oceanul tună nevăzut undeva la picioarele mele.

Nu-i nici un paznic în parking; încui portiera şi plec.

Nu sunt mai mult de douăzeci de maşini. Arunc o privire. Cel puţin una din ipotezele mele stă în picioare. Un anumit Buick Roadmaster are un număr de înmatriculare pe care deja îl cunosc. Alături de Buick, chiar lângă intrare, un Cadillac decapotabil de un verde stins, cu scaune în piele albă, cu un pled scoţian pe banchetă ca s-o protejeze de umezeala nopţii, antenă de radio la fel de mare ca aceea a unei ambarcaţiuni, portbagaj pliant din crom, în afara celui din spate, pentru cel care doreşte să meargă departe, parasolar, post de radio având tot atâtea butoane cât tabloul de bord al unui avion cu reacţie, scrumieră în care laşi să-ţi cadă ţigara şi care ţi-o fumează în locul tău şi multe alte lucruri de soiul ăsta. Mai trebuie ca proprietarul să instaleze un radar, un aparat de înregistrare a sunetului şi o baterie antiaeriană.

Privesc toate astea la lumina unei lanterne. Cartea de vizită înfiptă într-

un suport mă lămureşte că proprietarul poartă numele de Clark Brandon, hotel Casa del Poniente, Esmeralda, California.

CAPITOLUL 8

În hotel se intră printr-un balcon care e deasupra barului şi a sălii de restaurant, amândouă pe câte un etaj. O scară în formă de melc, acoperită cu un covor, duce la bar. Acolo nu e nimeni, în afară de femeia de la vestiar şi un individ între două vârste, în mod vizibil de o bună dispoziţie masacrantă, închis într-o cabină telefonică.

Cobor la bar şi mă vâr într-un colţişor de unde pot să văd ringul de dans. Un imens geam acoperă o parte din clădire. Prin ea se vede ceaţa deasă; dar într-o zi frumoasă, cu luna chiar deasupra apei, spectacolul, trebuie să fie minunat. O orchestră formată din trei muzicanţi cântă acel soi de muzică proprie oricărei formaţii mexicane. Orice ar cânta, e acelaşi lucru. Cântă mereu aceeaşi arie, languroasă şi dureroasă, apăsând bine pe vocale, iar tipul cu vocea îşi zdreapţană ghitara tot povestind despre tot felul de lucruri despre amor, mi corazon şi despre o fată care e Linda, dar foarte greu de convins; el are întotdeauna părul prea lung şi prea unsuros, iar când nu-şi debitează romanţa dă impresia că nu se teme de nimeni ca să folosească un cuţit pe o străduţă întunecoasă.

Pe ring evoluează şase cupluri cu graţia lipsită de grijă a unui paznic de noapte care are o criză de artrită. Cei mai mulţi dansează atingându-şi obrazele, dacă aşa ceva se poate chema dans. Bărbaţii sunt în smoching alb, fetele au ochi strălucitori, buze purpurii şi muşchi bine puşi în relief pe care şi-i datorează tenisului sau golfului. O singură pereche nu dansează obraz lângă obraz. Individul e prea beat ca să mai păstreze ritmul iar fata mult prea ocupată să fie atentă să nu fie călcată pe pantofi ca să se mai gândească şi la altceva. N-ar fi trebuit să mă enervez din pricina dispariţiei domnişoarei Betty Mayfield; e aici, împreună cu Mitchell, şi câtuşi de puţin mulţumită. Mitchell e batjocoritor, cu gura deschisă, cu figura congestionată şi strălucind de sudoare, cu ochii ca de sticlă. Betty îşi ţine capul pe spate cât poate de mult ca să se îndepărteze de el fără să-şi rupă gâtul. După cât se pare, s-a cam săturat de domnul Larry Mitchell.

Un chelner mexican, îmbrăcat într-o scurtă jachetă verde şi cu un pantalon alb cu vipuşcă verde, vine până la mine; îi comand un dublu Gibson şi îl întreb dacă mi se poate da un sandvici. El zice „Muy bien, señor”, şi se îndepărtează zâmbind.

Muzica se opreşte. Se aud câteva aplauze. Orchestra se arată extrem de emoţionantă şi începe să cânte o altă arie. Un şef de sală brunet, cu un cap de actor care face turnee în provincie, merge de la o masă la alta arătându-şi surâsul lui cel mai minunat şi oprindu-se din când în când ca să facă plecăciuni. În cele din urmă se aşează în faţa unui ins frumos şi bine clădit, de tip irlandez, care pare să fie singur. E îmbrăcat cu un smoking negru şi are o garoafă roşie

la butonieră. La prima impresie, un individ simpatic, cu condiţia să nu-l superi. La distanţa asta şi dată fiind lumina din local nu pot să spun mai multe, în afară de faptul că pentru a-l supăra trebuie să fii solid, rapid în mişcări, viteaz şi în cea mai bună formă.

Şeful de sală se apleacă înainte şi îi zice ceva; amândoi se întorc să-i privească pe Mitchell şi pe micuţa Mayfield. Şeful de sală se ridică în cele din urmă şi pleacă. Tipul solid îşi vâră o ţigară în portţigaret; imediat, un chelner ţâşneşte cu o brichetă aprinsă, ca şi cum n-ar fi aşteptat decât asta de la începutul serii. Individul îi mulţumeşte fără să ridice ochii.

Mi se aduce whisky-ul pe care îl beau cu hărnicie. Orchestra îşi termină cântarea şi face o pauză. Perechile se separă, şi se întorc la mesele lor. Larry Mitchell, mereu batjocoritor, n-o lasă deloc pe Betty. Deodată, o atrage spre el cu o mână în timp ce cu cealaltă o apucă de cap. Ea încearcă să scape. El o, strânge şi mai mult şi îşi aproprie şi mai tare chipul împurpurat de al ei. Fata continuă să se zbată, dar el e mult mai puternic. Apucă să-şi lipească mutra lui mojică.

Fata îi dă o lovitură în picior.

— Lasă-mă, beţiv nenorocit! Îi zice ea.

Mitchell nu mai zâmbeşte. Are o figură chinuită. Luând-o de încheieturi cu brutalitate pe Betty o trage spre el. Toţi cei din local sunt cu ochii aţintiţi la scena asta, dar nimeni nu mişcă un deget.

—... ce-i fetiţo, nu-ţi mai place de omuleţul rău? Se interesează el cu o voce de trâmbiţă.

Nu văd ce face ea cu genunchiul, dar am totuşi o idee în legătură cu asta; în orice caz, îi face un mare rău. El o împinge cu un aer sălbatic, ridică braţul şi o loveşte cu toată forţa pe amândoi obrajii.

Urme roşii îi apar imediat lui Betty pe piele. Pe urmă, o voce se aude la celălalt capăt al sălii:

— Data viitoare, domnule Mitchell, să nu uiţi să-ţi pui o cămaşă de zale.

Fata se întoarce pe tocuri şi o şterge. Mitchell rămâne ţintuit. S-a împalidat – de durere sau de furie. Şeful de sală se apropie de el cu paşi furişaţi şi îi spune ceva, ridicând din sprâncene cu un aer întrebător.

Mitchell coboară ochii şi se uită la şeful de sală. Pe urmă, fără să zică nici o vorbă, se repede la el şi şeful de sală trebuie să facă un salt în lături. Mitchell o ia pe urmele lui Betty; în drum dă la o parte un bonom aşezat la o masă, fără să-şi ceară scuze. Betty e la o altă masă, aflată cu faţa către geam, alături de individul în smoching negru. Acesta aruncă o privire spre Betty, o alta spre Mitchell şi o a treia spre ţigaretul pe care şi l-a scos din gură. Faţa lui este fără nici o expresie.

Mitchell se opreşte în dreptul lui Betty.

— M-ai lovit, îngeraşule, zice el pe un ton înalt şi cu o voce încleiată. Devin rău când mi se face rău. Ai priceput? Foarte rău. Îţi ceri iertare?

Ea se ridică, ia poşeta care atârnă pe scaun şi îi ţine piept.

— Trebuie să plătesc eu, domnule Mitchell – sau binevoiţi să plătiţi cu banii pe care vi i-am împrumutat?

El ridică braţul ca şi cum ar vrea s-o lovească din nou. Ea nu se clinteşte. Dar tipul de alături se scoală încetişor şi îl apucă pe Larry de încheietură.

— Uşurel, Larry! Ai băut cam mult.

Vorbeşte cu o nuanţă sarcastică în glas.

— Nu-i treaba ta, Brandon!

— Tot ce se poate, bătrâne! Nu am nici o legătură cu voi. Dar ai face mai bine să n-o mai loveşti pe doamna. Prin locurile astea oamenii nu prea sunt daţi afară – dar totuşi se mai întâmplă.

Mitchell izbucneşte într-un râs batjocoritor.

— Şterge-o să vezi dacă nu-s acasă la tine!

Fără să ridice vocea, solidul îi repetă:

— Ţi-am spus s-o iei mai domol, Larry. N-am s-o mai spun încă o dată! Mitchell îi aruncă o privire grea.

— Bine, pe mai târziu, mormăie el pe un ton de dispreţ.

Face câţiva paşi şi se opreşte.

— Mult mai târziu, adăugă el întorcându-se pe jumătate.

După care iese, clătinându-se dar iute, fără să privească pe nimeni.

Brandon rămâne în picioare, nemişcat. Tânăra femeie nu se mişcă nici ea. Pare nehotărâtă.

Îl priveşte pe tipul solid. O priveşte şi el şi îi zâmbeşte afabil.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Întrebă el. Să vă conduc undeva?... (Apoi, întoarce puţin capul): Hei! Cari!

Şeful de sală apare imediat.

— Nu iei nici un ban, îi spune Brandon. Ţinând cont de împrejurări...

— Vă rog, zice Betty pe un ton sec, n-am nevoie să-mi plătească altcineva.

— E obiceiul casei, îi răspunde el. Pot să vă ofer ceva de băut?

Ea îl priveşte din nou. N-arată deloc rău individul.

— La masa mea? Zice fata.

El zâmbeşte politicos.

— Sau la cea de aici. – Dacă sunteţi atât de bună să vă aşezaţi.

De data asta trage un scaun de la masa lui. Betty se aşează. Chiar în aceeaşi clipă, nici o secundă mai înainte şeful de sală face un semn orchestrei care începe să cânte din nou.

Domnul Clark Brandon e în aparenţă bărbatul care poate să obţină tot ce vrea fără să ridice vocea.

La un moment dat mi se aduce sandviciul. E destul de manjabil. Îl mănânc după care mai aştept o jumătate de oră. Se pare că Brandon şi cu micuţa se înţeleg de minune. Se apucă să şi danseze. Eu ies, mă aşez la mine

în maşină şi-mi aprind o ţigară. Probabil că ea m-a zărit chiar dacă nu a arătat acest lucru. Mitchell însă cu siguranţă nu m-a văzut. A urcat repede şi era mânios ca să mai vadă ceva.

Pe la 10, 30 Brandon şi cu Betty ies, se urcă în Cadillac după ce au coborât capota. Îi urmăresc fără să încerc să mă ascund, fiindcă nu e nici un alt drum pe care să poţi ajunge până în centrul oraşului. O iau spre Casa Poniente şi Brandon coboară panta care duce la garaj.

Mai trebuie să mă asigur de-un lucru. Îmi las maşina în parking după care intru în holul hotelului şi ridic receptorul unuia din telefoanele care fac legătura cu locatarii de aici.

— Domnişoara Mayfield, vă rog. Betty Mayfield.

— O clipă, vă rog. (Urmează o scurtă pauză.) A! Da, tocmai a venit. O sun imediat la ea în cameră.

Mai urmează o pauză, şi mai lungă.

— Îmi pare rău, domnişoara Mayfield nu răspunde.

Mulţumesc, închid şi o şterg în viteză ca să nu dau nas în nas cu ea şi cu Brandon în hol.

Mă întorc la tărăboanţa mea de închiriat şi o iau spre „Rancho Descansado” bâjbâind prin ceaţă. Biroul de recepţie e închis şi pare pustiu. Un singur bec luminează soneria de noapte.

Mă îndrept cu chiu cu vai spre domiciliul meu actual, vâr maşina în garaj şi ajung în camera mea căscând. Odaia e rece, umedă, mizerabilă. Cineva a luat cuvertura în dungi ca şi feţele de pernă asortate.

Mă dezbrac, îmi pun capul pe pernă şi adorm mai înainte de a apuca să mă mai gândesc la ceva.

CAPITOLUL 9

Sunt trezit de un zgrepţănat uşor, dar persistent. Am impresia că am auzit zgomotul ăsta de mai mult timp, dar că el n-a ajuns la conştiinţa mea decât treptat. Mă întorc pe o parte şi ciulesc urechea. Cineva încearcă să răsucească mânerul clanţei şi pe urmă începe din nou să zgreapţăne. Arunc o privire la ceasul meu de mână. Acele fosforescente îmi arată că e cu puţin trecut de ora trei. Sar din pat şi îmi iau pistolul din valiză după care mă apropii de uşă şi o deschid:

O siluetă în pantaloni îmi apare în prag. Mai văd şi un fel de bluză şi, un fular negru legat în jurul capului. O femeie.

— Ce vreţi?

— Lasă-mă să intru! Nu aprinde lumina.

Betty Mayfield se strecoară în cameră ca o fâşie neagră. Închid uşa la loc şi pun pe mine un halat.

— E cineva afară? Întreb eu. Alături nu-i nimeni.

— Nu. Am venit singură.

Gâfâie stând cu spatele la perete. Mă scotocesc prin buzunare în căutarea lanternei, îi îndrept lumina slabă spre zid şi descopăr butonul radiatorului. După asta îndrept lanterna spre Betty. Ea clipeşte, din ochi şi ridică o mână. Pun lanterna pe podea şi merg să închid ferestrele şi să trag jaluzelele. Apoi aprind lumina.

Tresare, dar nu zice nimic, stând în continuare lipită de perete.

Are cu siguranţă nevoie de ceva reconfortant. Merg la bucătărie, torn whisky într-un pahar şi i-l aduc. La început mă refuză după care îl înfaşcă şi îl soarbe dintr-o înghiţitură.

Mă aşez şi aprind o ţigară – un gest maşinal, atât de enervant la altcineva.

Privirile noastre se încrucişează venind parcă din abisurile neantului. După o clipă îşi vâră încet mâna în buzunarul bluzei şi scoate de acolo un pistol.

— Oh! Nu! Zic eu. Sper că n-ai de gând să reîncepi!

Are ochii îndreptaţi spre pistol şi buzele îi freamătă; arma îi atârnă moale în mână. În cele din urmă se desprinde de zid, traversează încăperea şi pune agregatul lângă cotul meu.

— L-am mai văzut, zic eu. Suntem prieteni vechi. Ultima oară era în mâna lui Mitchell. Ce s-a întâmplat?

— De aia te-am lovit. Mi-era teamă să nu tragă în tine.

— Dar asta i-ar fi stricat planurile, oricare ar fi fost ele!

— Ce vrei, nu eram sigură. Îmi cer iertare... îmi pare rău că te-am lovit.

— Mulţumesc pentru gheaţă.

— Nu vrei să arunci o privire pistolului?

— Am mai făcut-o.

— Am venit pe jos de la hotel. M-am... mutat acolo în după amiaza asta.

— Ştiu. Ai fost cu taxiul până la gara din Del Mar ca să iei trenul de seară, dar Mitchell te aştepta şi te-a adus înapoi... Aţi luat masa împreună, aţi dansat, apoi a avut loc un mic incident. Un oarecare Clark Brandon te-a condus la hotel în maşina lui.

Ea cască ochii mari.

— Nu te-am văzut acolo, zice ea în sfârşit, având aerul că se gândeşte în altă parte.

— Eram la bar.

— Încep să cred că eşti un detectiv adevărat.

Se uită din nou la pistol. Pe urmă continuă.

— Nu mi l-a mai dat înapoi... desigur, nu pot s-o dovedesc...

— Altfel zis, ţi-ar plăcea s-o poţi face?

— S-ar putea să-mi folosească. Dar, în orice caz, asta n-ar ajunge din clipa în care or să se intereseze de mine. Bănuiesc că ştii despre ce vorbesc?

— Stai jos şi nu mai scrâşni din dinţi.

Se apropie încet de un fotoliu şi se aşează pe un braţ al lui cu corpul plecat înainte, cu ochii aţintiţi în jos.

Îi spun:

— Sunt sigur că ascunzi ceva, ceva de care Mitchell ştie. L-aş putea afla şi eu dacă m-aş strădui. E la îndemâna oricui, din clipa în care ştii că trebuie să cauţi. Dar acum nu-mi dau seama despre ce e vorba. Am fost numai însărcinat să te urmăresc şi să dau socoteală de mişcările tale.

Ridică ochii pentru o clipă.

— Şi ai făcut-o?

— Da, în această clipă se ştie că mi-ai scăpat printre degete. Le-am spus că mă găsesc la San Diego. În orice caz, asta ar fi putut-o afla de la centrală.

— Scăpată printre degete! Ironizează ea. Cred că te ţine la mare cinste individul în chestiune! (Îşi muşcă buzele)... Iartă-mă! Nu asta vroiam să spun. Mă întreb ce trebuie să fac...

— Ai tot timpul la dispoziţie. Nu-i decât ora trei şi douăzeci.

— Nu-ţi bate joc de mine!

Arunc o privire spre radiator. La prima vedere s-ar părea că nu s-a schimbat nimic, totuşi e niţel mai cald. Hotărăsc că un pahar mi-ar face mai bine aşa că merg la bucătărie. Beau o înghiţitură şi mă întorc în cameră.

Scoate un portofel din imitaţie de piele pe care mi-l arată.

— Înăuntru sunt cinci mii de dolari în cecuri de câte o sută de dolari fiecare. Ce-ai face pentru cinci mii de dolari, Marlowe?

Sorb o înghiţitură de whisky şi îmi iau un aer gânditor.

— Ţinând cont de tariful meu normal asta ar putea să mă cumpere

pentru mai multe luni de zile. Cu condiţia să fiu de vânzare.

Bate braţul fotoliului cu portofelul. O văd cum i se crispează mâna stângă pe genunchi de parcă ar vrea să-şi rupă rotula.

— Bineînţeles că eşti de vânzare. Şi asta n-ar fi decât un aconto, spune, după care reia:

— Să ştii că am posibilităţi! Am mai mulţi bani decât îţi poţi închipui. Ultimul meu bărbat era putred de bogat. I-am putut smulge o jumătate de milion.

Îşi dă aere de tipă îndrăzneaţă.

— Presupun că nu trebuie să omor pe careva?

— Nu trebuie să omori pe nimeni.

— Nu-mi prea place felul în care zici asta.

Arunc o privire la pistolul pe care încă nu l-am atins. A venit pe jos, în mijlocul nopţii, de la Casa del Poniente ca să mi-l aducă. Nu-i nevoie să-l ating; e de-ajuns să-l privesc.

Mă aplec să-l miros.

— În cine s-a înfipt glonţul?

Frigul din cameră îmi îngheaţă sângele în vine. Pe-acolo parcă n-ar mai curge sânge ci apă de la frigider.

— Glontele? De unde ştii că e vorba doar de un glonte?

Numai acum iau pistolul în mână, îi scot încărcătorul, mă uit la el şi îl pun la loc.

— S-ar putea să fie vorba de două gloanţe. În încărcător sunt şase. Dar în drăcia asta încap şapte, mai punând unul în încărcător şi un altul pe ţeavă. Desigur, se poate la fel de bine ca întregul încărcător să fi fost golit şi apoi să se fi pus la loc şase gloanţe.

— Astea-s numai vorbe, nu-i aşa? Zice ea încet. Ne e frică să spunem lucrurilor pe nume...

— Bine. Unde e?

— Pe un şezlong în balconul meu. Camerele de pe partea aia au toate câte un balcon: este câte un zid de beton la fiecare extremitate şi ziduri de despărţire între două camere sau două apartamente. Toate sunt înclinate spre exterior. Un acrobat sau un alpinist ar putea să treacă peste zid, dar fără să ducă vreo greutate. Camera mea e la etajul doisprezece.

(Tace încruntând din sprâncene şi pe urmă face un gest dezabuzat cu mâna.) N-o să mă crezi, dar n-ar fi putut să ajungă pe balconul meu decât trecându-mi prin cameră. Iar eu nu l-am lăsat să treacă prin ea.

— Eşti sigură că e mort?

— Absolut sigură. E cât se poate de mort. Rece ca marmura. Nu ştiu când s-a întâmplat. N-am auzit nimic. Ceva m-a trezit, într-adevăr. Dar nu era o împuşcătură. În orice caz, era deja frig. Deci, nu ştiu ce m-a trezit. Cum nu puteam să mai adorm, mi-am aprins în cele din urmă o ţigară, m-am ridicat şi

am început să mă plimb prin cameră şi să fumez. Pe urmă mi-am dat seama că s-a risipit ceaţa şi că luna se vedea frumos. Nu jos, ci la înălţimea etajului meu. Când am ieşit pe balcon, am zărit ceaţă la nivelul pământului. Era al naibii de frig. Stelele păreau enorme. Am rămas o vreme lângă zid fără să văd corpul. Pare de necrezut, dar aşa e... Cu siguranţă că poliţia n-o să mă ia în serios de la bun început. După aia... În sfârşit... N-am nici măcar o şansă la un milion dacă nu mi se dă o mână de ajutor.

Mă ridic şi, după ce îmi golesc paharul, mă apropii de ea.

— Am două sau trei lucruri să-ţi spun. În primul rând, felul în care ai reacţionat nu e normal. Eşti totuşi mult prea calmă – nici tu spaime, nici tu lacrimi, nimic. Te-ai resemnat. În al doilea rând, am auzit de la un capăt la altul discuţia pe care ai avut-o cu Mitchell în această după amiază. Am deşurubat becurile (îi arăt radiatorul din perete) şi am lipit un stetoscop de peretele despărţitor. Mitchell te avea la mână pentru că ştia cine eşti şi dacă ar fi strigat asta în gura mare ar fi trebuit să-ţi schimbi din nou numele şi s-o ştergi în altă parte. Mi-ai spus că ai o şansă nemaipomenită că mai eşti în viaţă. Iar în clipa de faţă ai pe balcon un mort care a fost împuşcat cu pistolul tău, iar acest mort e evident Mitchell. Mă înşel cumva?

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

— Da, e Larry.

— Declari că nu ştii nimic. Mai spui că poliţia n-o să te creadă de la început iar mai târziu nici atât. Am impresia că nu e pentru prima oară când te afli într-o asemenea încurcătură.

Se ridică încet, fără să mă slăbească din ochi..

— O jumătate de milion de dolari înseamnă foarte mulţi bani, Marlowe. N-o face pe domnişoara. Sunt atâtea locuri din lume unde putem să ducem împreună o viaţă dulce. La Rio, de pildă. Într-un zgârie-nori la marginea oceanului...

— E înnebunitor cât de repede treci de la o stare la alta! În clipa asta te porţi ca o femeie uşoară la orele de vârf. Prima oară când te-am zărit erai o adevărată femeie de lume, rezervată şi aşa cum trebuie, care găsea mai mult decât deplasate avansurile unui seducător ca Mitchell. După aceea, cumperi ţigări şi fumezi una fără să-ţi facă nici o plăcere. Când ajungi aici, te laşi mângâiată de Mitchell. După aceea te laşi mângâiată de mine. După care mă loveşti cu o sticlă de whisky în cap. Acum îmi vorbeşti despre frumoasa viaţă care ne aşteaptă la Rio. Pe care dintre aceste femei am s-o găsesc în patul meu mâine dimineaţă când o să mă trezesc?

— Cinci mii de dolari imediat. Şi încă mulţi alţii mai târziu. Poliţia n-o să-ţi dea nici măcar cinci scobitori. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să dai telefon.

— Şi cum am să câştig banii ăştia?

Suspină uşurată.

— Hotelul se află la marginea falezei. Pe lângă zidul lui nu e decât o

cărăruie foarte îngustă. Mai jos sunt stânci şi oceanul. Balconul meu dă deasupra tuturor lucrurilor astea şi în curând o să vină fluxul.

— E vreo scară de incendiu?

— E una care porneşte de la garaj. Dar se urcă greu pe ea.

— Pentru atâta bănet sunt în stare s-o urc şi cu un scafandru în spate. Ai ieşit prin hol?

— Nu, pe scara de incendiu. E un paznic la garaj, dar doarme într-o maşină.

— Spuneai că Mitchell e culcat pe un şezlong. A curs mult sânge?

Tresare.

— Nu mi-am dat seama... Bănuiesc...

— Nu ţi-ai dat seama? Totuşi te-ai apropiat de el, din moment ce-ai văzut că e rece ca marmura. Unde e lovit?

— N-am văzut nimic. Poate că în spate.

— Unde era pistolul?

— Pe jos, în balcon, lângă mâna lui.

— Care anume?

Începe să caşte ochii mari.

— Ce importanţă are? Nu ştiu nimic. Era culcat pe şezlong, capul atârna într-o parte iar picioarele în altă parte. Nu putem schimba subiectul de discuţie?

— Cum vrei. Nu cunosc nici orele de flux şi reflux şi nici direcţia curenţilor de pe-aici. S-ar putea ca trupul să fie aruncat pe ţărm chiar mâine dimineaţă, după cum s-ar putea la fel de bine să nu fie regăsit decât peste cincisprezece zile. Fireşte, dacă izbutim să-l aruncăm în ocean. Dacă nu e găsit prea curând, e posibil să nu mai rămână nici o, urmă a împuşcăturii. La fel de bine s-ar putea să nu mai fie găsit niciodată. E puţin probabil, dar există şi şansa asta. Pe-aici mişună rechinii ca şi alte vietăţi.

— Faci tot ce poţi ca să pară şi mai murdar.

— Ce vrei să fac?! M-am ambalat. Mă întreb dacă nu cumva s-a sinucis. În acest caz, trebuie ca pistolul să fie pus la loc. Ştii că era stângaci. De aia te-am întrebat lângă care mână se afla.

— A! Da... era stângaci, ai dreptate. Dar cum să se sinucidă? Era prea plin de sine însuşi.

— Se spune câteodată că omori pe cine ţi-e drag...

— Oh, în nici un caz el! Zice ea pe un ton categoric. Avem şansa să se creadă că a picat de pe balcon. Dumnezeu ştie că era destul de beat pentru aşa ceva. Şi după aia voi fi în America de Sud. Paşaportul meu e încă valabil.

— Pe ce nume e paşaportul?

Îşi întinde braţul şi mă mângâie pe obraji cu vârful degetelor.

— În curând o să ştii totul despre mine. Nu fi nerăbdător. Ai să-mi cunoşti toate secretele. Nu poţi să mai aştepţi puţin?

— Ba da. Începe prin a-mi arăta secretele acestor cecuri. Mai avem încă o oră sau două de întuneric, şi poate chiar mai mult cu ceaţa asta. Distrează-te cu cecurile în timp ce mă îmbrac.

Mă scotocesc prin buzunarele hainei şi dau de stiloul pe care i-l întind. Se aşează lângă lampă şi începe să semneze cecurile în timp ce scoate limba. Scrie încet, semnând Elizabeth Mayfield.

Prin urmare s-a hotărât să-şi schimbe numele mai înainte de a pleca din Washington.

În timp ce mă îmbrac, mă întreb dacă e chiar atât de proastă ca să-şi închipuie c-am s-o ajut să scape de cadavru.

Duc paharele în bucătărie; în trecere înşfac şi pistolul. După ce închid uşa, îl ascund în aragaz. Pe urmă spăl paharele şi le şterg. Reîntors în cameră, îmi iau haina. Nici măcar nu-şi ridică ochii, fiind încă ocupată să semneze cecuri.

După ce termină îi iau carnetul din mână şi răsfoiesc cecurile unul câte unul, verificând semnătura. Tot bănetul ăsta n-are nici o valoare pentru mine. Vâr carnetul în buzunar, sting lampa şi mă îndrept spre uşă. Când o deschid, ea se apropie de mine.

— Dă-i drumul, îi zic eu. Am să te găsesc pe drum, la capătul barierei.

Mi se aşează drept în cale, aplecându-se uşor spre mine.

— Pot să am încredere în tine?

— Până la un anumit punct, da.

— Cel puţin eşti cinstit. Ce-o să se întâmple dacă dăm greş?

Poate că a auzit careva împuşcătura, a găsit cadavrul – ia închipuieşte-ţi că sosind acolo găsim casa plină de poliţişti?

Rămân ţintuit, fără s-o slăbesc din ochi, fără să-i răspund.

— E doar o presupunere, zice ea din nou cu o voce joasă.

Se întoarce pe călcâie şi dispare.

CAPITOLUL 10

Hotelul „Casa del Poniente” e în vârful falezei, în mijlocul a trei hectare de verdeaţă. O alee centrală duce la intrarea în hotel unde la stânga se află barul iar în dreapta salonul în care se serveşte ceaiul. Parkingurile amenajate la cele două extremităţi ale clădirii sunt aproape ascunse de movile cu flori. În parking se zăresc câteva maşini fiindcă proprietarii lor nu mai vor să facă efortul să le ducă în garaj, cu tot răul pe care îl pot face cromului umiditatea şi sarea de care e saturat aerul.

Mă opresc lângă rampa de acces la garaj. Oceanul se aude în apropiere. Coborâm din maşină şi ne apropiem de intrarea garajului. Un panou poartă inscripţia: „Coborâţi cu motorul ralanti. Claxonaţi”. Betty mă trage de mânecă.

— Mă întorc prin hol. Sunt prea obosită ca să mă mai caţăr pe scară.

— Bine. Legea îţi dă voie. Ce cameră ai?

— 1224. Ce se întâmplă dacă ne prind?

— Dacă ne prind făcând ce anume?

— Ştii prea bine... încercând să-l trecem peste balcon.

— Eu o să fiu legat la stâlp pe un muşuroi de furnici. Cu tine nu ştiu ce-or să facă. Depinde ce au să-ţi reproşeze.

— Eşti un caraghios!

Se întoarce pe călcâie şi se îndepărtează repede în timp ce eu încep să cobor panta. După mai multe cotituri, aşa cum au toate pantele de garaj, zăresc o gheretă mică din sticlă servind drept birou, cu un bec aprins în tavan. Când ajung puţin mai jos îmi dau seama că e gol. Continui să cobor până la nivelul gheretei. Mă ghemuiesc şi zăresc treptele care duc la palierul de unde se ia ascensorul. Mai fac trei paşi şi rămân ţintuit: paznicul de noapte se uită drept în ochii mei. E aşezat pe bancheta din spate a unui Packard mare şi negru; lumina îi cade chiar pe figură şi i se reflectă în lentilele ochelarilor. Rămân în continuare pe loc aşteptând ca să se mişte, încă nu se clinteşte, rămânând cu capul sprijinit de perne, cu gura deschisă. De ce nu face nici un gest? Trebuie să fiu sigur. Poate că doar se preface că doarme, aşteptând ca să mă îndepărtez; în clipa aceea o să se repeadă la telefon şi o să anunţe recepţia.

Pe urmă îmi spun că totul e o idioţenie. Cu siguranţă că a intrat de serviciu noaptea şi că nu-i cunoaşte din vedere pe toţi clienţii. E ora patru dimineaţa şi peste puţin timp o să se lumineze. Nici un şoarece nu s-ar întoarce atât de târziu acasă.

Merg drept spre Packard şi arunc o privire în interior. Maşina e închisă şi cu geamurile ridicate. Omul nu mişcă în continuare. Întind braţul şi încerc să deschid o portieră fără să fac zgomot. Nici o reacţie. Bărbatul e un negru, mai curând un mulatru. Doarme adânc; dealtfel, îl aud sforăind. Când deschid

portiera, un val dulceag de marijuana de bună calitate mă izbeşte în nas. Individul nu mai e printre noi; se află într-o vale liniştită unde timpul se opreşte iar lumea nu e decât culoare şi muzică.

Închid la loc portiera şi merg la panourile cu geamuri. De cealaltă parte, pe un mic palier cu ziduri goale şi cu beton pe jos se află cuşca ascensorului iar alături o uşă grea dă spre scara de incendiu. Îmi încep suişul fără să mă grăbesc. Douăsprezece etaje şi un subsol înseamnă ceva trepte. În trecere număr uşile, care nu poartă nici un număr pe ele. Sunt grele, masive şi cenuşii ca betonul treptelor.

Sunt leoarcă de sudoare şi aproape fără suflare când împing uşa de la al doisprezecelea etaj. Merg în vârful picioarelor, ajung la camera 1224 şi întorc clanţa. Uşa e încuiată cu cheia dar se deschide imediat, ca şi cum Betty mi-ar fi pândit sosirea. Trec prin faţa ei şi mă prăbuşesc într-un fotoliu ca să-mi capăt suflul. Cineva a dormit în patul mare sau cel puţin aşa vrea să dea impresia. Pe scaune sunt risipite veşminte, flacoane şi pahare pe masa de toaletă, valize... Asta face cam 20 de dolari pe zi de persoană.

Închide uşa.

— Te-ai descurcat?

— Paznicul s-a drogat. E inofensiv ca un pisoi nou născut.

Mă ridic din fotoliu şi mă îndrept spre balcon.

— Aşteaptă! Zice ea pe un ton poruncitor.

Întorc capul şi o privesc.

— La ce bun..., zice ea. Nimeni nu poate să facă aşa ceva.

Nu mă mişc aşteptând să văd ce mai zice.

— Mai bine chem poliţia. Cu atât mai rău pentru mine.

— Bună idee. De ce nu te-ai gândit la ea mai înainte?

— Pleacă, aşa e mai bine. N-are nici un rost să te-amestec în povestea asta.

Nu zic nimic. Văd că îşi ţine cu greutate ochii deschişi. Ori sunt efectele întârziate ale şocului, ori a luat un drog oarecare.

— Am luat două somnifere, zice ea, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile. Nu mai suport. Du-te, te rog. Mâine de dimineaţă am să sun pentru micul dejun. Când o să vină băiatul o să-l trimit pe balcon sub un pretext oarecare şi acolo o să găsească tot ce e de găsit. Eu o să mă prefac că nu ştiu nimic.

Se scutură şi îşi freacă puternic tâmplele.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi dai înapoi banii. Mă apropii de ea.

— Şi dacă nu vreau o să le spui totul?

— N-am încotro, zice ea cu voce somnoroasă. Nu pot nimic. Or să ştie să mă descoasă... Sunt... sunt prea obosită ca să mai continui lupta.

O apuc de braţ şi o scutur. Începe să clatine din cap.

— Eşti sigură că n-ai luat decât două somnifere?

— Da. Nu iau niciodată mai mult.

— Atunci ascultă! O să ies pe balcon ca să arunc o privire la cadavru. După care mă reîntorc la „Rancho Descansado”. Păstrez banii şi pistolul. E posibil ca să nu se ajungă până la mine, dar... Trezeşte-te! Ascultă-mă!

Începe să dea din nou din cap. Îşi revine, deschide ochii mari dar privirea îi e goală şi îndepărtată.

— Ascultă! Dacă n-or să afle că ai un pistol, cu siguranţă că nimeni n-o să-l caute la mine. Lucrez pentru un avocat; misiunea mea e în legătură cu tine. Nu trebuie să pomeneşti poliţiştilor de cecuri şi de pistol. Ai înţeles?

— Da... Mi-e perfect egal...

— Nu tu zici asta. Somniferul tău.

S-ar fi prăbuşit dacă n-aş fi ţinut-o. O târăsc până la pat unde se întinde fără să mai zică nici pâs. Îi scot pantofii şi o acopăr cu cuvertura. Încep să cotrobăi prin baie unde descopăr pe o etajeră un flacon de neambutal aproape plin. Când iei somnifere cu intenţia să te sinucizi înghiţi tot conţinutul flaconului. Vâr flaconul în buzunar.

Când mă întorc în cameră arunc o privire spre Betty. Deschid puţin radiatorul fiindcă e frig. Pe urmă ies pe balcon. Afară e frig de-a binelea. Balconul e de fapt o terasă care are în jur de trei metri cincizeci pe patru metri în faţa căruia se ridică un mic zid înalt de şaptezeci de centimetri peste care e un gard de sârmă. Sigur că poate fi sărit dar orice cădere de aici e de neînchipuit. Mai sunt două scaune de aluminiu, cu perne matlasate şi două fotolii la fel. În stânga, zidul de despărţire e înclinat spre exterior, aşa cum mi l-a descris Betty. După părerea mea nici un profesionist nu s-ar putea căţăra fără crampoane. Zidul din dreapta urcă vertical până la etajul de deasupra unde sunt probabil terasele.

Nu-i însă nici un cadavru – nici pe scaune, nici pe fotolii, nici pe jos, nicăieri. Caut urme de sânge însă nu zăresc nici una. Agăţat de plasa metalică mă aplec cât pot de mult. Zidul e drept până jos. Pe margini cresc tufişuri după care e o bucată de pajişte, o barieră grea, deasemenea înconjurată de tufişuri. Calculez distanţa. La înălţimea la care mă aflu nu e prea uşor, dar s-ar putea să fie de la poalele zidului până la apă vreo zece metri. Dincolo de barieră valurile se sparg de stâncile pe jumătate scufundate.

Larry Mitchell putea să aibă cu un centimetru mai mult ca mine şi cântărea cu vreo şapte kilograme mai puţin. Nu s-a născut însă omul care să poată să arunce peste plasa asta metalică un cadavru de 67 de kilograme destul de departe ca să cadă în apă. Numai o minte de femeie putea să creadă aşa ceva.

Trec din nou în cameră şi mă opresc în faţa patului. Betty continuă să doarmă şi să sforăie uşor. Îi atrag obrazul cu dosul palmei: e transpirată. Betty se mişcă puţin, mormăie ceva de neînţeles, suspină şi îşi afundă capul în pernă. E clar că n-a luat o doză mare de somnifere.

Mi-a spus adevărul în această privinţă, dar nu prea mare lucru în legătură

cu altele.

Îi descopăr poşeta în primul sertar de la masa de toaletă. Pe margine e un buzunăraş cu fermoar. Îi vâr acolo carnetul de cecuri şi mai scotocesc puţin prin poşetă pentru propria mea dumerire. Câteva bancnote noi, un mers al trenurilor, plicul care a conţinut biletul, tichetele şi fişa de la vagonul de dormit; cabina E, vagonul 19, de la Washington la San Diego. Nici o scrisoare, nimic care s-o poată identifica. Pun poşeta la loc. Pe urmă iau de pe masă o coală cu antetul hotelului şi un plic.

Scriu cu tocul hotelului aflat tot pe masă: „.. Dragă Betty, îmi pare rău că n-am putut să rămân mort. Am să-ţi explic mâine. Larry."

Vâr scrisoarea în plic, aştern pe el adresa domnişoarei Betty Mayfield şi îl las să cadă în locul unde s-ar găsi dacă ar fi împins pe sub uşă.

Ies pe culoar, închid uşa, mă întorc la scara de incendiu. Zic cu voce tare: „La naiba!" şi chem ascensorul. Nu se aude nimic. Pun degetul din nou pe buton şi îl las acolo câtva timp. Ascensorul începe să urce; un tânăr mexican cu ochi somnoroşi îmi deschide uşa căscând apoi îmi surâde în chip de scuză. Îi zâmbesc şi eu fără să zic nimic.

Nu e nimeni la recepţia aflată în faţa ascensorului.

Mexicanul se lasă să cadă într-un fotoliu şi adoarme mai înainte ca să apuc să fac şase paşi. Lumii întregi îi e somn, numai lui Marlowe nu. Marlowe munceşte 24 de ore din 24 şi nici măcar nu e plătit pentru asta.

Mă urc în maşină, ca să mă întorc la „Rancho Descansado"; nu întâlnesc pe nimeni pe drum. Ajuns în camera mea, arunc o privire plină de nostalgie spre pat, îmi fac valiza – cu pistolul lui Betty inclusiv – vâr 12 dolari într-un plic şi, în trecere, îl arunc în cutia poştală de la recepţie împreună cu cheia de la camera mea.

Mă întorc la San Diego, înapoiez maşina de închiriat şi îmi iau micul dejun într-o mică prăvălie din faţa gării. La ora 7, 15 iau automotorul direct pentru Los Angeles, unde sosesc la ora zece fix.

Ajung acasă cu un taxi. După ce fac un duş, mă rad, înghit un al doilea mic dejun citind în acelaşi timp ziarul de dimineaţă. Nu e nici ora unsprezece când sun la biroul domnului Clyde Umney, avocat.

Îmi răspunde chiar el. Domnişoara Vermilyea poate că nici nu s-a trezit.

— Aici e Marlowe. M-am întors. Aş putea trece să vă văd?

— Ai dat de ea?

— Da. Aţi telefonat la Washington?

— Unde e?

— Prefer să vă spun personal. Aţi dat telefonul acela?

— Aş vrea mai întâi să fiu informat. Azi am o zi încărcată.

Vorbeşte cu o voce tăioasă şi total lipsită de farmec.

— Sunt la dumneavoastră peste o jumătate de oră.

Închid repede şi telefonez la garajul unde mi se află Oldsmobilul.

CAPITOLUL 11

Birouri cum e cel al lui Clyde Umney sunt destule în lume. Pereţi acoperiţi cu panouri de lemn lăcuit, lumină indirectă, mochetă, mobile din lemn auriu, fotolii confortabile şi, după toate aparenţele, biştari gârlă.

Când intru, domnişoara Vermilyea se pregăteşte pentru o zi de lucru plină de hărţuială, aranjându-şi buclele platinate. Am impresia că e cam boţită azi. Îşi închide oglinjoara în care se uită şi îşi aprinde o ţigară.

— Ei, ei, domnul Bădăran în persoană. Cărui fapt îi datorăm plăcerea?

— Umney mă aşteaptă.

— Pentru tine e domnul Umney, grosolanule!

— Şi pentru tine, mititico?

Se crispează o clipă.

— Îţi interzic să-mi spui aşa, sticlete nenorocit! Îmi strigă ea cu furie.

— Iar eu îţi interzic să mă faci grosolan, secretară scumpă! Ce faci diseară? Tot la un chef?

Devine palidă. Apucă un prespapier şi se face că mi-l aruncă în cap.

— Fiu de maimuţă! Şuieră ea.

Zicând astea, apasă pe un buton al interfonului şi mă anunţă: „Domnul Marlowe e aici, domnule Umney” şi, lăsându-se pe speteaza scaunului ei, îmi aruncă o privire ucigaşă.

— Am prieteni care ţi-ar putea trage o asemenea chelfăneală, încât nici să te-nchei la şireturi n-ai să mai poţi singur.

Izbucnim în râs amândoi. În aceeaşi clipă, uşa se întredeschide şi domnul Umney scoate capul. Cu o mişcare a bărbiei îmi face semn să intru, dar ochii îi sunt aţintiţi numai la blonda platinată.

Intru. Închide uşa şi se duce în spatele unui birou enorm în formă de semilună, acoperit cu piele verde, pe care se îngrămădesc teancuri de documente de primă importanţă. E un bonom vioi, îmbrăcat cu gust. Picioarele îi sunt prea scurte, nasul prea mare iar părul prea rar.

— Îi faci curte secretarei mele? Întreabă el cu o voce prevestitoare de furtună.

— Câtuşi de puţin. Încercam să vedem care dintre noi e mai spiritual.

Mă aşez pe fotoliul clienţilor şi îl privesc cu un aer care ar putea trece drept politicos.

— Mi s-a părut că e furioasă.

Se instalează în fotoliul său uriaş şi ia o poză măreaţă.

— Nu are nici o seară liberă în următoarele trei săptămâni, zic eu, şi nu pot aştepta atât timp.

— În locul tău, Marlowe, aş fi mai atent. Las-o baltă! E un teritoriu interzis. Nu există în ochii ei. E o femeie minunată şi în plus e un creier.

— Cum? Ştie să bată şi la maşină şi să şi stenografieze?

— Ce? (Deodată se înroşeşte.) Nu mai fi obraznic, Marlowe. Fii atent. Nu sunt un oarecine şi dacă vreau îţi pot pricinui mari neplăceri. Acum însă te ascult. Încearcă să fii scurt şi precis.

— Aţi dat telefon la Washington?

— Nu te interesează deloc telefoanele mele. Vreau să-mi dai raportul. Restul mă priveşte. Unde se află acum doamna King?

Întinde braţul şi apucă un frumos creion bine ascuţit şi un frumos caiet nou-nouţ. Încep să cuvântez.

— Vă propun o afacere. Îmi spuneţi de ce vreţi s-o regăsiţi iar eu vă spun unde e.

— Eşti în serviciul meu! Urlă el. Nimic nu mă obligă să spun ceva.

Tonul e ca şi înainte măreţ, dar începe să aibă mai puţină siguranţă.

— Sunt în serviciul dumneavoastră dacă vreau eu, domnule Umney. Nu m-am atins de cecurile dumneavoastră şi n-am încheiat nici un acord.

— Ai acceptat misiunea care ţi s-a încredinţat şi ai luat un aconto.

— Domnişoara Vermilyea mi-a dat un cec de două sute cincizeci drept aconto şi un altul de două sute pentru cheltuieli. Nu le-am dus la bancă. Iată-le.

Scot cecurile din portofel şi i le pun în faţă.

— Păstraţi-le atâta vreme cât nu sunteţi hotărât dacă aveţi nevoie de un anchetator sau de o marionetă. Cât despre mine, mă întreb dacă nu cumva nu e vorba de o misiune, ci de o poveste murdară din care nu cunosc nici măcar primul cuvânt.

Îşi pleacă ochii pe cecuri cu un aer încurcat.

— Dar ai făcut cheltuieli... zice el încet.

— N-are importanţă, domnule Umney. Aveam nişte bani puşi deoparte. Şi, pe deasupra, mi-am acordat şi o mică vacanţă.

— Eşti încăpăţânat, Marlowe.

— Tot ce se poate. Aşa şi trebuie în meseria mea. Altfel aş fi la pământ. V-am spus că femeia asta e şantajată. Prietenii dumneavoastră de la Washington trebuie să ştie de ce. Dacă ar fi o aventurieră, n-aş zice nimic. Dar şi asta ar trebui să ştiu. Mai ales că mi-a mai făcut şi o propunere cu mult mai interesantă decât mi-aţi făcut dumneavoastră.

— Treci în tabăra adversă pentru bani? Se repede el la mine arţăgos. E incorect!

Ia o ţigară dintr-o cutie şi o aprinde cu o brichetă pântecoasă asortată la toată garnitura biroului.

— Nu-mi place cum acţionezi, mormăie el. Ieri nu ştiam nici eu mai multe decât dumneata. Îmi spuneam că un birou de avocaţi onorabili din Washington nu mi-ar cere pentru nimic în lume ceva care ar fi contrar regulilor profesiei.

Se ridică, merge la fereastra largă şi trage jaluzelele astfel încât în birou se face întuneric. Rămâne câteva clipe în picioare în faţa ferestrei şi priveşte

trăgând din ţigară, apoi îşi reia locul în spatele biroului.

— În dimineaţa asta, continuă el încruntând din sprâncene, le-am vorbit, corespondenţilor mei de la Washington. Mi s-a spus că femeia respectivă e secretara particulară a unui personaj important al cărui nume nu mi s-a dezvăluit şi că a dispărut luând cu ea documente secrete şi compromiţătoare care se aflau în arhivele secrete ale patronului ei. Documente care pot să-i pricinuiască mari necazuri dacă sunt făcute publice. Alte amănunte nu mi s-au mai dat. Poate că omul a înşelat fiscul. În zilele noastre poţi să te aştepţi la orice.

— A luat hârtiile acelea ca să-l şantajeze?

Umney aprobă.

— E limpede că despre asta e vorba. Altfel n-ar prezenta nici un interes pentru ea. Clientul – să-i spunem M. A. – nu şi-a dat seama de dispariţia secretarei sale decât atunci când aceasta a trecut într-un alt stat. În clipa aceea, a căutat printre hârtiile lui şi-a înţeles că unele dintre ele lipsesc. N-a ţinut să anunţe poliţia. După părerea sa, femeia o să caute adăpost cât mai departe posibil, după care o să intre în legătură cu el ca să facă târgul cu hârtiile. De aceea vrea să-i dea de urmă fără ca ea să-şi dea seama şi s-o prindă la înghesuială mai înainte ca respectiva să poată să se adreseze vreunui stricat de avocat dintre aceia care, îmi pare rău că trebuie s-o spun, avem destui, şi să se pună în siguranţă de orice urmări. Acum îmi spui că e şantajată. Sub ce pretext?

— Dacă povestea dumneavoastră stă în picioare, putem presupune că şantajistul are mijloace, ca să-i pună beţe în roate. Poate că ştie destule despre ea ca să strângă şurubul fără mult scandal.

— Dacă povestea mea stă în picioare? Strigă el: Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că are tot soiul de găuri – o adevărată strecurătoare! Domnule Umney, vi s-a împuiat capul cu minciuni. Când ai documente confidenţiale precum acelea despre care vorbeaţi, nu le ţii la îndemâna unei secretare. Şi, dacă respectivul, nu şi-a dat seama de dispariţia lor decât după plecarea ei, cum de a ştiut ce tren o să ia? Un alt lucru: ea a luat un bilet pentru California dar putea să coboare oriunde. Ar fi trebuit deci să fie urmărită în tren şi atunci ce nevoie ar mai fi fost de mine? Încă un lucru: un astfel de caz ar fi trebuit încredinţat unei mari agenţii, având filiale pe întreg teritoriul. E o prostie să rişti totul pe puterile unui singur om. Ieri am pierdut-o, şi asta s-ar fi putut întâmpla încă o dată. Ca să asiguri un filaj normal într-un oraş fie el şi nu prea mare, trebuie cel puţin şase oameni. Într-un mare oraş trebuie doisprezece. Un detectiv are nevoie să mănânce, să doarmă, să schimbe o cămaşă. Dacă foloseşti o maşină, trebuie să aibă un înlocuitor în timp ce el caută un loc de parcare. Marile magazine şi hotelurile au câteodată şi şase ieşiri. Or, femeia asta se mulţumeşte să tândălească timp de trei ore în şir la Union Station, în văzul întregii lumi. Iar prietenii dumneavoastră din

Washington se mulţumesc să vă trimită o fotografie, după ce v-au dat un telefon, după care se aşează din nou liniştiţi în faţa televizoarelor.

— Bine gândit, zice Umney. Mai ai ceva să-mi spui?

Are un aer cât se poate de detaşat.

— Aproape că am terminat. Dar de ce şi-a schimbat numele dacă nu se aştepta să fie urmărită? Şi dacă se aştepta, de ce a luat lucrurile atât de uşor? V-am mai spus că mai sunt doi inşi amestecaţi în această istorie. Unul e detectiv particular, un oarecare Goble, care vine din Kansas City. Era ieri în Esmeralda şi părea să cunoască la fix, toate coordonatele. Cine l-a informat? Iar eu a trebuit să ung şoferul de taxi şi numai datorită staţiei lui de radio am aflat unde o să tragă fata. Atunci, daţi-mi voie să vă întreb: ce caut eu în treaba asta?

— Mai vorbim noi, zise Umney pe un ton sec. Cine e celălalt personaj care se mai interesează de povestea asta?

— E un peşte cu numele de Mitchell şi care locuieşte la Esmeralda. A făcut cunoştinţă cu femeia în tren şi i-a reţinut o cameră. Sunt ca degetele de la o mână: cu toate astea, ea nu poate să-l sufere. După părerea mea, el ştie cine e femeia, de unde vine. Ce a făcut acolo şi de ce încearcă să se ascundă sub un alt nume. Am auzit destule ca să fiu sigur de asta, dar nu prea multe totuşi ca să cunosc în amănunţime povestea.

Umney ia cuvântul la rândul lui pe un ton înverşunat.

— E de la sine înţeles că femeia era supravegheată în tren. Ai impresia că ai de-a face cu nişte imbecili? Intervenţia dumitale ne-a dat voie ca să-i aflăm eventualii complici. Ştiindu-ţi reputaţia, dacă pot să mă exprim în aşa fel, mi-am zis că o să te arăţi destul de mult ca femeia să-şi dea seama că e filată. Ai auzit, fără îndoială, despre urmărirea fără fereală?

— Bineînţeles. Te laşi reperat de respectiv în mod deliberat, ceea ce lui îi permite să-şi facă pierdută urma, în timp ce un alt detectiv reia urmărirea pe când respectivul se crede în siguranţă.

— Exact asta ai făcut dumneata, zice el cu un surâs dispreţuitor. Dar nu mi-ai spus încă unde se află femeia.

N-am nici un chef să-i spun, dar cum să fac? La urma urmei, am acceptat să intru în joc.

Întind braţul şi iau cecul de 250 de dolari.

— Ăsta îmi acoperă cheltuielile şi onorariul. Femeia se află la hotelul „Casa del Poniente” din Esmeralda, sub numele de Betty Mayfield. E plină de bani. Bineînţeles, cealaltă reţea de informaţii v-a pus deja la curent.

Mă ridic în picioare.

— Mulţumesc pentru plimbare, domnule Umney! Îi zic, după care ies şi închid uşa în urma mea. Domnişoara Vermilyea ridică ochii de pe o revistă ilustrată. Sub biroul ei se aude un uşor clinchet metalic abia perceptibil.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticos, îi zic. N-am dormit destul azi

noapte.

— Să nu mai vorbim. Cine ştie? Cu timpul, poate că am să te găsesc fermecător. Nu arăţi rău, dacă nu ţii prea mult la distincţie.

— Mulţumesc! Zic eu şi mă îndrept spre uşă.

N-aş zice că e decepţionată, dar, în acelaşi timp nu mi se mai pare la fel de inaccesibilă ca un pachet de acţiuni de la General Motors.

Mă întorc.

— În seara asta n-o să plouă, dacă nu mă înşel? Cred că avem ce discuta în timp ce bem un pahar într-o seară când nu plouă. Într-o seară când nu ai nimic de făcut.

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Unde?

— Unde vrei?

— Vrei să trec să te iau?

— Ar fi drăguţ din partea ta. Cadillacul mi-ar ridica prestigiul în cartier.

— Nu la asta mă gândeam!...

— Nici eu.

— Să zicem pe la ora 18, 30? O să fiu foarte grijulie cu ciorapii mei de nylon.

— Nu speram mai mult de la tine.

Privirile noastre se încrucişează. Ies pe uşă în viteză.

CAPITOLUL 12

La ora şase şi jumătate, Cadillac-ul se opreşte în faţa uşii mari. Apăs pe butonul de deschidere şi ies pe palier ca s-o primesc pe domnişoara Vermilyea. N-are nimic pe cap şi poartă un mantou de culoare roz, al, cărui guler l-a ridicat spre părul ei platinat. Se opreşte în mijlocul, salonului, aruncă o privire distrată în jur, îşi scoate mantoul cu o mişcare uşoară şi îl aruncă pe pat.

— Nu credeam că ai să vii.

— Nu, bineînţeles că nu. Eşti un mare timid. Ştiai foarte bine că o să vin. Vreau scotch şi sifon, dacă ai.

— Am.

Aduc pahare şi mă aşez alături de ea, nu totuşi destul de aproape ca asta să însemne ceva. Ciocnim.

— Vrei să mâncăm la Romanoff?

— Şi după aia?

— Unde locuieşti?

— În cartierul de vest, într-o vilă aflată pe o străduţă liniştită. Din întâmplare, casa îmi aparţine. Am întrebat: şi după?

— Asta depinde de tine.

— Iar eu care credeam că eşti un dur. Vrei să spui că nu-i nevoie să plătesc eu masa?

— Gluma asta merită o palmă.

Deodată, izbucneşte în râs şi mă priveşte pe deasupra paharului ei.

— Mă socotesc ca pălmuită. Nu ne înţelegem prea bine noi doi. Nu crezi că Romanovii pot să mai aştepte?

— Am putea încerca mai întâi în cartierul de vest al Los Angeles-ului.

— De ce nu aici?

— Dacă ţi-aş spune de ce, ai pleca trântind uşa. Am avut un vis frumos aici, acum vreun an şi ceva. Au mai rămas câteva vestigii. Îmi place să las lucrurile aşa cum sunt.

E în picioare într-o clipită şi îşi ia mantoul. Reuşesc, s-o ajut să se îmbrace.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te previn, îi zic eu.

Se întoarce pe călcâie.

— Îţi pare rău că ai avut un vis şi că i-ai păstrat amintirea? Şi eu la rândul meu am avut visuri dar le-am uitat pe toate. Nu am curajul să fac altfel.

— Nu e chiar aşa. Am cunoscut o femeie, o femeie bogată. A vrut să mă ia de bărbat. N-ar fi ţinut povestea. Nu mai am nici o şansă s-o mai revăd vreodată. Dar nu pot s-o uit.

— Vino, zice ea duios. Să-ţi lăsăm amintirile aici.

N-o mai ating atunci când coborâm scara, în drum spre maşina ei.

Conduce la perfecţie. Iar când o femeie ştie să conducă, mai poţi să-i reproşezi ceva?

CAPITOLUL 13

Vila se află pe o străduţă liniştită care şerpuieşte intre San Vincente şi Sunset Boulevard. E foarte retrasă. O alee lungă duce la intrare, care se află în spatele casei. Domnişoara Vermilyea deschide uşa, aprinde luminile în toate camerele şi dispare fără să mai spună nimic. Salonul e mobilat cu piese disparate în mod agreabil şi dă o impresie de confort. Aştept în picioare pe stăpâna casei care vine aducând două pahare mari. Şi-a dat jos mantoul.

— Bineînţeles că ai fost măritată?

— Da, dar n-am avut noroc. Vila şi ceva bani reprezintă tot ce mi-a rămas. Soţul meu era un băiat drăguţ. A murit într-un accident de aviaţie – era pilot. Se întâmplă în fiecare zi. Cunosc un loc între Los Angeles şi San Diego plin de fete măritate cu piloţi – pe când trăiau.

Beau doar o înghiţitură şi îmi pun paharul jos. Pe urmă, i-l iau şi pe-al ei şi-l pun alături de-al meu.

— Ţi-aduci aminte că ieri dimineaţă mi-ai spus să nu mă mai uit la picioarele tale?

— Cred că da...

— Ei bine, încearcă s-o faci!

O prind în braţe şi ea se lasă fără să zică un cuvânt. O ridic, o duc în dormitorul pe care îl descopăr nici eu nu ştiu cum şi o aşez pe pat. Îi ridic fusta mai sus pe nylonul care îi acoperă picioarele ei magnifice. Deodată, îşi ridică braţele şi îmi trage capul spre pieptul ei.

— Brută! Nu poţi să stingi lumina?

Mă duc la uşă şi o sting. O lumină difuză vine de la intrare. Când mă ridic, e în picioare lângă pat, la fel de goală ca Venus ieşind din valuri. Rămâne aşa – nici jenată, nici provocatoare.

— Bravo! Zic eu. În timpul tinereţii mele, iţi trebuia răbdare, nu glumă, ca să dezbraci o femeie. În ziua de azi ea e deja în pat în timp ce bărbatul se mai căzneşte să-şi descheie primul nasture de la cămaşă.

— Atunci ce mai aştepţi ca să-l deschei?

Aruncă deoparte cuvertura şi se întinde în pat.

O frumoasă femeie goală, căreia nu-i e câtuşi de puţin ruşine că e aşa.

— Ai ce să le reproşezi picioarelor mele?

Nu-i răspund.

— Ieri dimineaţă, zice ea cu un aer visător, ţi-am spus că ai ceva care îmi place: nu te dai la femei şi că ai şi ceva care nu-mi place. Ştii ce anume?

— Nu.

— Că nu mi-ai cerut să fac asta ieri.

— Recunoaşte că nu erai prea încurajantă.

— Parcă eşti detectiv, nu-i aşa? Iar acum, stinge lumina de la intrare.

Pe urmă în întuneric, murmură: Dragul meu, dragul meu... cu acea voce deosebită pe care o au femeile numai în acele clipe. Apoi se aşterne o pace dulce.

— Tot mai eşti mulţumit de picioarele mele? Mă întreabă ea pe un ton languros.

— Ce bărbat n-ar fi? I-ar bântui visurile pentru vecie, chiar dacă ar face dragoste cu tine tot timpul.

— Bruto... Vino mai aproape.

Îşi pune capul pe umărul meu; acum suntem foarte aproape unul de altul.

— Nu te iubesc, zice ea.

— Pentru ce m-ai iubi? Dar să nu fim cinici... Sunt clipe sublime – chiar dacă nu sunt decât clipe.

O simt toată lângă mine. Braţele ei mă înlănţuie. Din nou, în beznă, acel strigăt înăbuşit şi din nou acea pace dulce.

— Te urăsc, zice ea unindu-şi buzele cu ale mele. Perfecţiunea nu se întâmplă de două ori niciodată iar pentru noi a venit prea devreme. N-am să te mai văd niciodată, nu vreau să te mai văd. Trebuie să fie pentru totdeauna sau deloc.

— Şi o mai făceai pe libertina care ştie totul!

— Şi tu ai făcut-o pe libertinul. Şi am greşit amândoi. Dealtfel, asta nu mai are importanţă. Strânge-mă în braţe.

Deodată, sare din pat, aproape fără zgomot şi aproape fără să-mi dau seama. Puţin mai târziu lumina se aprinde la intrare şi ea apare în prag îmbrăcată într-o rochie de casă.

— Adio, zice ea cu linişte. Am chemat un taxi. O să-l aştepţi afară. Nu ne mai vedem niciodată.

— Şi Umney?

— O biată larvă înfricoşată. Are nevoie de cineva care să-i dea încrederea în sine însuşi, să-l facă să se creadă puternic şi îndrăzneţ. Îi fac acest serviciu.

Trupul unei femei n-are nimic sfânt – bineînţeles, cu condiţia ca ea să se fi înşelat deja în dragoste.

Dispare. Mă ridic, mă dau jos din pat, mă îmbrac şi ciulesc urechea mai înainte ca să ies din cameră. Nu se aude nimic. O strig, dar nu-mi răspunde nimeni. Ajung în stradă în acelaşi timp cu taxiul. Întorc capul: casa e scufundată în întuneric.

E părăsită, n-a fost decât un vis. În afară de faptul că s-a dat de-acolo un telefon pentru un taxi. Atât.

CAPITOLUL 14

La ieşirea din Los Angeles o iau pe autostrada care înconjoară oraşul Oceanside. Am tot timpul să mă gândesc.

De la San Onofre la Oceanside sunt treizeci de kilometri de autostradă cu şase benzi de circulaţie. Din loc în loc se zăresc carcasele maşinilor accidentate care au fost abandonate de-a lungul rambleului şi ruginesc în aşteptarea clipei când vor fi luate de-aici. Mă gândesc deci la motivele care mă determină să mă întorc la Esmeralda. Cazul e clasat: în orice caz, nu mă mai priveşte. În general, clientul unui detectiv particular cere maximum de informaţii pentru cât mai puţini bani. Le poţi procura sau nu: asta ţine de şansă. Dar, câteodată, se întâmplă ca, în afară de ceea ce cauţi, să dai peste o serie de lucruri care nu au de-a face cu cazul – ca povestea cu cadavrul de pe balcon, care dispare tocmai când vrei să arunci o privire asupra lui. Bunul simţ îţi dictează să te întorci acasă şi să nu te mai gândeşti la asta, mai ales că nu-ţi aduce nici un câştig. Dar bunul simţ vorbeşte întotdeauna cu întârziere. Bunul simţ e tipul care îţi spune că ai fi făcut foarte bine să faci revizia frânelor săptămâna trecută, mai înainte de a-ţi ciocni maşina săptămâna asta. Bunul simţ e mijlocaşul care, luni dimineaţa, ar fi câştigat meciul dacă ar fi făcut parte din echipă. Numai că, iată, nu e şi stă pe gradene cu o sticlă în buzunarul de la spate. Bunul simţ e micul bonom în haine gri care nu face niciodată vreo greşeală la socoteli; numai că – iată – întotdeauna socoteşte banii altcuiva.

Când ajung la răscruce, cobor în canion la „Rancho Descansado”. Jack şi cu Lucille sunt la locul lor obişnuit. Îmi las din mână valiza şi îmi pun coatele pe tejghea.

— A fost destul cât v-am lăsat?

— Da, mulţumesc, răspunde Jack. Îmi vine să cred că vreţi să luaţi aceeaşi cameră?

— Dacă se poate!

— De ce ne-aţi ascuns că sunteţi detectiv?

— Ce întrebare! Un detectiv nu mărturiseşte asta niciodată.

Nu te uiţi la televizor?

— Când am o clipă de răgaz. Dar nu prea am.

— La televizor recunoşti întotdeauna un detectiv: nu-şi scoate niciodată pălăria. Ce ştii despre Larry Mitchell?

— Nimic, zice Jack înţepat. Ştiu doar că e un amic al domnului Brandon. Domnul Brandon e proprietarul hotelului.

— L-aţi găsit pe Joe Harms? Mă întreabă cu veselie Lucille.

— Da, mulţumesc.

— Aţi reuşit să...

— Hm...

— Gura, micuţo! I-o reteză Jack.

Îmi face un semn cu ochiul şi împinge spre mine cheia camerei mele.

— Viaţa nu-i prea veselă pentru Lucille, domnule Marlowe. Nu mă are decât pe mine, centrala telefonică şi un inel cu un diamant atât de mic încât mi-a fost ruşine când i l-am dat. Dar ce vreţi? Când iubeşti, vrei ca asta să se vadă la degetul iubitei tale.

Lucille îşi ridică mâna stângă şi face să scânteieze pietricica.

— O detest! Declară ea. O detest aşa cum detest soarele, vara, stelele şi clarul de lună. Iată cum o dispreţuiesc.

Îmi iau cheia, îmi înşfac valiza şi îi las singuri. Încă puţin şi aş fi devenit îndrăgostit de mine însumi. Poate că aş fi ajuns să-mi ofer şi un inel cu un mic diamant fără nici o pretenţie...

CAPITOLUL 15

Telefonistul de la „Casa del Poniente” sună zadarnic la camera 1224, aşa că mă prezint la recepţie. Un funcţionar se pregăteşte să trieze corespondenţa.

— Domnişoara Mayfield a tras la dumneavoastră?

Înainte de a-mi răspunde pune o scrisoare într-un compartiment.

— Da, domnule. Pe cine trebuie să anunţ?

— Îi ştiu numărul camerei. Nu răspunde. Aţi văzut-o azi?

Are bunăvoinţa să se ocupe puţin de mine, dar se pare că nu-l impresionez câtuşi de puţin.

— Cred că nu.

Aruncă o privire pe deasupra umărului.

— Cheia nu e aici. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

— Sunt puţin cam neliniştit. Ieri seara nu se simţea prea bine. Poate că e în suferinţă, şi nu poate să răspundă la telefon. E o prietenă de-a mea. Numele meu e Marlowe.

Mă cercetează cu atenţie, dispare în spatele paravanului şi începe să vorbească cu cineva. Se întoarce peste câtva timp zâmbind.

— Nu cred că domnişoara Mayfield e bolnavă, domnule Marlowe. A cerut în cameră un mic dejun bogat şi o masă de prânz. A primit mai multe telefoane.

— Mulţumesc din suflet. Vreţi să-i spuneţi că am căutat-o şi că o să mai trec?

— Poate că e în parc sau pe plajă. E foarte frumos pe plaja noastră care e bine adăpostită.

Aruncă o privire pe ceasul care se află în spatele lui.

— Dacă e acolo n-o să întârzie să se întoarcă. Începe să fie frig.

În holul separat de recepţie de trei trepte şi o boltă stau oameni aşezaţi în fotolii şi care nu fac nimic altceva decât să aştepte să se petreacă vreun lucru deosebit. Aparţin faunei obişnuite a hotelurilor: bogaţi leneşi, cei mai mulţi în vârstă, a căror unică ocupaţie e să fie atenţi la venirile şi plecările clienţilor. Două bătrâne cu permanente în flăcări se războiesc cu un gigantic joc de răbdare aşezat pe o masă specială, ea însăşi de proporţii uriaşe. Mai încolo, două femei şi doi bărbaţi sunt angajaţi într-o partidă de canasta. Una dintre femei abordează destule pietre preţioase ca să poţi pava întregul pustiu Sahara. Amândouă fumează cu ţigarete lungi, însoţitorii lor au aerul obosit, probabil din pricină că au avut de semnat prea multe cecuri. Puţin mai încolo o pereche de tineri se ţin de mână în faţa geamului.

Ies în grădină trecând pe la bar şi o iau pe cărarea care şerpuieşte până în vârful falezei. Plaja şi micile stânci care o înconjoară sunt la o sută de metri. Se ajunge acolo pe nişte trepte tăiate chiar în faleză. Pe nisip sunt întinşi

oameni în costume de baie, alţii stau pe cearşafuri. Copii se bat şi ţipă.

Betty Mayfield nu e aici.

Mă întorc la hotel şi mă aşez în hol.

După ce-mi termin de fumat ţigara, cumpăr un ziar, îl citesc şi îl arunc. Mă ridic şi încep să mă plimb de colo colo prin faţa recepţiei. Mesajul meu se mai află încă în compartimentul cu numărul 1224. Îi cer telefonistului să-l sune pe domnul Mitchell – nici un răspuns.

— Mi s-a spus că doriţi să-mi vorbiţi, domnule Marlowe? Zice deodată o voce de femeie în spatele meu. Dumneavoastră sunteţi domnul Marlowe?

Recepţionerul ascultă cu atenţie la câţiva paşi de noi.

— Domnişoara Mayfield?

— Eu sunt.

— Maşina mea e în faţa hotelului. Aţi avea timp să vizitaţi proprietatea?

Se uită la ceas.

— Cred că da, zice ea cu un glas şovăitor. După aceea o să trebuiască să mă schimb în viteză... mă rog, haidem.

— Pe aici, domnişoară.

Mă urmează. Străbatem holul unde încep să mă simt la fel de bine ca la mine acasă. Betty aruncă o privire exasperată celor două bătrâne adâncite în jocul lor de răbdare.

— Urăsc hotelurile, zice ea. Poţi să revii peste cincisprezece ani şi ai să găseşti aceiaşi oameni, aşezaţi în aceleaşi fotolii.

— Da, domnişoară. Cunoşti cumva pe un oarecare Clyde Umney?

Face semn că nu.

— Ar trebui să-l cunosc?

Dă din nou din cap.

— Dar pe Helen Vermilyea? Sou pe Ross Goble?

— Vrei să bei ceva?

— Mulţumesc, nu acum.

Ieşim din bar şi mergem pe alee până în dreptul unde mi-am lăsat maşina. Ieşim din parking în marşarier şi o iau pe strada Grand Street, în direcţia colinelor. Îşi pune ochelarii negri cu montură în paiete.

— Am găsit cecurile, spune ea. Ce ciudat detectiv eşti!

Scot din buzunar flaconul de somnifere şi i-l întind.

— Ieri seară nu eram prea sigur, îi spun eu. Le-am numărat, dar nu ştiam câte sunt în mod normal. Mi-ai spus că ai luat două, dar ai fi putut să înghiţi un pumn.

Ia flaconul şi îl vâră în buzunarul de la vestă.

— Cam băusem: alcoolul şi cu barbituricele dau un amestec oribil. Am fost făcută k. o.

— Nu eram sigur.

— Cine sunt oamenii despre care mi-ai vorbit?

— Clyde Umney e avocatul care m-a angajat să te urmăresc, la cererea unui birou de avocaţi din Washington. Helen Vermilyea e secretara lui. Ross Goble e detectiv particular la Kansas City. Pretinde că se interesează de Mitchell.

Îi spun cam cum arată Goble. Pare cuprinsă de uimire.

— De Mitchell? De ce?

Sunt obligat să opresc la o intersecţie din pricina unei amărâte de maşini care întoarce la stânga cu opt kilometri la oră.

— Ce vrea de la Larry Mitchell? Zice ea pe un ton amar.

Oamenii nu pot fi lăsaţi în pace?

— Continuă să-mi pui întrebări la care nu pot să răspund. Numai ca să te dezbari de un complex de inferioritate. Ţi-am mai spus că sunt şomer. Te poţi întreba ce caut aici. E foarte simplu: mi-ar face plăcere să reiau legătura cu cei cinci mii de dolari în cecuri.

— Ia-o la stânga la primul colţ. O să urcăm pe colină. E o privelişte superbă de sus.

— Chiar că-mi pasă de asta!

— E un colţ liniştit.

Ia o ţigară dintr-un pachet aşezat pe tabloul de bord şi o aprinde.

— E a doua în două zile, remarc eu. E prea mult! Ţi-am numărat ţigările ieri seară şi chibriturile, scotocind prin poşeta ta. Devin un scotocitor atunci când sunt luat în bărci. Mai ales atunci când clientul meu preferă să sforăie în timp ce eu mă descurc singur.

Întoarce capul şi mă priveşte lung.

— Sunt sigură că e din pricina alcoolului. Am băut cam mult.

— Totuşi erai în plină formă la „Rancho Descansado”. Nu-mi cereai decât să te scap de un cadavru. Dar ce decepţie! Nici urmă de el.

Mă priveşte în continuare, dar eu stau cu ochii aţintiţi înainte. După stop o iau la stânga pe o străduţă care se înfundă şi pe care au mai rămas liniile vechi de tramvai.

— Cine a tras cu pistolul şi de ce?

Îşi strânge tâmplele între mâini.

— Cred că eu... trebuie să fi fost nebună. Unde e?

— Pistolul? La loc sigur, în cazul în care n-ai visat, sunt gata să-l repun în circulaţie.

Urcăm în viteza a treia. Mă priveşte cu interes, după care aruncă o privire la banchetele îmbrăcate în piele de culoare crem şi la indicatoarele de pe bord.

— Cum poţi să-ţi permiţi să ai o maşină atât de luxoasă? Doar nu câştigi prea mult.

— Astăzi orice maşină costă scump, chiar şi cea mai prăpădită. Am citit undeva, nu mai ştiu unde, că un detectiv trebuie să umble într-o maşină care să poată trece neobservată peste tot, cât mai obişnuită cu putinţă, ca să nu se

facă remarcat. Cel care a scris asta n-a venit cu siguranţă niciodată la Los Angeles. La noi, ca să te faci remarcat trebuie să circuli într-un Mercedes Benz roz bombon cu acoperiş cu terase şi cu trei fete drăguţe care să se bronzeze pe el.

Râde. Eu continui să adâncesc problema:

— În plus, e şi publicitatea la mijloc. Poate că am visat să ajung la Rio. Acolo aş fi putut s-o revând mai scump decât am cumpărat-o nouă.

Suspină.

— Nu-ţi bate joc de mine. Azi n-am chef de râs. Ţi-ai revăzut amicul?

— Pe Larry?

— Mai ai şi pe alţii?

— Credeam că te referi la Clark Brandon, cu toate că de-abia îl cunosc. Larry era mai curând beat aseară. Nu l-am mai văzut. Poate că doarme după beţie.

Pe culme se află vechi case spaniole; pe celălalt versant se ridică vile ultramoderne. Mai departe, drumul o ia la dreapta şi e pavat de curând, şi se sfârşeşte într-un rond. La dreapta şi la stânga lui stau faţă în faţă două vile. Sunt construite aproape numai din cărămizi de sticlă iar faţadele lor, orientate spre mare, au geamuri uriaşe. Priveliştea e extraordinară. O contemplu câteva clipe, ajung la capătul drumului şi opresc motorul. Ne aflăm la o înălţime de vreo trei sute cincizeci de metri; oraşul se întinde la picioarele noastre, ca şi cum am avea o fotografie a lui luată din avion.

— Poate că e bolnav. Sau a plecat. Sau e mort.

— Ţi-am spus...

Începe să tremure îi dau chiştocul din gură, îl arunc în scrumieră, ridic geamul şi o iau pe după umeri. Rămâne nemişcată, cuminte, însă tremură în continuare.

— E bine cu tine, zice ea. Numai nu mă lua prea repede.

— Am o sticlă în despărţitura pentru mănuşi. Vrei să bei un strop?

— Da.

Scot sticla, reuşesc să smulg capsula cu o singură mână şi cu toţi dinţii, pun sticla între picioare şi deşurubez dopul. Îi apropii sticla de buze şi ea soarbe o înghiţitură. E apucată de un tremur. Pun dopul şi vâr sticla la loc.

— Nu-mi place să beau cu sticla, zice ea.

— Sigur, nu-i frumos. Dar nu vreau să te-mbăt. Îmi fac griji pentru tine. Doreşti să te ajut?

Rămâne câteva clipe tăcută şi până la urmă zice cu o voce calmă:

— La ce să mă ajuţi? Poţi să iei cecurile înapoi, sunt doar ale tale.

— Nu se aruncă cinci mii aşa pe fereastră. Nu ţine. De aceea m-am întors din Los Angeles. Şi m-am întors la timp. Fiindcă unui tip ca mine nu i se poate oferi o jumătate de milion de dolari, doar pentru ochii lui frumoşi, o călătorie la Rio şi o locuinţă cu tot confortul. Nimeni n-o să facă un asemenea lucru sub

pretextul că pare-se se află un cadavru pe balcon pe care să am bunătatea să-l arunc în ocean. Vrei să-mi spui ce trebuie să fac? Să te ţin de mână în timp ce visezi frumos?

Se îndepărtează de mine şi se strânge în celălalt capăt al banchetei.

— Bine, te-am minţit. Te-am minţit mereu.

— Cine sunt oamenii despre care mi-ai vorbit?

Îi arunc o privire în oglinda retrovizoare. O maşinuţă neagră tocmai s-a oprit pe drum, în spatele nostru. Nu se poate zări cine e înăuntru. Aproape imediat, o ia din loc, întoarce şi dispare. Fără îndoială că e vorba de careva care a rătăcit drumul.

— În timp ce eu transpiram ca să urc scara de incendiu, tu luai narcotice ca s-o faci pe somnoroasa, după care ai adormit de-a-devăratelea. Bine! După aia dau o raită pe balcon. Nici urmă de cadavru. Nici o urmă de sânge!

— Ţi-am mai spus că sunt o mincinoasă!

— Dar nu mi-ai spus din ce pricină anume. Să fim serioşi! Să presupunem că e un cadavru pe balconul tău. Ce vrei să fac cu el? Să-l iau în cârcă şi să-l cobor pe scara de incendiu şi să-l car cu maşina în fundul pădurii unde să-l îngrop? Trebuie totuşi să-i ţii pe oameni la curent când îi faci să se plimbe printre cadavre.

— Ai luat banii. M-ai făcut să cad în capcană.

— Pentru că vroiam să aflu care dintre noi doi e ţicnit.

— Acum eşti mulţumit dacă ai aflat?

— Nu ştiu nimic, nici măcar cine eşti.

Se înfurie.

— Îţi repet, mi-am pierdut capul. Grijile, frica, alcoolul, somniferul – lasă-mă, domnule, în pace! Am să-ţi dau banii înapoi. Ce mai vrei?

— Şi ce trebuie să fac în schimb?

— Doar să-i iei.

Începe să vorbească tremurând de mânie.

—... asta e. Şi şterge-o! Cât mai departe posibil.

— Am impresia că ai nevoie de un avocat bun.

— E o antinomie, zice ea batjocoritoare. Dacă ar fi bun, n-ar fi avocat.

— Da, ai plătit ca să afli asta, nu-i aşa? Nu te îngrijora: într-o bună zi am să aflu cheia enigmei, de la tine sau de la altcineva. Eşti într-o încurcătură. Lăsând cazul Mitchell deoparte – dacă e un caz Mitchell – ai destule necazuri ca să ai nevoie de un avocat.

Mă opresc din vorbă ca s-o privesc mai bine. A început să se însereze; jos, oceanul a căpătat un albastru violet. Un stol de pescăruşi zboară spre sud.

— Zi aşa, o faci pe misitul pentru un avocat necinstit, zice ea pe un ton jignitor şi ia o altă ţigară.

— Nu cred că e necinstit cu adevărat – îşi dă numai aere. Dar nu asta-i problema. Problema e cea a imunităţii. Un detectiv particular, chiar şi cu o

autorizaţie, nu se bucură de această imunitate. Un avocat da, în măsura în care se serveşte de ea ca să apere interesele clientului. Dacă avocatul angajează un detectiv în folosul clientului său, atunci imunitatea se extinde şi asupra detectivului.

— N-am nevoie de imunitatea ta. Mai ales că acel avocat te-a angajat ca să mă spionezi.

— Foarte bine, Betty, nu pot să-ţi fiu de nici un folos. Să nu mai vorbim.

— Du-mă înapoi la hotel.

Cobor din maşină şi strivesc sub călcâi chiştocul.

— Nu trebuie să faci niciodată asta în California. Nici măcar în acest anotimp.

Dau drumul la motor şi o pornesc în marşarier. După aceea întorc şi merg până la intersecţie. O maşinuţă e oprită ceva mai sus. Nu e aprinsă nici o lumină înăuntru. Poate că nu e nimeni în ea.

Iau virajul pe două roţi şi aprind farurile. Luminile mătură maşinuţa în timp ce întorc. Individul care e la volan îşi trage pălăria pe ochi – totuşi nu destul de repede ca să ascundă ochelarii, chipul brăzdat ca al lunii şi urechile ca de varză ale domnului Ross Goble din Kansas City.

Ajung la poalele colinei, o iau pe bulevardul care duce spre centrul oraşului Esmeralda.

Nu zice nici o vorbă pe drumul până la hotel. Când opresc, se grăbeşte să coboare.

— Aşteaptă-mă, mă duc să-ţi aduc banii.

— Am fost urmăriţi.

Rămâne nemişcată, cu capul întors pe jumătate.

— Cine e?

— De unde vrei să ştiu? Probabil că ne-a urmărit de la hotel. Prin urmare, o să se întoarcă aici. Nu-i cumva un poliţist?

Se uită la mine ca înlemnită. Încet, înaintează un pas, apoi se aruncă asupra mea ca şi cum ar vrea să mă zgârie. Mă apucă gâfâind de braţe şi începe să mă zguduie.

— Du-mă de aici, du-mă de aici, pentru numele lui Dumnezeu. N-are importanţă unde! Undeva unde n-o să mai fiu urmărită, ameninţată. Mi-a jurat că o să mă urmărească până la capătul lumii, până în insula cea mai îndepărtată a Pacificului...

—... până pe culmea celui mai înalt munte, până în inima deşertului cel mai arid, adaug eu. Cu siguranţă că a găsit asta într-o carte de demult.

Lăsă braţele să-i atârne moale pe lângă corp.

— N-am să te duc nicăieri. Nu ştiu ce vrei să faci, dar eu te sfătuiesc să nu te mişti de-aici şi să încasezi mai departe.

Urc din nou în maşină. Când mă întorc s-o privesc, deja a străbătut o jumătate din drumul care duce la intrarea în hotel.

CAPITOLUL 16

Dacă aş fi normal, m-aş duce să-mi iau valiza, m-aş întoarce la mine şi aş uita că există pe lume o oarecare Betty Mayfield. Din moment ce ea a hotărât rolul, actul şi piesa pe care vrea să le interpreteze, nu-mi mai rămâne altceva de făcut în viaţă decât poate să fiu agăţat de poliţie pentru vagabondaj pe drumurile publice.

Astea fiind zise, rămân pe loc şi aştept reîntoarcerea domnului Goble. Ne-a urmărit de la hotel, fără nici o îndoială.

Dar timpul trece şi Goble nu mai vine. Îmi termin de fumat ţigara, o arunc şi ies din parking în marşarier. În clipa în care vreau s-o iau spre centru, zăresc maşina lui Goble parcată pe cealaltă parte a străzii. Fără să mă opresc, o iau pe bulevard încetişor, ca să nu mă piardă din vedere. La un kilometru şi jumătate e un restaurant cu o firmă pe care scrie „Epicur”. După ce parchez intru în local. La ora asta nu-i nimeni. Barmanul stă la taifas cu şeful de sală care nu şi-a pus încă smochingul. E în spatele unui fel de pupitru înalt, pe care se află un registru unde sunt înscrise mesele reţinute. Registrul e deschis: sunt scrise mai multe nume, fără îndoială pentru o oră mai înaintată a serii. E încă devreme şi n-am nici o problemă ca să obţin o masă.

Restaurantul, luminat de obicei cu lumânări, e cufundat acum în penumbră. Dacă ar fi treizeci de clienţi ai avea impresia că te înăbuşi. Şeful de sală mă duce într-un colţ şi îmi aprinde o lumânare la masă. Îi comand un whisky dublu. Un chelner vine să-mi ia cel de-al doilea tacâm din faţă. Îi spun să-l lase fiindcă aştept un prieten. Încep să studiez meniul care e aproape la fel de mare ca şi restaurantul. Dacă aş fi un om curios din fire aş avea nevoie de lanternă ca să-l citesc. Bodega asta este cea mai prost luminată din câte mi-a fost dat vreodată să întâlnesc. Dacă maică-mea ar sta alături de mine nu mi-aş da seama că e ea.

Mi se aduce whisky-ul. Reuşesc să desluşesc forma paharului şi îmi dau seama că este totuşi ceva înăuntrul lui. Îl gust: nu-i rău. În aceeaşi clipă Goble se strecoară pe scaunul din faţa mea. Din câte îmi dau seama nu s-a schimbat cu nimic din ajun. Încep din nou să mă uit la meniu. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi imprimat în alfabetul Braille! Goble întinde braţul şi-nşfacă din faţa mea paharul cu apă.

— Merge cu micuţa? Întreabă el după ce bea.

— Nu prea. De ce?

— De ce te-ai dus pe colină?

— Vroiam s-o strâng puţin în braţe dar n-a vrut. Ţie ce-ţi pasă? Tu te interesezi în legătură cu un oarecare Mitchell, dacă nu mă înşel!

— Eşti nostim! „Un oarecare Mitchell!” Mi-ai zis că n-ai auzit niciodată vorbindu-se de el.

— De-atunci am auzit. L-am şi văzut. Era beat mort. A fost dat afară dintr-un local.

— Eşti nostim! Repetă Goble pe un ton sarcastic. De unde ştii că era el?

— Fiindcă am auzit cum i se spunea pe nume. Asta-i şi mai nostim, nu-i aşa?

— Ţi-am spus să-ţi vezi de treburile tale. Acum ştiu cine eşti.

Râde batjocoritor.

Îmi aprind o ţigară şi îi suflu fumul în nas.

— Ce-ar fi să mă cauţi pe-afară?

— Domnul se crede un dur. Dar să ştii că le-am venit de hac unora mai grozavi ca tine.

— Spune-mi doi măcar.

Se aplecă peste masă. Chelnerul apare lângă noi chiar în aceeaşi clipă.

— Un whisky, îi comandă Goble. Şi să nu-l măsluieşti, fiindcă mă pricep. Şi o sticlă eu apă minerală. Apa de robinet e infectă pe-aici.

Chelnerul îl priveşte fără să se mişte.

— Şi eu vreau acelaşi lucru, zic eu şi-i întind paharul.

— Ce e bun pe-aici de mâncare azi? Întreabă Goble. Nu mă obosesc niciodată să citesc fleacurile astea.

Cu un gest dispreţuitor arată lista de bucate.

— Specialitatea casei, spune chelnerul pe un ton rece.

— Fie, zice Goble.

Chelnerul îmi aruncă o privire. Îi spun că iau şi eu acelaşi lucru şi se îndepărtează. Goble se apleacă din nou spre mine, după ce mai întâi aruncă o privire jur împrejur.

— N-ai noroc, amice! Zice el avântat. Ai ratat lovitura.

— Da? Care lovitură?

— Ai dat de belea, ţi-o zic eu. Te-ai înşelat în legătură cu ora fluxului, sau o chestie asemănătoare. Din pricina asta s-a înţepenit sub o stâncă.

— S-a înţepenit sub o stâncă?

Simt un junghi rece pe şira spinării. Când chelnerul ne aduce băutura îmi trebuie un mare efort de voinţă ca să nu-i smulg paharul din mână.

Ia o înghiţitură de whisky, plescăie din limbă ca un cunoscător şi dă din cap.

— Am venit aici ca să câştig bani. Aşa că n-am nici un interes să mă cert cu careva. Ca să câştigi bani nu trebuie să cauţi nimănui ceartă. Se pot câştiga bani fără să-ţi murdăreşti mâinile. Înţelegi?

— Pun pariu că asta nu ţi s-a întâmplat niciodată. Dar ce-i cu individul prins sub o stâncă?

Mă străduiesc din răsputeri să-mi păstrez calmul.

Se lasă pe spătarul scaunului. Încep să mă obişnuiesc cu semiîntunericul în care mă aflu. Îmi dau seama că e mulţumit.

— Te-am dus de nas, răspunde el. Habar n-am de nimeni înţepenit sub o stâncă. Totuşi se petrec lucruri ciudate pe-aici. Nu reuşesc să pun mâna pe Mitchell.

— Stă la hotel.

Mai trag un gât. Nu-i momentul să gâlgâi mai vijelios.

— Ştiu asta. Nu ştiu însă unde se află acum. La hotel l-a văzut nimeni. Mi-am spus că tu şi cu micuţa aveţi vreo idee...

— Micuţa e-o sonată, las-o în pace. Apoi nu se zice niciodată „L-a văzut nimeni”.

— Nu te ambala! În ziua în care o să am chef să vorbesc corect n-o să cer lecţii de la un nenorocit ca tine.

Îşi întoarce capul şi zice cu voce stridentă:

— Chelner!

Mai multe persoane se uită la el cu dezgust. După un timp chelnerul binevoieşte să apară şi rămâne ţintuit în faţa lui Goble, afişând la rândul lui o figură dezgustată.

— Încă un rând! Îi porunceşte Goble.

— Nu-i nevoie să ţipaţi, zice chelnerul şi ia paharul.

— Vreau să fiu servit! Urlă Goble în spatele lui.

Apoi, către mine:

— Noi doi ne-am putea înţelege dacă ai avea mai multă judecată.

— Iar tu dacă ai şti cum să trăieşti, dacă ai avea cu cincisprezece centimetri mai mult, şi o altă moacă, şi un alt nume şi n-ai mai avea alura asta caraghioasă de avorton.

— Gura! Zice el deodată. Vorbeşte-mi mai bine de Mitchell şi de fătuca pe care ai dus-o pe colină.

— L-a cunoscut pe Mitchell în tren. I-a făcut aceeaşi impresie pe care mi-o faci mie tu. Nu avea decât o dorinţă: să nu-l mai vadă.

Îmi pierd timpul. E la fel de insensibil ca stră-stră-străbunicul meu.

— Da?! Zice el cu un aer măreţ. Mitchell a cunoscut-o în tren... Atunci cum se face că l-a părăsit pentru tine? E un adevărat, noroc că te-ai aflat chiar atunci pe fază!

Chelnerul ne aduce mâncarea.

— Doriţi cafea?

Îi spun că o să iau una mai târziu. Goble vrea şi el şi întreabă unde îi e whisky-ul. Chelnerul îi răspunde că e pe drum – judecând după tonul lui, o să cam zăbovească.

Goble gustă din mâncare.

— Dumnezeule! E bun! Decide el. Cum localul e gol, mă aşteptam la ceva mai rău.

— N-ai văzut ce oră e? E prea devreme ca să fie lume. Benchetuiala începe mai târziu. Şi nici nu e sezonul.

— Mult mai târziu e cuvântul care trebuie, zice Goble, cu gura plină. Câteodată, pe la ora trei dimineaţa te duci să-ţi vezi prietenii. Locuieşti tot la Rancho?

Se şterge la gură.

— Ai făcut o mutră lungă când ţi-am vorbit de individul prins sub stâncă. Sau mă înşel cumva?

Îl privesc în linişte.

— S-ar zice că ţi s-a tăiat limba, spune batjocoritor Goble.

Îmi spuneam că noi doi ne-am putea înţelege. Tu ai prestanţă şi poţi să încasezi straşnic. Dar nu te pricepi la absolut nimic. Nu ai nas pentru afaceri.

— Ce propuneri ai? Zic eu din vârful buzelor.

Pentru cineva atât de vorbăreţ mănâncă foarte repede. Îşi împinge farfuria din faţă, bea un gât de cafea şi scoate o scobitoare din buzunarul hainei.

— E rost de bani pe-aici, zice el lungind vorbele. Ştiu ce spun, m-am informat. Îţi dai seama! În Esmeralda e greu să intri în societate. Şi, ca să fii primit, ca să poţi invita, ca să poţi frecventa oameni de bine îţi trebuie clasă. Mi s-a vorbit de un individ de pe-aici care are cinci milioane de dolari dintr-o escrocare la Kansas City. A cumpărat terenuri, a construit case – cele mai frumoase! Dar n-a reuşit să intre în „Beach Club”. Atunci l-a cumpărat. Acum e cunoscut, e tapat pentru opere de binefacere, toată lumea e politicoasă cu el, îşi plăteşte impozitele regulat, e un client serios. Numai că, atunci când are invitaţi – nu se uită niciodată la bani – nu sunt oameni de pe-aici, în afară de lepădăturile care roiesc de obicei în jurul unei averi. Cei de sus nu se uită la el decât ca la un gunoi.

E un discurs lung. Pe tot parcursul lui, aşezat în voie pe scaun, are tot timpul să-mi arunce ocheade pe furiş, să se uite în jurul lui şi să se scobească în dinţi.

— Un nenorocit, zic eu. Cum s-a aflat de unde are banii?

Goble se aplecă peste masă.

— Cineva de la Tezaurul public vine aici în vacanţă în fiecare an. A picat peste domnul Bănet şi l-a dat de gol. Şi crezi că individul e doar nenorocit? Da' de unde! Nu-i cunoşti deloc pe şnapanii care reuşesc să intre în bani şi apoi vor să intre în lumea bună. Individul e pur şi simplu bolnav. Există ceva pe lume pe care nu-l poate, cumpăra cu banii lui şi asta îl roade până la os.

— De unde ştii?

— Eu sunt un şmecher. Văd lume multă, învăţ lucruri multe...

— Un singur lucru n-ai învăţat.

— Ce anume?

— Dacă îţi spun n-ai să înţelegi.

Chelnerul vine şi aduce cu oarecare întârziere whisky-ul lui Goble. După ce debarasează masa, ne întinde lista de bucate.

— Nu iau niciodată desert, îl anunţă Goble. Şterge-o!

Chelnerul aruncă o privire la scobitoare, întinde mâna şi o înşfacă de sub nasul lui Goble. Eu cer o prăjitură cu ciocolată şi cafea.

— Daţi nota domnului, mai adaug eu.

— Cu plăcere, răspunde chelnerul.

Goble capătă un aer dezgustat. Chelnerul se îndepărtează. Mă aplec spre Goble şi încep să-i şoptesc:

— Eşti cel mai al dracului mincinos pe care l-am întâlnit în ultimele două zile – şi am întâlnit câţiva de clasă! Nu cred nici o clipă că te interesează Mitchell. După opinia mea, nu l-ai văzut niciodată, nici măcar n-ai auzit vorbindu-se despre el până ieri, când ai avut ideea să-l foloseşti drept acoperire. Ai fost trimis aici ca să urmăreşti o femeie şi ştiu cine te trimite – nu cine te-a angajat – dar cine anume te-a trimis. Ştiu de ce o urmăreşti şi ştiu şi ce trebuie să fac ca s-o laşi în pace. Dacă ai vreun atu pe mânecă, n-ai decât să-l scoţi. Mâine va fi prea târziu.

Îşi împinge scaunul şi se ridică în picioare. Aruncă pe masă o bancnotă boţită şi se uită la mine cu o privire rece.

— Ai o moacă mare şi creier deloc, zice el. Vorbele tale înşelătoare păstrează-le pentru ziua de joi. E ziua când trec gunoierii. Nu te pricepi la nimic, amice. Şi tare mi-e teamă că nici n-ai să te pricepi vreodată.

Pleacă ridicându-şi bărbia într-un gest de sfidare.

Întind mâna şi iau bancnota pe care a lăsat-o Goble. Numai un dolar! Un individ care merge într-o maşinuţă veche, capabilă să prindă 60 la oră la coborâre e obişnuit cu birturile la care o masă de 95 de cenţi e lăsată pentru zilele când faci un chef monstru.

Chelnerul se apropie cu paşi uşori şi pune nota de plată în faţa mea. Plătesc şi las ca bacşiş dolarul lui Goble în farfurie.

— Mulţumesc, zice chelnerul. Individul e cumva vreun prieten apropiat?

— Mai curând apropiat de banii lui.

— Poate că e lefter, zice chelnerul cu înţelegere. Ceea ce e minunat la noi e că oamenii care trudesc pe-aici nu au mijloace să trăiască în colţişorul ăsta.

Mai bine de douăzeci de clienţi sunt în local în clipa în care o şterg, ceea ce e destul ca să fie un vacarm de nedescris sub tavanul scund.

CAPITOLUL 17

Panta de acces la garaj n-are nimic schimbat de când am văzut-o ultima oară. În timp ce iau o turnantă aud cum undeva curge apa. Micuţa gheretă cu geamuri de sticlă e pustie. Cineva spală o maşină dar nu poate să fie vorba de paznicul de noapte. Mă îndrept spre uşa care dă la palierul unde se află ascensorul. Când o deschid, o sonerie răsună în spatele meu în birou. Închid uşa şi aştept. Un bonom slab şi în bluză albă ţâşneşte dintre două maşini. Poartă ochelari. Părul lui negru îi stă lipit de craniu.

— Doriţi maşina, domnule? Pe ce nume e?

— Maşina domnului Mitchell e aici? Un Buick în două nuanţe.

Privirea lui se înceţoşează şi cumpăneşte înainte de a-mi răspunde. E clar că i s-a mai pus întrebarea asta.

— Domnul Mitchell a plecat cu maşina dis-de-dimineaţă.

— La ce oră?

— Lucrezi douăsprezece ore în şir? E trecut de ora şapte.

— Mai fac opt ore.

— Ah! Da! Deci, noaptea trecută ai fost de serviciu de la ora 23 la 7 dimineaţa?

— Da. Priveşte ceva departe, dincolo de umărul meu.

— Mi-am sfârşit ziua de lucru.

Scot din buzunar un pachet de ţigări şi îi ofer una. Dă din cap.

— N-am voie să fumez decât la birou.

— Sau pe bancheta din spatele unui Packard?

Degetele mâinii drepte i se strâng ca şi cum ar apuca un cuţit.

— Cum merge cu aprovizionarea? Nu ai nevoie de nimic?

Deschide ochii mari.

— Ar fi trebuit să întrebi despre ce fel de aprovizionare e vorba.

Nici un răspuns.

— Iar eu ţi-aş fi spus că nu despre tutun e vorba, zic eu în continuare avântat, ci de o chestie cu miros dulceag ca mierea.

Privirile noastre se încrucişează. În cele din urmă întreabă şoptit:

— Luaţi şi dumneavoastră droguri?

— Te descurci al naibii de bine dacă erai treaz la ora şapte de dimineaţă! Aş fi jurat că o să dormi ore în şir. Probabil că ai un ceas în scăfârlie, ca Eddie Arcaro!

— Eddie Arcaro? Repetă el. Ah! Da, Jocheul... Are un ceas în scăfârlie?

— Aşa se zice.

— Poate că ne putem înţelege. Cât ceri?

Soneria sună în birou. În subconştient am auzit cum coboară ascensorul. Uşa se deschide şi perechea pe care am zărit-o în hol îşi face intrarea. Paznicul

de noapte le aruncă o privire apoi se îndepărtează.

Aud un zgomot de motor şi îl văd cum apare la volanul unei maşini drăguţe. Un Chrysler nou-nouţ. Individul îşi ajută iubita să se urce în maşină cu mii de precauţii, ca şi cum ar fi însărcinată. Paznicul de noapte ţine portiera. Tipul înconjoară maşina, îi mulţumeşte şi urcă la rândul lui.

— „Glass Room” e departe? Întrebă el cu sfiiciune.

Paznicul de noapte îi explică cum se ajunge acolo. Tipul îi zâmbeşte, bagă mâna în buzunar şi scoate un dolar pe care i-l dă.

— Aş fi putut să aduc maşina la intrare, domnule Preston. Era destul să-mi daţi un telefon.

— Mulţumesc foarte mult, e bine şi aşa, zice celălalt repede.

Urcă panta încet. Pe urmă Chryslerul dispare.

— Tineri căsătoriţi, observ eu. Foarte drăguţi. Dar nu vor să se dea în spectacol.

Paznicul de noapte e din nou în faţa mea cu o privire goală.

— În schimb noi doi n-avem nimic drăguţ, adaug eu.

— Dacă eşti poliţist, vreau să văd insigna.

— Crezi că sunt poliţist?

— Poliţist sau nu, în orice caz, îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Exact, îl aprob eu. Sunt detectiv particular. Ieri seara am urmărit pe cineva până aici. Erai în Packardul care se afla acolo (îi arăt locul); m-am apropiat de maşină, am deschis portiera şi am simţit mirosul de haşiş. Aş fi putut scoate patru Cadillacuri din garaj fără ca să-ţi dai seama. Dar, la urma urmei, asta nu mă priveşte.

— Care-i preţul?

— Mitchell era singur?

Face un semn că da.

— Avea bagaje?

— Nouă valize. L-am ajutat să le pună în maşină. Şi-a plătit nota. Asta e tot.

— Ai verificat şi la recepţie?

— Şi-a achitat nota şi acolo.

— Nu putea să care singur atâtea valize.

— L-a ajutat băiatul de la lift.

— Care liftier?

— Un mic mexican. Noi îi spunem Chico.

— Şi dumneata eşti mexican?

— Am sânge de chinez, hawaian, filipinez şi puţin de negru. Nu-i doresc nimănui să fie în pielea mea.

— Încă o întrebare. Cum naiba de nu eşti dat afară? Mă refer la chestia cu drogul.

Aruncă o privire jur împrejur.

— Nu fumez decât atunci când am o stare proastă. Dar ce vă pasă? Cui ce-i pasă? Dacă mă prinde mă zboară – şi ce dacă? Cine vă spune că nu mi-am petrecut viaţa într-o ocnă – o ocnă pe care o port cu mine? Asta vă e destul?

Vorbeşte prea mult. Oamenii nervoşi sunt cu toţii la fel. Câteodată se exprimă prin monosilabe, alteori nu-i mai poţi opri. Reia cu glas obosit, monocord:

— Nu vreau răul nimănui. Trăiesc, mănânc, câteodată dorm. Veniţi la mine să mă vedeţi dacă aveţi curaj. Locuiesc într-o baracă de pe Polton's Lane – la drept vorbind nu e o stradă, ci o ulicioară drept în spatele companiei de fierărie din Esmeralda. W. C. - Urile sunt în curte. Mă spăl în bucătărie, la chiuvetă. Dorm pe o somieră ale cărui arcuri sunt toate rupte. Tot ce e în baraca asta are cel puţin douăzeci de ani.

Esmeralda e un oraş de bogaţi. Veniţi să mă vedeţi! Casa unde locuiesc aparţine unui bogătaş.

— Ceva nu e clar în istoria cu Mitchell.

— Ce anume?

— Adevărul.

— Am să mă uit sub pat să văd dacă e acolo. Numai că riscă să fie cam murdar.

O maşină se aude în vârful rampei. Paznicul de noapte se îndepărtează. Eu împing uşa palierului şi apăs pe butonul de la ascensor. Nostim tip. Interesant. Şi de plâns. Un tip sărac, un tip fără noroc.

Ascensorul ajunge cu greu jos. Până când se opreşte în dreptul meu, cineva vine şi-mi ţine companie: un bărbat frumos, de un metru şi nouăzeci şi unu de centimetri, care răspunde la numele de Clark Brandon. Poartă o bluză de piele, un tricou gros cu guler, pantaloni de velur şi cizme înalte cu şireturi precum acelea pe care le au inginerii şi contramaiştrii pe şantiere. Are figura unui şef de echipă de foraj. Peste o oră o să fie cu siguranţă la „Glass Room” în haină de seară, şi acolo o să aibă aere de proprietar. Poate că la urma urmei şi e. Când ai bani din belşug, sănătate şi timp ca să poţi profita şi de una şi de alta. N-are decât să apară undeva şi obţine imediat ceea ce doreşte.

Îmi aruncă o privire şi când ascensorul se opreşte mă lasă să intru primul. Băiatul din lift îl salută cu tot respectul. Îi răspunde cu un scurt semn din cap. Ieşim amândoi în hol. Brandon se duce la recepţie; funcţionarul – unul nou, pe care nu l-am mai văzut – îi zâmbeşte şi îi întinde un teanc de scrisori. Brandon se aşează cu spatele la recepţie şi începe să desfacă plicurile unul câte unul, aruncându-le în coşul de hârtii care se află lângă el. Cea mai mare parte a scrisorilor ia acelaşi drum. Alături de mine se află un stand cu diverse prospecte ale agenţiilor de voiaj. Iau unul, aprind o ţigară şi încep să citesc.

O scrisoare pare să-l intereseze pe Brandon. O citeşte de mai multe ori. Din locul unde mă aflu pot să văd că e concisă şi scrisă de mână, pe o hârtie cu antetul hotelului. Ca să mai văd şi altceva ar trebui să mă aplec peste umărul

lui. Ţine scrisoarea în mână pentru câteva clipe, apoi se apleacă şi ia plicul din coş. După ce se uită la el vârâ scrisoarea în buzunar şi arată plicul funcţionarului.

— Scrisoarea asta a pus-o cineva la recepţie. Nu ştii cine anume?

Recepţionerul aruncă o privire plicului şi dă din cap.

— Da, domnule Brandon, un domn a lăsat plicul aici tocmai când am intrat eu de serviciu. Un domn între două vârste, cu ochelari. Haine gri, pardesiu şi pălărie de fetru gri. Nu e cineva de pe-aici. Mai curând arăta jalnic.

— A vrut să mă vadă?

— Nu, domnule. Mi-a zis numai să las mesajul în compartimentul dumneavoastră de corespondenţă. E ceva în neregulă, domnule Brandon?

— N-avea un aer de om ţicnit?

Recepţionerul face un semn că nu.

— Cum v-am mai spus, nu părea a fi ceva de capul lui.

Brandon pufneşte.

— Pentru cincizeci de dolari îmi propune să devin preot mormon. Încă un ţicnit, fără doar şi poate.

Brandon ia plicul de pe tejghea şi îl vârâ în buzunar.

— L-ai văzut pe Larry Mitchell? Mai întrebă el.

— Nu, domnule Brandon. Dar nu sunt aici decât de două ore.

— Mulţumesc.

Brandon se îndreptă spre ascensor şi intră în cabină. Nu e acelaşi ascensor care a venit din subsol. Figura liftierului se destinde într-un zâmbet larg. Îi spune ceva lui Brandon care nu-i răspunde şi nici măcar nu-l priveşte. Băiatul închide uşa cu un aer jignit. Brandon a devenit un sloi de gheaţă. E mai puţin simpatic atunci când e supărat.

După ce pun la loc prospectul mă apropii la rândul meu de recepţie. Funcţionarul se uită la mine cu un aer indiferent.

— Domnul?

Are părul cărunt şi e plin de prestanţă.

— Vroiam să întreb de domnul Mitchell, dar am auzit ce-aţi spus adineaori.

— Telefoanele pentru interior sunt aici, zice el şi îmi arată cu bărbia unde anume: telefonista o să vă dea legătura.

— Mă îndoiesc.

— De ce?

Îmi desfac haina ca să iau portofelul. Zărind mânerul pistolului care îmi atârnă la subsuoară funcţionarul cască ochii mari. Scot o carte de vizită şi i-o întind.

— Aş vrea să vorbesc cu detectivul hotelului.

Îmi ia cartea de vizită şi o citeşte.

— Vă rog să luaţi loc în hol, domnule Marlowe.

— Mulţumesc.

De-abia mă întorc pe călcâie că se şi agaţă de telefon. Nu am mult de aşteptat.

Bărbatul se ţine ţeapăn; trăsăturile feţei îi sunt şi ele ascuţite iar tenul lui e dintre acelea care nu se bronzează niciodată ci doar se înroşesc sau devin palide. Are părul roşcat. Stă în picioare sub boltă şi aruncă o privire jur împrejur prin hotel fără să-şi oprească privirea asupra mea mai mult decât asupra altor clienţi. În cele din urmă se apropie de mine şi se aşează alături într-un fotoliu. Hainele îi sunt bine.

— Mă numesc Javonen, zice el fără să mă privească. Ştiu cine sunteţi, am cartea dumneavoastră de vizită în buzunar. Despre ce e vorba?

— De un oarecare Mitchell. Îl caut. Larry Mitchell.

— Îl căutaţi? Pentru ce anume?

— Pentru afaceri. Vedeţi vreun inconvenient?

— Nici unul. Mitchell a plecat din Esmeralda dis-de-dimineaţă.

— Asta mi s-a mai spus. Dar mărturisesc că sunt puţin uimit, deoarece n-a sosit aici decât ieri. În plus, mai era şi lefter, încât a trebuit să tapeze pe cineva ca să poată prânzi. A mâncat la „Glass Room”, împreună cu o femeie, şi era beat mort – cel puţin aşa dădea impresia. Dealtfel, asta l-a scutit să-şi plătească nota.

— Ar fi putut să rămână dator, zice Javonen cu indiferenţă.

Ochii lui nu încetează să se uite la cei din hol, ca şi cum s-ar aştepta în fiecare clipă ca unul dintre jucătorii de canasta să scoată pistolul şi să tragă în partenerul lui – sau că bătrânele doamne cu jocul lor de răbdare să nu se apuce de păr. N-are decât două jocuri de fizionomie – cea de dur şi cea de şi mai dur.

— Domnul Mitchell e cunoscut la Esmeralda.

— Da, dar nu ca o persoană onorabilă.

Întoarce capul şi îmi aruncă o privire rece.

— Sunt directorul adjunct, domnule Marlowe. Pe deasupra mai veghez şi la securitatea clienţilor noştri. Nu pot să discut despre reputaţia lor cu dumneavoastră.

— Nici nu-i nevoie, o cunosc din diverse surse. Pe urmă, l-am văzut şi cum acţionează. Ieri seară, a pus mâna pe careva şi a reuşit să ia destul ca să poată s-o şteargă:

— Cine v-a spus asta?

Îmi pune întrebarea pe un ton ameninţător. Mă străduiesc să capăt şi eu o înfăţişare ameninţătoare şi evit să-i răspund.

— Iar acum, am să enunţ trei ipoteze, zic eu. Primo, noaptea trecută Mitchell n-a dormit în patul lui. Secundo, recepţia a fost anunţată astăzi, în nu ştiu ce moment, că în camera lui nu mai e nimic. Terţio, un membru din personalul dumneavoastră, care face parte din echipa de noapte, n-o să se

prezinte la lucru. Mitchell n-ar fi reuşit să-şi care singur bagajele.

Javonen se uită la mine o clipă.

— Aveţi şi altceva în afară de o carte de vizită? Oricine poate să-şi facă orice carte de vizită doreşte.

Îmi scot din portofel duplicatul autorizaţiei şi i-l întind. Îi aruncă o privire şi mi-l înapoiază.

— Am luat măsuri ca să putem împiedica orice plecare pe furiş, zice el. Sunt lucruri care se petrec în orice hotel. N-avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Şi nu ne plac nici pistoalele în hol. Recepţionerul vi l-a văzut. Şi altcineva l-ar putea vedea. Acum nouă luni a avut loc aici o tentativă de atac armat. Unul dintre gangsteri a fost împuşcat. Eu l-am împuşcat.

— Am citit asta în ziare. Asta mi-a alungat frica pentru multe zile.

— N-aţi citit totul. Săptămâna următoare cifra noastră de afaceri a scăzut cu cinci mii de dolari. Oamenii au plecat.

Înţelegeţi?

— I-am arătat dinadins pistolul recepţionerului. Ziua întreagă am întrebat când pe unul când pe altul de Mitchell. Dacă a părăsit hotelul, de ce nu se spune aşa? Nu e obligatoriu să se spună că nu şi-a plătit nota?

— Să ştiţi, domnule Marlowe, că nota lui e integral plătită. Ce ziceţi de asta?

— Mă întreb în continuare de ce se face atâta mister în jurul plecării lui.

Ia un aer dispreţuitor.

— Nimeni nu face nici un mister. Destupaţi-vă urechile!

V-am spus că a plecat şi că şi-a plătit nota. N-am zis câte valize a luat nici că ne-a părăsit şi cu atât mai puţin că s-a mutat. Unde vreţi să ajungeţi?

— Cine i-a plătit nota?

Roşeşte uşor.

— Ascultaţi, v-am mai spus deja că el în persoană şi-a achitat nota ieri seară, în totalitate şi pe deasupra şi pentru o săptămână în continuare. M-am arătat foarte răbdător cu dumneavoastră. E rândul dumneavoastră să vorbiţi. Încă o dată vă întreb: unde vreţi să ajungeţi?

— Nicăieri. M-aţi convins. Mă întreb doar de ce a plătit pentru încă o săptămână.

Javonen zâmbeşte uşor. Să zicem că e doar o încercare de zâmbet.

— Ascultă-mă, Marlowe. Am fost timp de cinci ani în armată, la serviciul secret. Sunt în stare să judec un om precum acela despre care e vorba. A plătit în avans pentru că ne place nouă aşa. Suntem mult mai liniştiţi.

— I s-a mai întâmplat să plătească în avans?

— Dumnezeule...

Nu-l las să-şi termine fraza.

— Atenţiune! Bătrânul domn cu baston e foarte interesat de reacţiile pe care le ai.

Javonen aruncă o privire spre un bătrânel parcă golit de sânge, aşezat pe un fotoliu capitonat. Priveşte în direcţia noastră fix, fără să clipească.

— Oh! Nu vede atât de departe. Are optzeci de ani.

Se ridică şi vine în faţa mea.

— N-ai decât să taci, zice el. Fiind detectiv particular trebuie să urmezi indicaţiile clientului. Pe mine nu mă interesează decât un lucru: să ofer protecţie hotelului. Data viitoare lasă-ţi pistolul acasă. Dacă ai întrebări de pus, vino mai bine să mă vezi pe mine decât să întrebi personalul. Până la urmă se află şi nu ţinem la asta în mod deosebit. Aş putea să mă plâng poliţiei.

— Pot să beau un pahar la bar?

— Cu condiţia să-ţi închei haina.

— Cinci ani în serviciul secret al armatei e o referinţă! Spun eu ridicând spre el ochii plini de admiraţie.

— E mai mult decât destul.

Îmi face un semn din cap şi se îndepărtează cu un pas nonşalant, drept, cu umerii drepţi, cu bărbia în vânt – un adevărat viteaz zvelt şi muşchiulos. Şi pe deasupra şi şmecher. A ştiut să mă descoasă – a aflat tot ce e scris pe cartea mea de vizită!

Deodată, îl văd pe bătrânelul, aşezat în fotoliu cum îmi face semn cu degetul îndoit. Îmi îndrept arătătorul spre piept şi încrunt din sprâncene în semn de întrebare. El dă din cap şi mă duc la fotoliul lui.

E bătrân dar câtuşi de puţin ramolit şi încă şi mai puţin orb. Părul lui e alb are o cărare impecabilă. Nasul îi e lung, ascuţit şi străbătut de vinişoare, ochii de un albastru spălăcit, vioi dar pe jumătate ascunşi sub nişte pleoape grele. Într-una din urechi ţine un aparat acustic. Poartă ghetre gri pe deasupra pantofilor de un negru sclipitor.

— Ia-ţi un scaun, tinere.

Are un glas firav şi sec, asemănător cu foşnetul frunzelor de bambus.

Mă aşez alături de el. Se uită atent la mine: buzele îi schiţează un zâmbet.

— Acest drăguţ domn Javonen cu siguranţă că v-a spus că a fost cinci ani în Military Intelligence Service.

— Da, domnule. La secţia criminală.

— Inteligenţa militară e o antinomie. Vreţi să aflaţi cum şi-a plătit domnul Mitchell nota?

Absolut interzis, arunc o privire spre aparatul său acustic. Bate cu palma peste buzunarul de sus al hainei.

— Am devenit surd mai înainte ca să se inventeze drăcia asta. Calul meu s-a împiedicat înaintea unui gard, din vina mea dealtfel; nu mi-am calculat bine săritura. Pe vremea aceea eram încă tânăr. Nici nu concepeam să mă servesc de un cornet acustic. Aşa că am învăţat să citesc pe buzele oamenilor. Asta cere un oarecare antrenament.

— Ce ştiţi de Mitchell, domnule?

— Fiecare lucru la timpul său. Ai răbdare, tinere.

— Bună seara, domnule Clarendon, zice un glas.

Cineva din personalul hotelului trece prin faţa noastră şi merge la bar. Clarendon îl urmăreşte cu privirea.

— Sunt ani de când frecventez holurile, saloanele, verandele, terasele şi grădinile hotelurilor din lumea întreagă. Am supravieţuit tuturor membrilor din familia mea. Am să continui să duc această viaţă de parazit indiscret până în ziua când o să fiu dus cu ambulanţa la spital, într-o rezervă spaţioasă şi bine aerisită, unde o să fiu lăsat pe mâna medicilor. Patul o să mi se ridice şi o să mi se coboare, o să mi se aducă farfurii pline de acea odioasă mâncare de spital, or să vină să-mi ia pulsul şi temperatura la intervale regulate, de obicei chiar atunci când sunt pe punctul să aţipesc. O să rămân culcat şi o să ascult cum foşnesc buzele amidonate, cum se freacă tălpile de crep pe parchetul dezinfectat şi să mă uit în linişte la zâmbetul odios al medicului. Apoi, după un timp, or să mă pună sub un cort de oxigen, or să-mi ascundă micul pat alb în spatele unui paravan şi o să fac fără nici o îndoială singurul lucru din lume pe care nu-l faci decât o singură dată.

Îşi întoarce încet capul şi se uită la mine.

— Recunosc că vorbesc cam mult. Care vă e numele, domnule?

— Philip Marlowe.

— Pe mine mă cheamă Henry Clarendon IV. Aparţin aşa numitei societăţi bune. Croton, Harvard, Heidelberg, Sorbona... Am petrecut un an şi la Upsala deşi nu-mi aduc bine aminte pentru ce anume. Fără îndoială ca să mă pregătesc pentru o viaţă de parazit. Deci, eşti detectiv particular? După cum vezi, mi se întâmplă câteodată, orice ar fi, să vorbesc şi despre altceva decât persoana mea.

— Mie, ar fi trebuit să mi te adresezi pentru informaţiile pe care le vrei. Desigur, n-aveai de unde să ştii.

Dau din cap şi îmi aprind o ţigară, după ce mai înainte i-am oferit una şi domnului Henry Clarendon IV care m-a refuzat cu un vag semn din cap.

— Asta nu înseamnă că n-ar fi trebuit, domnule Marlowe, s-o ştii. În toate hotelurile din lume există mai bine de o jumătate de duzină de paraziţi de ambele sexe care îşi petrec viaţa în fotolii şi îi spionează pe ceilalţi. Ei observă, ascultă, bârfesc şi sunt la curent cu tot. Ei n-au ce altceva să facă fiindcă viaţa la hotel este cea mai plictisitoare dintre toate. Sunt sigur că te plictisesc de moarte.

— Aş fi preferat să-mi vorbiţi despre Mitchell, domnule Clarendon. Cel puţin în seara asta.

— Da, desigur. Sunt egocentric, ridicol şi trăncănesc ca o ţaţă. O vezi pe frumoasa brună care joacă acolo canastă? Cea care are prea multe bijuterii şi nişte rame de ochelari din aur masiv?

Nu face nici un gest, nu aruncă nici măcar o privire, dar nu mi-e greu să-mi dau seama despre cine vorbeşte. E femeia care poartă destule pietre preţioase pentru a pava cu ele deşertul Sahara.

— O cheamă Margo West. A divorţat de şapte ori. Are bani cu ghiotura, nu arată prea rău, dar nu e capabilă să ţină lângă ea un bărbat. Şi totuşi, nu e proastă. Dacă are o aventură cu un băiat ca Mitchell ea îi dă bani, îi plăteşte notele de plată, dar niciodată n-o să-l ia de bărbat. Ieri seară s-au certat. Totuşi, i-a plătit nota de la hotel. A mai făcut asta de mai multe ori.

— Înţelesesem că tatăl lui Mitchell îi trimite lunar un cec din Toronto. Nu-i ajunge?

Henry Clarendon IV binevoieşte să-mi zâmbească batjocoritor.

— Dragul meu, Mitchell n-are nici un tată în Toronto şi nu primeşte nici un cec lunar. El trăieşte de pe urma femeilor. De aceea trage în hoteluri ca astea. În fiecare hotel există o femeie bogată şi singură. Poate să nu fie frumoasă, poate să nu mai fie tânără, dar are alte lucruri atrăgătoare. Ocaziile sunt rare la Esmeralda în timpul sezonului mort, adică între sfârşitul întrecerilor hipice de la Del Mar şi jumătatea lui ianuarie. De aceea, în perioada asta, Mitchell pleacă în călătorie – la Majorca sau în Elveţia, dacă e în bani sau în Florida sau într-o insulă din Pacific dacă e pe geantă. Anul ăsta nu i-a surâs şansa deloc. Nu cred că a ajuns mai departe de Washington.

Îmi aruncă o privire pe furiş. Continui să joc rolul unui drăguţ tânăr bărbat (tânăr în ochii lui) bine crescut, care ascultă politicos un bătrân domn cu darul vorbirii.

— Bine. Să zicem că i-a plătit nota de hotel. Dar de ce a plătit şi pentru o săptămână?

Îşi încrucişează, mâinile înmănuşate, îşi înclină bastonul şi se apleacă înainte, cu ochii ţintă la desenul de pe covor. La sfârşit îşi clănţăne proteza. Problema e rezolvată pentru el.

— Cadou de adio, zice el sec şi stând ca la început. Sfârşitul unei aventuri sentimentale. Doamna West a plătit pentru ce i s-a oferit. Pe deasupra, Mitchell a fost văzut ieri cu o persoană nou sosită, o femeie cu părul roşu întunecat, sau mai curând acaju. La prima vedere, raporturile dintre ei mi s-au părut puţin cam ciudate, aş zice chiar încordate.

— Mitchell ar fi în stare să şantajeze o femeie?

Izbucneşte în râs.

— Ar şantaja şi un sugaci din leagăn. Un bărbat care trăieşte de pe urma femeilor le şantajează întotdeauna, chiar dacă nu foloseşte exact acest termen. Le poate fura, dacă reuşeşte să pună mâna pe banii lor. Mitchell a imitat semnătura doamnei West pe două cecuri. Asta a pus capăt aventurii.

— Domnule Clarendon, cu tot respectul pe care vi-l port, daţi-mi voie să vă întreb: cum naiba de ştiţi toate astea?

— Ea mi-a zis. A venit să plângă la pieptul meu.

Aruncă o privire spre frumoasa brună.

— În clipa asta nu lasă deloc impresia că tot ce-am zis e adevărat. Şi totuşi, e purul adevăr.

— De ce mi-l spuneţi mie?

Buzele lui schiţează o strâmbătură mai curând sinistră.

— Nu sunt un delicat. Eu însumi m-aş însura cu Margot West. Dar o femeie ca doamna West ia până la urmă de bărbat pe unul dintre vânătorii de zestre de o eleganţă îndoielnică – dansatori de tango cu picioare irezistibile, instructori de ski blonzi şi muşchiuloşi, obscuri aristocraţi francezi sau italieni, prinţi levantini de viţă proastă, fiecare nou bărbat însemnând încă o concesie făcută prostului gust tot mai pronunţat. În cel mai rău caz poate să ia de bărbat pe cineva ca Mitchell. Desigur, sunt bătrân, dar cel puţin, dacă m-ar lua pe mine, s-ar mărita cu un gentleman.

— Mda.

Tuşeşte.

— Această monosilabă lasă să se înţeleagă că Henry Clarendon IV are o prea înaltă părere despre el însuşi. Nu-ţi port pică. Foarte bine, domnule Marlowe, mi-ai putea spune de ce te interesezi de Mitchell? Dar presupun că nu poţi să-mi spui.

— Nu, domnule, nu pot. Vroiam doar să aflu de ce a plecat atât de rapid, cine i-a achitat nota de plată şi de ce s-a plătit pentru încă o săptămână, presupunând că acest lucru a fost făcut de doamna West sau, să zicem, de un prieten cu avere cum e Clark Brandon.

Ridică din sprâncenele lui rare.

— Ca să fie garantul lui Mitchell, Brandon n-ar fi trebuit decât să dea un telefon. Doamna West poate că ar fi preferat să-i dea lui banii şi să-i lase grija de a-şi achita singur nota. Dar pentru încă o săptămână? De ce v-ar fi spus-o Javonen? Ce credeţi?

— Că afacerea Mitchell are un aspect nu prea măgulitor pentru reputaţia hotelului şi că riscă să-i facă o publicitate supărătoare.

— Adică?

— Mă gândesc că e vorba de o sinucidere sau de un asasinat. Daţi-mi voie să vă citez un exemplu. Aţi băgat de seamă că numele unui mare hotel nu e niciodată menţionat atunci când unul dintre clienţii lui sare pe fereastră? Şi dacă hotelul are într-adevăr clasă n-ai să zăreşti niciodată sticleţi prin hol, orice s-ar întâmpla la etaj.

Jucătorii de canastă şi-au terminat partida. Femeia violent machiată şi acoperită de bijuterii, cu numele de Margot West, urmată de unul din partenerii ei, se ridică şi se duce la bar.

— Deci?

— Ei bine, zic eu cu greutate, dacă Mitchell şi-a păstrat camera…

— 418, intervine calm Clarendon. Cu vedere spre ocean. Paisprezece

dolari pe zi în sezonul mort, optsprezece în plin sezon.

— Nu e ceea ce i-ar trebui unui tip în criză financiară ca el – dar să admitem că a păstrat-o. Orice s-ar zice, a plecat pur şi simplu pentru câteva zile, cu maşina, în dimineaţa asta pe la orele şapte. O oră ciudată, între noi fie zis, dacă ţinem seama că ieri noapte era beat mort.

Clarendon se lasă pe spătarul fotoliului, îşi pune mâinile pe braţele lui. E clar că a început să obosească.

— Dacă tot ceea ce ziceţi este exact, nu credeţi că direcţia ar fi preferat să lase impresia că a plecat din hotel de tot? Fiindcă atunci aţi fi obligat să-l căutaţi în altă parte... presupunând că sunteţi cu adevărat în căutarea lui.

Privirile ni se încrucişează. Zâmbeşte.

— Toate astea nu prea au sens, domnule Marlowe. Vorbesc, vorbesc, dar nu numai din plăcerea de a mă auzi. Dealtfel, nici nu mă aud. Dar, vorbind, pot să-i studiez pe oameni fără să par grosolan. Deci v-am cercetat. Intuiţia îmi spune că nu vă interesaţi de Mitchell decât întâmplător. Altfel, n-aţi face-o atât de deschis.

— Mda... s-ar putea.

E momentul să rostesc câteva consideraţii pertinente. Dacă Henry Clarendon IV ar fi fost în locul meu, cu siguranţă că n-ar fi scăpat prilejul, dar eu nu mai am nimic de adăugat.

— Iar acum, puteţi pleca, zice el. Mă simt obosit şi vreau să urc la mine în cameră să mă odihnesc puţin. Îmi pare bine că v-am cunoscut, domnule Marlowe.

Se ridică cu greu în picioare şi se sprijină în baston.

Imediat sar şi eu în picioare.

— Nu dau niciodată mâna, declară el. Mâinile mele sunt urâte şi mă fac să sufăr. De aceea port mănuşi. Bună seara – şi noroc, dacă nu ne mai vedem.

Se îndepărtează cu paşi înceţi, ţinând capul spre dreapta. Îl observ în timp ce se îndreaptă spre ascensor şi îmi spun că domnul Henry Clarendon IV e un şmecher în felul lui.

Mă hotărăsc să dau o raită pe la bar. Doamna Margot West e aşezată în semiîntuneric, cu unul dintre jucătorii de canastă. Barmanul tocmai le aduce băuturile. Nu le dau nici o atenţie fiindcă puţin mai încolo, într-un mic separeu, văd o persoană pe care o cunosc mai bine. E singură.

Nu şi-a schimbat hainele, dar şi-a scos panglica astfel încât părul îi încadrează chipul.

Mă aşez. Barmanul se apropie să-mi ia comanda şi se îndepărtează imediat. Se aude un blues în surdină.

— Îmi pare rău că m-am înfuriat, îmi zice Betty zâmbind. Am fost grosolană cu tine.

— Să nu mai vorbim.

— Pe mine mă căutai?

— Nu chiar.

— Oh! Am uitat!

Îşi ia poşeta şi o pune pe genunchi. După ce cotrobăieşte prin ea îmi întinde carnetul de cecuri.

— Ţi-am promis că ţi-l dau înapoi.

— N-am nevoie de el.

— Ia-l! Nu vreau ca barmanul să-l vadă!

Iau carnetul şi îl vâr în buzunar. Scot un carnet de recipise. Completez mai întâi originalul apoi dublura: „Recipisă. Am primit de la domnişoara Betty Mayfield, hotel Casa Del Poniente, Esmeralda, California, suma de 5000 de dolari în cecuri de călătorie de câte 100 de dolari, care rămân proprietatea ei până la noi ordine, atâta vreme cât subsemnatul nu acceptă o plată pentru o misiune, de executat”. Semnez această aiureală şi i-o întind şi ei.

— Citeşte şi semnează în stânga jos.

Ia carnetul şi îl apropie de lumină.

— Mă oboseşti, declară ea. Ce vrei să mă faci să cred?

— Că sunt un om corect şi că ştii asta.

Ia stiloul pe care i-l întind, semnează şi îmi întinde carnetul. Detaşez originalul şi i-l dau, iar eu păstrez dublura.

Barmanul îmi aduce paharul, apoi se îndepărtează.

— Nu mă întrebi dacă am dat de Larry?

— Dacă ţii neapărat... Ai dat de Larry, domnule Marlowe?

— Nu, a şters-o... Avea o cameră la etajul patru, pe aceeaşi parte ca tine. A plecat cu Buick-ul, cu nouă valize. Detectivul hotelului, un oarecare Javonen – care îşi zice director adjunct, însărcinat să vegheze la securitatea clienţilor săi – afirmă că Mitchell şi-a achitat nota de plată, şi a plătit chiar şi pentru o săptămână de-acum încolo. Nu e câtuşi de puţin îngrijorat. Bineînţeles, nu mă place deloc.

— Există cineva care să te placă?

— Tu!

— N-o mai face pe prostul! Crezi că Mitchell o să se întoarcă?

— Am spus doar că a plătit pentru încă o săptămână.

Îşi ridică paharul.

— Da, dar asta poate să însemne şi altceva.

— Desigur. S-ar putea să fie o viclenie la mijloc. Să zicem că nu el a plătit, ci altcineva, cineva care vroia să câştige timp pentru... pentru a scăpa, de pildă, de cadavrul care se afla ieri seara pe balconul tău.

— Oh! Termină!

Îşi goleşte paharul, îşi striveşte ţigara în scrumieră, se ridică şi pleacă lăsându-mă să plătesc eu. Ceea ce şi fac şi mă întorc în hol, fără nici un motiv special, poate chiar din instinct. Îl văd pe Goble cum intră în ascensor. Pare mai curând crispat. Când se întoarce, mă zăreşte, cred, pentru un moment, dar se

preface că nu mă cunoaşte. Ascensorul o porneşte spre etajele superioare.

Ies, urc în maşină şi mă întorc la „Rancho Descansado”. Cum ajung în cameră mă întind în pat şi adorm. Ziua a fost grea. Dacă o să mă odihnesc puţin poate că până la urmă creierul meu se milostiveşte să funcţioneze din nou şi o să am în sfârşit o vagă idee de ceea ce trebuie să fac.

CAPITOLUL 18

O oră mai târziu parchez maşina în faţa magazinului cu articole de fierărie. Nu e numai magazinul ăsta cu articole de fierărie în Esmeralda, dar e singurul în spatele căruia trece străduţa botezată Polton's Lane. Fac la dreapta şi încep să număr magazinele. Până la colţ sunt şapte, strălucind de oglinzi şi crom. O iau pe Polton's Lane. Pe marginea trotuarului cresc eucalipţi mari ale căror crengi coboară până la pământ. În cele din urmă mă opresc în faţa unui pavilion de lemn care, în timpurile sale bune putea fi locuibil. Se vede lumină pe o ferestruică, în faţă e o verandă cu o balustradă pe jumătate stricată. Pereţii păstrează urme vagi de picturi datând dintr-o epocă în care străduţa nu fusese invadată de magazine. Poate că aici se întindea odinioară şi o grădină. Uşa de la intrare e de un galben spălăcit. Fereastra, închisă ermetic, are nevoie de un tâmplar. Dincolo de geam se văd resturile unei jaluzele. La verandă se ajunge urcând două trepte dintre care doar una a rămas intactă. Trec peste gaura care e în locul treptei lipsă şi, după ce-mi dau seama că nu există sonerie, bat la uşă. Nici un răspuns. Întorc clanţa şi uşa se deschide singură: nu e încuiată. Când intru am presentimentul că mă aşteaptă o surpriză neplăcută.

Lumina vine de la o lampă veche al cărei abajur e zdrenţuit. Încăperea e mobilată cu un divan pe care e aruncată o cuvertură jegoasă, de o masă acoperită cu un ştergar plin de pete, de un scaun cu fundul din împletitură de pai şi un balansoar. Pe masă, lângă o ceaşcă de cafea, un exemplar din El Diario, un ziar în limba spaniolă, o scrumieră cu chiştoace, o farfurie murdară şi un mic radio de la care se aude muzică. Muzica încetează şi crainicul începe să citească un text publicitar în spaniolă. Închid radioul. Se coboară liniştea. Prin uşa întredeschisă ajunge până la mine tic-tacul unui ceas deşteptător, pe urmă aud un uşor zgomot de aripi care se zbat. O voce aspră zice repede: Quien es?

Quien es? Quien es?

Dinăuntrul unei mari cuşti agăţate într-un colţ, un papagal mă priveşte cu un ochi nu prea binevoitor, înaintează agitat până la capătul băţului pe care stă.

— Amigo! Zic eu.

Izbucneşte într-un râs strident. Îl avertizez:

— Fii atent la ce spui, bătrâne!

Papagalul se duce la celălalt capăt al băţului şi începe să ciugulească dintr-un vas alb. Din când în când scutură din cioc cu un aer dispreţuitor şi aruncă în aer grăunţe de secară. Un al doilea vas are apă în care plutesc câteva boabe.

— Pun pariu că nu eşti nici măcar curat, zic eu.

Papagalul se uită la mine cu un ochi rotund şi agitat, întoarce capul şi se uită şi cu celălalt. După care se apleacă înainte, îşi fâlfâie penele din coadă şi

îmi dă dreptate.

— Necio! Ţipă el. Fuera!

Picături de apă se scurg dintr-un robinet rău închis. Ceasul continuă să facă tic-tac. Papagalul il imită.

— Drăguţul de Jacquot! Zic eu.

— Hijo de la chingada, îmi răspunde papagalul.

Mă strâmb la el şi împing uşa întredeschisă care duce la bucătărie. Pe jos e aşternut un linoleum uzat; în faţa chiuvetei se vede planşeul. Un reşou cu gaz cu trei ochiuri, o măsuţă, ceasul şi câteva farfurii formează decorul. Într-un colţ, un încălzitor de apă antedeluvian, de acel tip care de obicei explodează fiindcă nu are supapă. O a doua uşă, închisă, dă probabil în curte. Cheia e în broască. Un bec spânzură în tavanul plin cu crăpături şi de pete de umezeală. În spatele meu, papagalul continuă să fie agitat şi să strige din când în când pe un ton răguşit.

O bucată de cauciuc negru e pe uscător, alături de o seringă hipodermică al cărei piston e vârât înăuntru. În chiuvetă sunt trei fiole goale. Fiolele astea le ştiu prea bine.

Ies pe a doua uşă şi mă îndrept spre lăcaşul care ţine loc de W. C. E acoperit cu un acoperiş extrem de înclinat. În faţă are o înălţime de vreo doi metri cincizeci iar în spate de mai puţin de doi metri. Uşa se deschide spre exterior ca să fie mai mult loc. Încuietoarea e pusă dar reuşesc s-o smulg.

Picioarele goale ale omului ating aproape pământul în timp ce capul dispare în tenebre, la câţiva centimetri de bârna care susţine acoperişul. S-a spânzurat probabil cu un fir electric. Degetele picioarelor sunt aţintite în jos, ca ale unui dansator. Îl ating şi îmi dau seama că e rece: deci, nu mai pot încerca nimic.

N-a lăsat nimic la voia întâmplării. În faţa chiuvetei din bucătărie şi-a legat braţul cu cordonul de cauciuc şi a strâns pumnul ca să-i iasă în relief vena în care şi-a injectat o seringă plină cu morfină. Pe urmă, a lăsat jos seringa şi a desfăcut cordonul. A început să simtă efectul injecţiei imediat fiindcă şi-a făcut-o drept în venă. S-a dus apoi la toaletă, s-a căţărat pe scaun şi şi-a legat ştreangul în jurul gâtului. Drogul a început să-şi facă efectul. Nu i-a rămas decât să aştepte ca genunchii să i se înmoaie – greutatea corpului său avea să facă restul. Dar în acel moment nu a mai simţit nimic, fiindcă dormea adânc.

Închid uşa în urma lui. În loc să mă întorc înăuntru, ies direct în Polton's Lane, aceasta drăguţă stradă rezidenţială. Când mă aude trecând prin dreptul casei papagalul ţipă: Quien es? Quien es? Quien es?

Cine să fie? Nimeni, prietene. Paşi în noapte, asta e totul.

Mă îndepărtez în vârful picioarelor.

CAPITOLUL 19

Merg fără zgomot, la întâmplare, şi totuşi ştiu unde o să eşuez până la urmă: la „Casa del Poniente”. Când cobor, arunc o privire spre maşina care e parcată lângă a mea; e tărăboanţa lui Goble. Individul e lipicios ca un leucoplast.

În alte împrejurări m-aş fi chinuit să mă-ntreb ce caută pe-aici dar acum am alte probleme. Ar trebui să anunţ poliţia în legătura cu spânzuratul – dar ce să spun? N-am cea mai mică idee. Ce căutam acolo? Dacă omul a zis adevărul, atunci Mitchell a plecat în zori. Şi atunci? Atunci, mă aflu în căutarea lui Mitchell ca să-i vorbesc între patru ochi. Despre ce anume? Din acea clipă, tot ce-aş putea zice ar pune poliţia pe urmele domnişoarei Betty. Cine e? De unde vine? De ce şi-a schimbat numele? Ce s-a petrecut la Washington sau în Virginia sau mai ştiu eu unde de-a luat-o la sănătoasa?

Am în buzunar cinci mii de dolari în cecuri care îi aparţin şi nici măcar nu e clienta mea cu adevărat. Am dat de belea.

Fac o mică plimbare pe faleză ca să ascult zgomotul resacului. E beznă şi nu văd mai nimic. Dincolo de stânci apa e liniştită. Valurile alunecă uşor în golfuleţ, ca nişte şefi de raioane într-un mare magazin. În curând o să fie şi un frumos clar de lună, însă acesta n-a intrat încă în serviciu.

O umbră se vede nu departe de mine, la fel de pierdută în contemplarea peisajului. O femeie. O pândesc s-o văd cum se mişcă şi să-mi dau seama dacă o cunosc sau nu. Nu există două persoane care să se mişte la fel, aşa cum nu sunt două amprente digitale identice.

Când îmi aprind ţigara flacăra brichetei îmi luminează faţa. După o clipă, Betty e lângă mine.

— M-am săturat să te ştiu mereu pe urmele mele!

— Din moment ce eşti clienta mea, încerc să te protejez.

— N-am nevoie de protecţie! Nu sunt clienta ta! Întoarce-te acasă, dacă ai aşa ceva şi lasă-mă în pace!

— Ba nu, îmi eşti clientă, mi-ai dat 5000 de dolari. Trebuie să fac ceva pentru asta, chiar dacă ar fi să-mi las numai mustaţă.

— Eşti odios! Ţi-am dat bani ca să mă laşi în pace. Te găsesc odios cu adevărat, poate că eşti cel mai odios individ pe care l-am întâlnit vreodată.

— Iar eu care mă şi vedeam în luxosul nostru apartament din Rio, plimbându-mi cu neglijenţă degetele prin buclele tale roşcate, în timp ce un valet aşează cu gesturi delicate vechea argintărie şi finul porţelan...

— Oh! Destul!

— Deci n-a fost o ofertă fermă ci doar un capriciu? Un truc care să-mi alunge somnul şi să mă facă să alerg după cadavre imaginare?

O înlănţui. Încearcă să mă zgârie, dar unghiile îi sunt prea scurte. O sărut

pe păr. Deodată, se strânge lângă mine şi îşi dă capul pe spate.

— Hai, sărută-mă, dacă asta îţi face plăcere! Fără îndoială că ai prefera ca asta să se petreacă în apropierea unui pat?

— Nu sunt decât un biet bărbat, la urma urmei.

— Nu-ţi face iluzii! Nu eşti decât un biet detectiv. Sărută-mă. O sărut. Buzele noastre încă se mai ating când îi spun:

— S-a spânzurat în seara asta.

Se smulge din strânsoarea mea.

— Cine? Întrebă ea cu voce neutră.

— Paznicul de noapte de la garaj. Poate că nu l-ai văzut niciodată. Trăia cu ceai şi marijuana. În seara asta s-a ghiftuit cu morfină şi s-a spânzurat.

Tremură şi se agaţă de mine ca şi cum ar fi gata să cadă. Încearcă să-mi vorbească dar i-a pierit glasul.

— El mi-a zis că l-a văzut pe Mitchell cum a plecat cu nouă valize în zori. Nu l-am crezut decât pe jumătate. Cum mi-a mai spus şi unde stă, m-am dus la el ca să-l mai descos. Iar acum trebuie să mă duc la poliţie să anunţ cazul. Ce să le spun? Dacă vorbesc de Mitchell, până la urmă sunt obligat să pomenesc de tine.

— Te rog... oh! Te rog să nu vorbeşti de mine! Şopteşte ea. Am să-ţi mai dau bani. Câţi vrei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mi-ai dat deja mai mult decât trebuia. Nu banii mă interesează. Vreau însă să ne punem în sfârşit de acord în legătură cu ce sunt însărcinat să fac şi de ce anume. Ai auzit vorbindu-se vreodată de conştiinţă profesională? Mi-au mai rămas nişte vagi urme. Eşti sau nu clienta mea?

— Bine, de acord, dacă ţii neapărat. Reuşeşti întotdeauna să obţii ceea ce vrei?

— Da' de unde! Sunt deseori dus de nas.

Scot din buzunar carnetul de cecuri, îl luminez cu lanterna şi desprind cinci dintre ele. Pe urmă închid la loc carnetul şi i-l întind.

— Am păstrat cinci sute de dolari. Aşa suntem în regulă. Iar acum, să-mi spui despre ce e vorba.

— Nu. Nu trebuie să anunţi pe nimeni în legătură cu omul acela.

— Ba da, trebuie. Trebuie să merg la comisariat fără întârziere. Şi nu pot să inventez nimic care să nu fie cusut cu aţă albă. Uite, ia-ţi înapoi sfintele tale cecuri şi dacă te mai prind vreodată că mai încerci să mi le dai, îţi trag o bătaie.

Îmi smulge carnetul de cecuri şi pleacă în fugă spre hotel. Eu rămân pe loc ca un imbecil. Nu ştiu cat timp stau aşa: până la urmă, vâr în buzunar celelalte cinci cecuri, mă întorc cu paşi înceţi la maşină şi mă îndrept spre locul unde ştiu că trebuie să mă duc.

CAPITOLUL 20

Un oarecare Fred Pope, patron de motel, mi-a expus într-o zi părerile lui despre Esmeralda.

— Sunt de treizeci de ani prin locurile astea. Când am venit aici aveam astm uscat, acum am astm umed. Îmi mai aduc aminte de vremea când câinii dormeau în mijlocul bulevardului. Trebuia să opreşti maşina, presupunând că aveai vreuna, şi să cobori ca să-i alungi. Îşi băteau joc pur şi simplu de tine, ticăloşii! Duminica puteai să spui că totul e mort şi îngropat. Totul era înghesuit ca într-un safe de bancă. Când te plimbai pe Grand Street aveai tot atâtea ocazii ca să te amuzi ca şi un cadavru la morgă. Nici măcar n-aveai de unde să-ţi cumperi un pachet de ţigări. Şi era o linişte încât auzeai musca zburând. Eu şi cu bătrânica mea – s-a prăpădit acum cincisprezece ani - ne alungam urâtul jucând pichet în micul bistrou pe care îl aveam la ţărmul mării. Stăteam acolo şi aşteptam să se întâmple ceva – de pildă, ca un bătrânel să-şi facă plimbarea sprijinit în baston. Nu ştiu dacă aveau pe atunci idee de Helwig, sau Helwig a făcut-o din pură răutate. Pe-atunci nu locuia aici. Se ocupa de maşini agricole şi câştigă grozav.

— Cred că mai curând era şmecher, i-am zis eu. Trebuie să-şi închipuie că după o vreme un colţişor ca Esmeralda o să devină o afacere excelentă.

— Tot ce se poate, a reluat Pope. În orice caz, el a făcut oraşul. Şi, în sfârşit s-a mutat şi el aici – sus pe colină, într-o frumoasă casă în imitaţie de marmură cu acoperiş de ardezie, să-ţi stea mintea-n loc. O grădină în terase, mari pajişti verzi, cu porţiuni pentru flori, cu grile de fier forjat pe care le-a adus din Italia şi cu poteci acoperite cu dale – şi nu numai o grădină, ci vreo şase, cu spaţiu vital din belşug ca să nu-l supere vecinii. Bătrânul pompa în el zilnic două sticle de băutură; se pare că nu era prea uşor de suportat. Şi avea o fată, domnişoara Patricia Helwig. Cea mai aleasă floare!

Cu vremea a început să vină lume în Esmeralda, dar numai oameni bătrâni şi pot să-ţi spun că cioclii făceau bănet nu glumă de pe urma tuturor răposaţilor ăstora care piereau ca muştele şi care erau îngropaţi de văduvele lor în lacrimi. Au o viaţă dură, săracele femei! Toate, în afară de a mea.

A tăcut şi pe urmă şi-a reluat povestea.

— Până la urmă s-a construit o linie de tramvai până la San Diego dar, în Esmeralda nu se petrecea nimic, totul era prea liniştit. Vreau să spun că la noi nu se prea năşteau copii. Ai fi zis că a-i aduce pe lume e un act de curaj. Războiul a schimbat totul. Acum sunt tipi care muncesc pe brânci, fetiţe îmbrăcate în blue-jeans şi cămăşi murdare, artişti, beţivi, fără să mai vorbesc de prăvăliile cu suveniruri unde găseşti lucruri de douăzeci şi cinci de cenţi vândute cu opt dolari bucata. Şi mai sunt şi restaurante, şi magazine de băuturi, dar nu sunt încă mari panouri de reclamă, nici biliard. Anul trecut au

vrut să instaleze în parc un telescop pentru public. A ieşit scandal la Consiliul municipal. Au refuzat autorizaţia, bineînţeles, dar totuşi a început să fie mai multă animaţie. Sunt magazine cu nimic mai prejos decât cele de pe Beverly Hills. Iar domnişoara Patricia şi-a petrecut viaţa ca să căpătuiască oraşul. Bătrânul Helwig, a murit acum cinci ani. Medicii i-au zis s-o lase mai moale cu băutura, că altfel nu-i mai dau nici un an. Ce le-a făcut! „Dacă nu pot să beau când îmi place, le-a zis el, dimineaţa, la prânz şi seara, mai bine mă opresc de tot”. S-a lăsat de băut – peste un an era mort.

Medicii au spus ba una, ba alta, fiindcă nu-i poţi niciodată încurca, dar am părerea că Patricia le-a cam zis ce gândeşte despre ei. Până la urmă au şters-o din spital şi n-au mai călcat pe-aici niciodată. La urma urmei au mai rămas vreo şaizeci de medici în Esmeralda. De-alde Helwig sunt cu grămada, chiar dacă nu pe toţi îi cheamă aşa. Unii trăiesc din rente, alţii chiar muncesc. După părerea mea, domnişoara Helwig face mai mult ca oricine. Are cam 68 de ani, dar ţine la lucru ca un catâr. Nu scuipă, nu bea, nu fumează, nu înjură şi nu-şi dă cu sulimanuri pe faţă. Ea a dăruit oraşului un spital, o şcoală, biblioteca municipală, centrul artistic, terenuri de tenis şi Dumnezeu mai ştie ce. O poţi vedea mereu în vechiul său Rolls pe care îl are de treizeci de ani şi care face cam tot atâta zgomot cât un ceas elveţian. Dacă stau şi mă gândesc bine, tot ea a construit primăria pe care a vândut-o apoi cu un dolar. O adevărată femeie!

Bineînţeles, au veni şi evreii la noi. Dar vreau să-ţi spun un lucru; se zice despre ei că sunt şmecheri şi că te fură sub proprii tăi ochi. Ei bine, astea sunt basme. Evreii au comerţul în sânge şi le plac afacerile. Dar nu sunt chiar atât de îndrăzneţi cum par. La urma urmei, sunt nişte oameni de treabă fiindcă au suflet. Dacă însă vrei cu adevărat să se scoată untul din tine, nu trebuie să te duci prea departe: sunt o groază de tipi de-ai noştri care te pot roade până la os şi îţi mai cer să le şi plăteşti! Sunt în stare să-ţi ia ultimul dolar şi mai au pretenţia să susţină că tu l-ai furat.

CAPITOLUL 21

Secţia de poliţie e situată într-o clădire lungă şi nouă, la intersecţia dintre strada Helwig şi Orcutt Street. Parchez şi apoi intru în timp ce mă întreb în continuare cam ce cuplet să interpretez. Îmi dau seama că dacă îl încep nu pot să-l întrerup când vreau.

Sala de aşteptare e mică şi foarte curată. Poliţistul de serviciu poartă o cămaşă de curând călcată şi o uniformă impecabilă. Şase difuzoare transmit rapoartele agenţilor risipiţi în cele patru colţuri ale ţinutului. Pe birou e scris pe o placă numele poliţistului de serviciu: Gridell.

— Ce doriţi, domnule?

Vorbeşte cu o voce agreabilă, calmă şi respiră disciplina prin toţi porii. Un poliţist model.

— Vreau să anunţ un deces pe o străduţă care poartă numele de Polton's Lane, în spatele magazinului cu articole de fierărie de pe Grand Street. Un om s-a spânzurat în W. C. Nu mai poate fi adus la viaţă, e cât se poate de mort.

— Cum vă numiţi, vă rog?

E deja gata să apese pe butoane.

— Philip Marlowe. Sunt detectiv particular din Los Angeles.

— Ştiţi numărul casei?

— Nu cred că are vreunul. Dar e chiar în spatele magazinului.

— Urgent! Zice el într-un microfon. Trimiteţi o ambulanţă. E vorba probabil de o sinucidere într-o casă în spatele magazinului cel mare de articole de fierărie. Un om s-a spânzurat în W. C.

Se întoarce spre mine.

— Ştiţi cum îl cheamă?

Fac un semn că nu.

— Ştiu doar că e paznicul de noapte de la „Casa del Poniente”.

Începe să răsfoiască un registru.

— Ştiu cine e, are cazier judiciar. Marijuana. Mă întreb cum de-şi putea păstra postul. Poate că renunţase la drog. Şi pe urmă mâna de lucru e greu de găsit, la noi, mai ales într-o astfel de meserie.

Un sergent solid, cu trăsături parcă tăiate în granit, intră în sală, îmi aruncă o privire şi iese. În curând aud cum porneşte o maşină.

Poliţistul de serviciu vâră o fişă în centrala telefonică.

— Căpitane, aici e Gridell. Un oarecare Philip Marlowe semnalează un deces în Polton's Lane. Ambulanţa e pe drum. Sergentul Green a pornit într-acolo. Am două patrule în apropiere.

Ascultă câteva clipe şi pe urmă se întoarce spre mine:

— Căpitanul Alessandro vrea să vă vadă, domnule Marlowe. Luaţi-o pe culoar: e ultima uşă pe dreapta.

Începe să vorbească din nou la microfon mai înainte chiar să ies din încăpere.

Ultima uşă pe dreapta poartă două nume: CĂPITAN ALESSANDRO, pe o placă bătută în cuie şi SERGENT GREEN, pe o placă mobilă. Bat şi intru fără să mai aştept răspuns.

Bărbatul care stă în spatele biroului e şi el aranjat la patru ace. Are în faţă o hartă pe care o studiază cu ajutorul unei lupe. Alături e un magnetofon care debitează o poveste cu o voce monotonă şi plângăreaţă. Căpitanul are vreun metru şi nouăzeci. Părul îi este negru iar pielea obrazului măslinie şi întinsă. Chipiul îi este pus alături, pe birou. Îşi ridică ochii spre mine, opreşte magnetofonul şi pune jos lupa.

— Luaţi loc, domnule Marlowe.

Mă aşez. Mă scrutează câteva clipe fără să-mi vorbească. Are ochi căprui, o privire blândă dar cuta de la buze n-arată nici un pic de blândeţe.

— Cred că-l cunoşti pe comandantul Javonen, de ia „Casa”?

— L-am întâlnit, căpitane. Dar nu e un prieten intim.

Îmi zâmbeşte uşor.

— Nici nu mă-ndoiam. Comandantului Javonen nu-i plac niciodată detectivii particulari care îi interoghează personalul. A făcut parte din Serviciul de informaţii al armatei, secţia criminală. De aceea i se spune „comandantul”. Esmeralda e oraşul cel mai politicos pe care l-am văzut vreodată. Suntem extraordinar de bine crescuţi. Ceea ce nu înseamnă că noi, de pildă, nu suntem mai întâi de toate poliţişti. Iar acum, să vorbim puţin despre Ceferino Chang.

— Asta îi e numele? Nu i-l ştiam...

— Da, noi îl ştiam. Pot să te întreb ce faci în Esmeralda?

— Un avocat din Los Angeles, domnul Clyde Umney m-a însărcinat să urmăresc pe cineva. Persoana în chestiune a sosit aici cu expresul. Aveam misiunea s-o urmăresc până când se va stabili undeva. Nu mi s-au dat explicaţii. Domnul Umney s-a mulţumit să-mi spună că e vorba de cererea unui birou de avocaţi din Washington şi că nu e mai informat decât mine. Persoana despre care e vorba s-a oprit în Esmeralda. M-am reîntors în Los Angeles ca să mai aflu ceva, dar n-am reuşit. Atunci am acceptat două sute cincizeci de dolari pe care îi socotesc o remuneraţie rezonabilă şi am lăsat cheltuielile pe seama mea. Domnul Umney nu e prea mulţumit.

Căpitanul dă din cap.

— Asta nu mă lămureşte de ce vă aflaţi aici şi nici ce doreaţi de la Ceferino Chang. În plus, cum nu mai lucraţi pentru domnul Umney, dacă nu cumva aţi fost angajat de un alt avocat, nu mai sunteţi legat de secretul profesional.

— Ascultaţi, căpitane! Am aflat că persoana pe care trebuie s-o urmăresc e victima unui şantaj din partea unui oarecare Larry Mitchell. Locuieşte, sau mai bine zis, locuia, la „Casa del Poniente”. Am încercat în zadar să-l întâlnesc;

tot ceea ce ştiu am aflat de la Javonen şi de la Ceferino Chang. Javonen mi-a zis că Mitchell a părăsit hotelul după ce şi-a plătit nota şi a mai plătit şi pentru încă o săptămână. Chang mi-a zis că Larry a plecat dis de dimineaţă cu nouă valize. Deoarece comportamentul lui Chang mi s-a părut întrucâtva bizar, am vrut să-i vorbesc din nou.

— Cum de-i ştiai adresa?

— El mi-a dat-o. Era mai curând un om amar.

— Nu eşti prea convingător, Marlowe!

— Nu, ştiu foarte bine... Se droga şi atunci l-am făcut să creadă că sunt şi eu în branşa asta. În meseria mea mai trebuie din când în când să şi minţi.

— E mai bine acum. Dar uiţi să-mi spui pentru cine lucrezi acum – dacă lucrezi pentru cineva.

— Îmi puteţi promite că puteţi să ţineţi un secret?

— Depinde. Nu divulgăm niciodată numele unei victime a şantajului, cu condiţia ca respectivul caz să nu ajungă în faţa justiţiei. Dar dacă persoana în chestiune e căutată de poliţie, sau dacă a părăsit statul unde i s-a fixat reşedinţa ca să scape de supraveghere, sunt obligat, în calitatea mea de ofiţer de poliţie, să semnalez locul actual de reşedinţă şi numele sub care se ascunde.

— Văd că sunteţi la curent... Atunci, de ce mă mai întrebaţi? Nu ştiu ce-a împins-o să fugă. Nu vrea să-mi spună. Tot ceea ce ştiu e că are necazuri, că-i este frică şi că Mitchell o are la mână într-un fel sau altul.

Cu un gest dezinvolt ia o ţigară din sertar şi o vâră în gură fără s-o aprindă.

— Bine, Marlowe, s-o lăsăm baltă pentru moment. Dar dacă afli ceva trebuie să ne informezi.

Mă scol în picioare. Se ridică şi el şi-mi întinde mâna.

— Nu suntem nişte fiare, dar meseria e meserie. Fii atent să nu ţi-l pui pe Javonen în cârcă. Proprietarul hotelului are o mare influenţă în Esmeralda.

— Mulţumesc, căpitane. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă ascult sfaturile.

Mă întorc pe culoar. Poliţistul de serviciu continuă fă fie la postul său. Mă salută cu un gest din cap şi ies în noapte. Odată ajuns în maşină stau fără să mă mişc, cu mâinile pe volan. Poliţişti care să te trateze ca şi cum ai avea dreptul să existi nu ai ocazia să vezi prea des. Tocmai meditez la astfel de lucruri când poliţistul de serviciu bagă capul prin portieră şi mă anunţă că Alessandro mă cheamă din nou.

Când intru a doua oară în biroul căpitanului tocmai vorbeşte la telefon. În timp ce-mi arată cu un gest să iau loc continuă să asculte la receptor şi să ia note folosind un fel de scriere prescurtată de care se servesc mulţi gazetari. La sfârşit, zice:

— Mulţumesc, am să te mai sun, şi închide.

Se dă pe spate şi bate tamburina cu degetele pe birou încruntând din sprâncene.

— Am fost sunat de la biroul şerifului din Escondido, îmi zice el. A fost găsită maşina lui Mitchell – părăsită, după cât se pare. M-am gândit că poate te interesează.

— Mulţumesc, căpitane. Unde e?

— La vreo treizeci de kilometri de aici, pe un drum lăturalnic care duce la naţionala 395; de obicei nimeni n-o ia pe drumul ăsta ca să ajungă la drumul naţional 395. E un loc care se numeşte „Los Penasquitos Canyon”. Tufişuri, pământ în paragină, fundul unui râu secat şi nimic altceva. Dimineaţa asta, un fermier cu numele Gates a trecut pe-acolo cu o camionetă; căuta nişte piatră de construcţie. A zărit un Buick în două nuanţe care nu i-a atras atenţia prin nimic neobişnuit, din moment ce nu prezenta nici un semn de accident.

Pe la ora patru după amiaza, Gates s-a întors ca să mai ia o încărcătură de pietre. Buick-ul era în acelaşi loc. De data asta s-a dus mai aproape. Nici urmă de chei, portierele nu erau închise, nici urmă de accident. Gates a notat totuşi numărul de înmatriculare, numele şi adresa proprietarului care erau trecute pe o carte de vizită din maşină. Când s-a întors la fermă a dat un telefon şerifului. Un şerif adjunct s-a dus acolo şi a cercetat maşina. Curată ca nou nouţă. A reuşit să deschidă portbagajul: n-a găsit decât o roată de rezervă şi nişte unelte. Când s-a reîntors la Escondido mi-a dat telefon. Tocmai am vorbit cu el.

Aprind o ţigară şi îi ofer una şi căpitanului Alessandro care mă refuză.

— Ai vreo idee, Marlowe?

Nu mai multe decât dumneata.

— Spune, totuşi.

— O presupunere: Mitchell are motive să se piardă în peisaj şi îi cere unui prieten – necunoscut de cei de-aici – să vină să-l caute. În acest caz, îşi lasă maşina în garaj, fără să trezească bănuiala nimănui: nu-i nimic neobişnuit să-ţi laşi maşina în garaj pentru câtva timp. În ceea ce priveşte bagajele, le pune în maşina prietenului şi păcăleala reuşeşte.

— Ceea ce vrea să însemne...

— ... că nu e vorba de nici un prieten. Ca urmare, Mitchell şi valizele lui s-au evaporat pe un drum părăsit pe unde nu trece nimeni.

— Mai departe!

A schimbat tonul: vocea i-a devenit seacă şi tăioasă.

Mă scol în picioare.

— Nu vă răstiţi la mine, căpitane Alessandro. N-am făcut nimic rău. Să nu credeţi mai ales că am ceva de-a face cu dispariţia lui Mitchell. Nu ştiam şi nu ştiu în continuare ce ar putea avea împotriva clientei mele. Tot ceea ce ştiu e că ea e singură, că-i este frică şi că e nenorocită. Dacă aflu din ce pricină anume, o să vă ţin la curent sau nu – depinde. În acest ultim caz, o să aveţi

mijloace să mă pedepsiţi – n-ar fi pentru prima oară când mi se întâmplă. Dar n-am obiceiul să trădez încrederea oamenilor, chiar dacă întâlnesc poliţişti simpatici.

— Să sperăm că n-o să ajungem până acolo, Marlowe. Să sperăm.

— Şi eu sper, căpitane. Mulţumesc de felul cum m-aţi primit.

Ies din nou pe culoar, îl salut pe poliţistul de serviciu când trec prin dreptul lui şi urc din nou în maşină. Îmi pare că am îmbătrânit dintr-odată cu douăzeci de ani.

Sunt sigur – şi aş pune mâna în foc că şi căpitanul Alessandro gândeşte ca mine – că Mitchell e mort şi că nu el a dus maşina la „Los Penasquitos Canyon”. Chestia asta a făcut-o altcineva, cu cadavrul lui Mitchell în portbagaj.

E singura concluzie posibilă. Faptele sunt fapte, fie ele statistici, informaţii consemnate negru pe alb sau înregistrate pe bandă de magnetofon sau probe materiale. Şi apoi sunt lucruri care sunt fapte fiindcă necesitatea o cere. Fiindcă, altfel, nu s-ar mai putea înţelege nimic pe lumea asta.

CAPITOLUL 22

E ca şi când un strigăt ar răsuna în noapte dar nu s-ar auzi nici un sunet. Aproape întotdeauna în orele întunecoase ale nopţii se întâmplă cele mai periculoase lucruri: dar asta mi s-a întâmplat şi în plină zi – acea ciudată clipă de luciditate când, deodată aflu un lucru pe care n-am nici un motiv să-l ştiu. Dacă nu cumva asta e o urmare a lungilor ani trăiţi sub tensiune şi, în cazul de faţă, de o bruscă siguranţă că ora adevărului a sosit.

Nu e nici un alt motiv, nici un alt motiv valabil. Dar iată că odată ajuns în faţa portarului de la „Rancho Descansado” opresc motorul, sting farurile şi continui să merg încă vreo cincizeci de metri înainte de a frâna.

Urc pe jos până la recepţie. O lumină slabă îmi arată unde e soneria de noapte dar biroul de recepţie e închis. Şi totuşi, nu e decât zece şi jumătate. Înconjor biroul şi merg cu paşi de lup printre copaci. Două maşini sunt parcate nu departe de aici: una de închiriat, la fel de anonimă ca o monedă de zece cenţi într-un aparat telefonic şi al cărui număr de înmatriculare îl zăresc după ce mă aplec binişor, şi vechea tărăboanţă a lui Goble. Nu cu mult timp se afla în faţă la „Casa del Poniente”. Iar acum, e aici...

Continui să merg printre arbori până când sosesc sub fereastra camerei mele. Înăuntru totul pare să fie în beznă şi linişte. Urc încet treptele şi lipesc urechea de uşă. Timp de câteva clipe nu aud nimic. Pe urmă răzbate până la mine un hohot de plâns – hohot de plâns de bărbat, nu de femeie – după care urmează un râs sec şi ceva ce seamănă cu o lovitură dată cu toată forţa. Apoi se aşterne din nou liniştea.

Cobor din nou treptele şi mă întorc la maşină mergând tot printre copaci. După ce scot din portbagaj o manivelă revin la camera mea, fiind la fel de atent să nu fac zgomot ca şi prima oară, dacă nu cumva şi mai dihai. Ciulesc urechea – nimic, linişte, calmul nopţii. Scot lanterna din buzunar, o aprind şi îi plimb lumina prin faţa ferestrei, îndepărtându-mă imediat de uşă în vârful picioarelor. Nu se petrece nimic pentru un moment. După care uşa se întredeschide.

Îi dau un umăr zdravăn şi ea se deschide de tot. Bărbatul se dă înapoi, se clatină şi izbucneşte în râs. În penumbră îi zăresc pistolul şi-l lovesc peste încheieturi cu manivela. Scoate un urlet. Pistolul cade pe jos.

Bâjbâi prin spatele meu, descopăr întrerupătorul şi îl aprind. În acelaşi timp închid uşa cu piciorul.

E un roşcovan cu ten palid şi cu o privire goală. Se strâmbă de durere, dar ochii îi rămân goi. Cu toate că suferă, se ţine tare.

— N-ai să mori bătrân, îmi zice el.

— Tu în schimb eşti deja mort. Lasă-mă să trec.

Începe să râdă batjocoritor.

— Îţi rămân picioarele, îi zic eu. Îndoaie-ţi genunchii şi culcă-te pe burtă – dacă ţii la burta ta.

Încearcă să mă scuipe dar are un nod în gât. Se lasă să cadă în genunchi, întinde braţele înainte gemând apoi se prăbuşeşte brusc. Toţi sunt la fel – o fac pe forţoşii când au cărţi bune şi trişează. Şi ei trişează întotdeauna.

Goble e întins pe pat, cu faţa acoperită de vânătăi şi de răni, cu nasul zdrobit. E fără cunoştinţă şi-abia respiră.

Roşcovanul e încă leşinat, întins alături de pistolul lui. Îi scot cureaua şi îi leg gleznele. După ce-l întorc pe spate, îi umblu prin buzunare. În portofel are şase sute şaptezeci de dolari, un permis de condus pe numele lui Richard Harvest, cu o adresă a unui mic hotel din San Diego, un carnet de cecuri, dar nici un permis de port-armă.

Îl las acolo, întins pe pământ, merg la recepţie şi apăs pe butonul soneriei rămânând cu degetul pe el. După un timp, o siluetă apare în întuneric. E Jack, în halat de baie şi pijama. Mai am încă în mână manivela. Când mă vede, tresare.

— Nu e ceva în regulă, domnule Marlowe?

— Ba da, ba da. Doar că un răufăcător mă aştepta în cameră ca să mă omoare iar în patul meu am găsit un tip total distrus. În rest, totul e-n regulă.

— O să chem poliţia.

— Ar fi nemaipomenit din partea ta, Jack. După cum vezi, mai sunt încă în viaţă, Ştii ce-ar trebui să faceţi? Să transformaţi hotelul în clinică veterinară. Se repede în birou.

După ce îl aud că a chemat poliţia mă întorc în camera mea.

Roşcovanul e totuşi tare. A reuşit să se aşeze cu spatele la perete. Ochii îi sunt în continuare goi şi încearcă să zâmbească.

Mă apropii de pat. Goble deschide ochii.

— Am dat greş, şopteşte el. Sunt mai puţin puternic decât credeam. Nu e pentru mine o chestie ca asta.

— Vine poliţia. Ce s-a întâmplat?

— Am fost tras pe sfoară. Greşeala e a mea. Individul ăsta e un ucigaş. Am un noroc chior că mai sunt în viaţă. Mă obligă să-l aduc aici, mă loveşte până îmi pierd cunoştinţa, şi apoi pleacă.

— Ascultă, Goble, mai e o altă maşină lângă a ta. Dacă a lăsat-o în faţă la casa, cum s-a dus după ea s-o caute?

Goble întoarce capul încet ca să se uite la mine.

— Şi mai zic că sunt un şmecher... Asta o să-mi fie învăţătură de minte. Nu cer decât să fiu dus în Kansas City. Cei mai mici nu pot să facă nimic împotriva celor mari. Niciodată. Dar am impresia că mi-ai salvat viaţa...

Soseşte şi poliţia.

Mai întâi sunt doi în maşina de patrulare: băieţi bine, mai curând reci, serioşi, îmbrăcaţi la patru ace, cu chipuri de nepătruns, aşa cum trebuie. Pe

urmă apare o namilă care se prezintă ca fiind sergent Holzminder, şef de patrulă. Aruncă o privire spre roşcovan apoi se apropie de pat.

— Telefonaţi la spital, ordonă el peste umăr.

Unul dintre poliţişti iese. Sergentul se apleacă spre Goble:

— Poţi vorbi?

— Roşcovanul mi-a întins o capcană. Mi-a luat banii. Eram la „Casa del Poniente”. Mi-a vârât flinta lui sub nas, m-a obligat să-l aduc aici şi m-a luat la mardeală.

— De ce?

Goble suspină şi clatină capul pe pernă. Ori şi-a pierdut din nou cunoştinţa ori se preface. Sergentul se ridică şi se întoarce spre mine.

— Dumneata ce ai de zis?

— Nimic, sergent. Individul ăsta a mâncat cu mine astă seară. Ne-am văzut o dată sau de două ori. Mi-a spus că e detectiv particular din Kansas City. Nu ştiu ce caută pe-aici.

— Şi ăsta?

Sergentul arată cu un gest vag în direcţia roşcovanului care zâmbeşte într-una.

— E prima oară când îl văd. Nu ştiu nimic despre el, în afară de faptul că mă aştepta în dosul uşii cu un pistol.

— Ea dumitale manivela asta?

— Da.

Primul poliţist se întoarce şi face un semn din cap sergentului: „Sosesc”.

— Deci, dumneata ai o manivelă, zice sergentul cu glas rece. Pentru ce?

— Să zicem ca aveam presentimentul că eram aşteptat aici.

— Să zicem mai curând că ştiai la ce te poţi aştepta... şi că ştii multe.

— Să zicem că n-aveţi dreptul să mă trataţi ca pe un mincinos atâta vreme cât nu ştiţi despre ce e vorba. Şi să mai zicem că nu e nevoie să ridicaţi glasul la mine numai pentru faptul că sunteţi îngalonat. Să mai zicem că o să mă şi ascultaţi. Iar individul ăsta este un răufăcător, ceea ce nu înseamnă că nu are încheieturile zdrobite. Ştii ce înseamnă asta, sergent? N-o să mai fie capabil să mai mânuiască niciodată un pistol.

— Atunci o să fii închis pentru lovituri şi răniri.

— Dacă vrei dumneata, sergent.

În sfârşit, ambulanţa soseşte. Îl iau mai întâi pe Goble, apoi internistul pune atele provizorii la încheieturile roşcovanului căruia i s-au dezlegat gleznele. Mă priveşte rânjind.

— Data viitoare, amice, am să mă străduiesc să găsesc ceva nou. Te-ai descurcat bine. Cinstit îţi spun.

E urcat în maşină, uşile ambulanţei se închid şi pleacă în trombă. Sergentul se aşează după ce-şi scoate chipiul. Îşi şterge fruntea de sudoare.

— Să zicem că o luăm de la început. Chiar de la început. Cum nu poate fi

adevărat că nu ne putem suferi putem încerca să ne înţelegem. De acord?

— De acord, sergent! Şi mulţumesc că-mi dai şansa asta!

CAPITOLUL 23

La sfârşit ne ducem la secţie. Căpitanul Alessandro e plecat. Îmi semnez depoziţia în prezenţa sergentului Holzminder.

— Aşadar, o manivelă? Zice el pe un ton gânditor. Ţi-ai asumat un mare risc. Ar fi putut să tragă asupra dumitale de patru ori mai înainte de a-l atinge.

— Nu cred, sergent. Mai întâi, l-am izbit straşnic cu uşa. După aceea, nu l-am lovit cu toată forţa. Poate că nici nu vroia să mă împuşte. Opinia mea e că nu lucra pe cont propriu.

Mai discutăm puţin după care mă lasă să plec. E prea târziu să faci altceva decât să te culci, prea târziu ca să mai vorbeşti cu cineva. Cu toate astea mă duc la centrala telefonică şi mă închid într-una din cabinele de afară şi formez numărul de la „Casa del Poniente”.

— Domnişoara Mayfield, vă rog. Domnişoara Betty Mayfield. Camera 1224.

— Nu pot s-o deranjez la ora asta.

— De ce nu? Vă doare vreo încheietură? (Sunt cu adevărat într-o proastă dispoziţie). Credeţi că i-aş da telefon dacă n-ar fi ceva urgent?

În cele din urmă o aud pe Betty cum răspunde cu o voce somnoroasă.

— Aici e Marlowe. S-a întâmplat ceva rău. Preferi să vin eu la tine sau tu la mine?

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Ai încredere în mine măcar o dată. Te aştept în parking.

— Mă îmbrac imediat.

Urc din nou în maşină şi mă îndrept spre „Casa del Poniente”.

După ce fumez trei ţigări sunt pe punctul să-mi spun că aş bea ceva, când ea soseşte alegând, fără să facă zgomot, şi se strecoară pe banchetă lângă mine.

— Nu înţeleg nimic, începe ea dar îi retez vorba.

— Tu eşti singura care mai înţelegi câte ceva. O să-mi spui totul imediat. Nu, te obosi s-o faci pe supărata, că nu mai ţine.

Pornesc motorul, străbat oraşul în viteză, intru în „Rancho Descansado” şi opresc sub copaci. Ea nu scoate nici o vorbă. Deschid uşa camerei şi aprind lampa.

— Vrei să bei ceva?

— Da.

— Ai mai luat somnifere?

— În seara asta, nu. Am ieşit cu Clark şi am cam băut şampanie. De asta mi-e somn.

Torn de băut şi îi întind paharul. Pe urmă îmi dau drumul într-un fotoliu.

— Iartă-mă, îi zic, sunt puţin cam obosit. La două, trei zile o dată, sunt

nevoit să m-aşez. Tot încerc să mă dezbar de acest urât obicei dar nu pot face nimic, am îmbătrânit. Mitchell e mort.

Îşi ţine suflarea. Mâna începe să-i tremure. Poate că a devenit şi palidă, dar nu-mi dau seama.

— Mort? Şopteşte ea. Mort?

— Oh! Las-o baltă! Cum zicea Lincoln, toţi detectivii pot fi păcăliţi un timp, sau câţiva detectivi un timp, dar nu până la capăt.

— Taci! Îţi spun să taci! Cine naiba te crezi?

— Un individ care are atâta experienţă şi minte ca să-şi dea seama că ai necazuri. Şi care a încercat să te scape de ele fără ca tu să ridici măcar un deget ca să-l ajuţi.

— Mitchell e mort... zice ea cu voce neutră. Nu trebuie să-mi porţi pică fiindcă am fost rea cu tine. Unde l-au găsit?

— Maşina lui a fost găsită într-un loc pe care nu-l cunoşti, la vreo treizeci de kilometri de ţărm, pe un drum părăsit. Locul se cheamă „Los Penasquitos Canyon”. E pustiu. În maşină nu s-a găsit nimic, nici măcar valizele. O maşină goală, oprită în josul unui drum pe care nu trece nimeri niciodată.

Îşi pleacă ochii în pahar şi reuşeşte să soarbă o bună înghiţitură de whisky.

— Mi-ai spus că e mort...

— S-ar părea că au trecut săptămâni de-a-atunci, dar în realitate doar acum câteva ore îmi ofereai jumătate din Rio ca să te scap de cadavrul lui.

— Dar nu era... vreau să zic... cred c-am visat...

— Micuţa mea, vii aici la ora trei dimineaţa, complet răvăşită. Îmi povesteşti cu multe detalii ce se află pe balconul tău. Mă întorc împreună cu tine, mă caţăr pe scara de incendiu şi fac astfel dovada unui spirit de prevedere nemărginit, prevedere care, de fapt, a făcut faima profesiei mele. Şi ce găsesc? Nimic. Nici urmă de Mitchell! În timp ce tu, ghemuită în pătuţ, dormi ea un îngeraş!

— Fă-i mai departe pe măscăriciul! E specialitatea ta. De ce n-ai venit să te ghemuieşti lângă mine? Poate că asta m-ar fi împiedicat să iau somniferele.., sau, mă rog...

— Fiecare lucru la timpul său. La început ai spus adevărul când ai venit aici. Cadavrul lui Mitchell se afla într-adevăr pe balconul tău. Numai că, în timp ce tu erai la mine, ca să-mi împui capul cu bazaconii, cineva s-a ocupat de cadavru. Acest cineva l-a coborât în maşină, i-a făcut bagajele şi i-a coborât şi valizele. Asta a cerut timp. Şi, în plus, trebuia să aibă un motiv special ca să acţioneze aşa. Acum spune-mi care este persoana care ar face un asemenea lucru numai ca să te scutească de efortul de a anunţa poliţia că ai un cadavru pe balcon?

— Oh! Destul!

După ce îşi goleşte paharul îl dă deoparte.

— Sunt obosită. Te deranjează dacă mă întind puţin pe pat?

— Nu dacă te dezbraci.

— Bine, mă dezbrac. La asta vroiai să ajungi, nu-i aşa?

— S-ar putea să nu te simţi prea în largul tău în acest pat. Nu demult Goble a fost burduşit aici de către un oarecare Richard Harvest, ucigaş cu simbrie de meserie, care n-a venit aici din proprie iniţiativă. Îţi mai aduci aminte de Goble? Grăsanul care ne urmărea noaptea trecută pe colină.

— N-am auzit niciodată de Goble şi nici de Richard Harvest. Cum de eşti la curent cu toate astea? Ce căutau aici?

— Ucigaşul mă pândea pe mine. Când am aflat că s-a găsit maşina lui Mitchell, am avut un presentiment. Asta se întâmplă de obicei unor oameni de bine, unor generali, de exemplu – dar de ce să nu mi se-ntâmple şi mie? Necazul e că nu ştii dacă să te bazezi pe un astfel de presentiment întotdeauna. În seara asta – sau, mai curând, ieri seara, am avut noroc şi m-am bazat pe el. Individul avea un pistol, iar eu o manivelă.

— Ce mai, eşti puternic, invincibil, zice ea cu ironie. Puţin îmi pasă de ce s-a petrecut în patul tău. Pot să mă dezbrac?

Mă apropii de ea, o ridic în picioare şi o apuc de umeri.

— N-o mai face pe proasta, Betty! În ziua în care ai să faci dragoste cu mine, n-ai să mai fii clienta mea. Vreau să ştiu de ce ţi-e frică. Fără asta, cum să te ajut? Numai tu poţi să-mi spui.

Începe să bocească în braţele mele. Femeile nu prea au mijloace de apărare, dar fac minuni cu puţinul pe care îl au.

O ţin strâns la pieptul meu.

— Haide, Betty, nu te sfii, dă drumul la lacrimi. Sunt răbdător. Dacă n-aş fi... Doamne, Dumnezeule... dacă n-aş fi...

Nu zic nimic mai mult. Ghemuită în braţele mele tremură din tot corpul. Deodată, mă sărută pe buze.

— E vreo femeie în viaţa ta? Murmură ea printre dinţi.

— A fost una.

— Marea dragoste?

— O singură dată mi s-a întâmplat şi n-a durat.

Dar e o poveste veche.

— Ia-mă! Sunt a ta – toată! Ia-mă!

CAPITOLUL 24

Se aud bătăi puternice în uşă. Pe jumătate adormit deschid ochii. Betty stă atât de lipită de mine, încât aproape că nu mai pot face nici o mişcare. Mă desprind uşurel din strânsoarea ei având grijă să n-o trezesc.

Arunc pe mine un halat de baie şi mă apropii de uşă, fără s-o deschid.

— Cine e?

— Căpitanul Alessandro vrea să vă vadă imediat la secţie. Deschideţi!

— Regret, dar trebuie să mă rad, să fac un duş etcaetera.

— Deschideţi! E sergentul Green!

— Îmi pare rău, sergent! N-am ce să fac. O să-ncerc să vin cât mai repede.

— Eşti cu o fetiţă?

— E o întrebare deplasată, sergent. Sosesc imediat.

Îl aud cum coboară treptele. Cineva râde şi o voce spune: „E total ţicnit, individul! Mă întreb ce poate să facă în zilele de sărbătoare”.

Maşina poliţiei se îndepărtează. Mă duc în baie, fac un duş, mă rad şi mă îmbrac. Betty continuă să doarmă. Îi mâzgălesc câteva cuvinte pe care i le las pe perna mea: „M-au chemat la poliţie. Ştii unde mi-e maşina. Îţi las cheile”.

Ies în vârful picioarelor, încui uşa cu cheia şi urc în maşina de închiriat. Cheile sunt în contact, aşa cum prevăzusem. Când te numeşti Richard Harvest nu-ţi mai pierzi vremea să le iei, mai ales că ai un întreg arsenal de chei în buzunar, pentru tot felul de maşini.

Căpitanul Alessandro nu s-a schimbat din ajun; n-o să se schimbe, dealtfel, niciodată. Cu el e un bărbat între două vârste, cu trăsături ascuţite şi cu o privire rea.

Căpitanul Alessandro îmi face semn să mă aşez în fotoliul care mi-a devenit familiar. Un poliţist intră în birou şi pune o ceaşcă de cafea înaintea mea. Când iese, îmi zâmbeşte complice.

— Marlowe, dânsul e domnul Henry Kingsley, din Westfield, Carolina. Vreau să zic Carolina de Nord. Nu ştiu cum a reuşit să ajungă până aici, dar îl vedem în carne şi oase. Susţine că Betty Mayfield i-a ucis fiul.

Nu mai zic nimic. Dealtfel, ce să mai zic? Ca să trag de timp sorb din cafea care e bună, însă mult prea fierbinte.

— Vreţi să fiţi mai clar, domnule Kingsley?

— Cine-i ăsta?

Vorbeşte cu glas la fel de sec ca şi fizionomia lui.

— Philip Marlowe, detectiv particular la Los Angeles. Betty Mayfield e clienta lui. La prima vedere, părerile pe care le aveţi unui şi altul despre această femeie nu prea coincid.

— N-am nici o părere despre ea, căpitane, zic eu. Dar îmi place ca din

când în când să-i mai iau din gologani.

— Tocmai unei ucigaşe ţi-ai găsit să-i ceri bani? Zice Kingsley către mine.

— Nu ştiam că a omorât pe careva, domnule Kingsley. Asta-i o noutate pentru mine. V-ar deranja dacă ne-aţi da amănunte?

— Persoana care îşi zice Betty Mayfield – e numele ei de fată – a fost soţia fiului meu, Lee Kingsley. De la început m-am împotrivit acestei căsătorii. A fost una dintre acele nebunii care se fac pe timp de război. Fiul meu şi-a fracturat coloana vertebrală pe front şi asta îl obliga să poarte mereu un corset. Într-o seară, soţia lui i-a luat corsetul ca să-şi bată joc de el: l-a scos din sărite în asemenea hal încât până la urmă s-a repezit la ea. Din păcate, de când se întorsese de pe front se apucase să bea, iar buna înţelegere nu mai domnea între ei. A călcat greşit şi a căzut cât era de lung pe pat. Când am sosit, ea tocmai încerca să-i pună la loc corsetul. Dar fiul meu era mort.

Îl privesc pe căpitanul Alessandro.

— Aceste declaraţii. Se înregistrează?

— Cuvânt cu cuvânt.

Mă uit din nou la celălalt.

— Bine. Îmi imaginez că povestea nu se sfârşeşte aici, domnule Kingsley.

— E de la sine înţeles că nu. Sunt destul de cunoscut în Westfield, unde sunt proprietarul băncii, al principalelor ziare şi al unui număr destul de mare de întreprinderi.

Locuitorii oraşului sunt prietenii mei. Fosta mea noră a fost arestată şi judecată pentru crimă. Juraţii au recunoscut-o ca vinovată.

— Toţi membrii juriului erau din Westfield, domnule Kingsley?

— Da. De ce n-ar fi fost?

— La urma urmei, n-are importanţă. Dar concetăţenii dumneavoastră îmi dau impresia că vi s-au supus fără condiţii.

— Nu fii obraznic, tinere!

— Îmi cer iertare, domnule. Dar care e sfârşitul poveştii?

— În statul nostru şi în alte câteva state, există o lege destul de ciudată. De obicei, avocatul apărării cere de la început ca acuzatul să fie recunoscut nevinovat iar cererea lui este respinsă automat. La noi, judecătorul îşi poate păstra hotărârea până după verdict. Judecătorul care era un ramolit, a făcut uz de acest drept. Când juraţii şi-au dat verdictul care o recunoştea pe nora mea vinovată, el a ţinut un lung discurs în care reproşa juraţilor că în mod deliberat au îndepărtat ipoteza potrivit căreia fiul meu, sub influenţa alcoolului, să-şi fi scos el însuşi corsetul ca să-şi înfricoşeze soţia. A mai declarat că atunci când e adunată atâta ranchiună orice e posibil şi că juraţii nu şi-au îndeplinit misiunea din moment ce au refuzat să ia în consideraţie vorbele fostei mele nore care susţinea că ar fi încercat să-i pună la loc corsetul soţului ei. Ca urmare, judecătorul a anulat verdictul şi a achitat-o pe fosta mea noră.

I-am zis atunci că ştiu sigur că e ucigaşa fiului meu şi că am să fac în aşa

fel încât să nu-şi poată găsi refugiul în nici o parte a lumii. Iată de ce sunt aici.

Arunc o privire spre căpitan ai cărui ochi văd ceva foarte departe.

— Domnule Kingsley, zic eu, oricare ar fi opinia dumneavoastră personală, e un fapt, că doamna Lee Kingsley – pe care eu o cunosc sub numele de Betty Mayfield – a fost judecată şi achitată. Spuneţi despre ea că e o ucigaşă, ceea ce e o defăimare. Cerem un milion de dolari despăgubiri.

Izbucneşte într-un râs care sună fals.

— Amărâtule! Ţipă el. La noi ai fi închis pentru vagabondaj.

— Să zicem un milion două sute cincizeci de mii, declar eu. Valorez mai puţin decât fosta dumitale noră.

Kingsley se întoarce spre căpitanul Alessandro.

— Ce înseamnă asta? Sunteţi toţi nişte vânduţi?

— Domnule Kingsley, vorbiţi unui ofiţer de poliţie!

— Puţin îmi pasă ce eşti, zice el mânios. Vânduţii nu lipsesc din poliţie.

— Mai bine v-aţi asigura înainte de a ne trata drept vânduţi, îi răspunde ironic căpitanul Alessandno.

După ce-şi aprinde o ţigară, suflă fumul şi zâmbeşte.

— Nu vă avântaţi, domnule Kingsley. Sunteţi cardiac şi emoţiile nu sunt prea recomandabile în cazul dumneavoastră. Îmi dau seama de asta fiindcă am studiat medicina mai înainte de a intra în poliţie. Datorită războiului am urmat altă profesie.

Kingsley se scoală în picioare.

— O să mai auziţi de mine! Zice el cu glas gâtuit.

Alessandro dă din cap.

— Ce vreţi de la mine la urma urmei? Să arestez pe cineva care a fost judecat şi achitat, numai pentru că faceţi şi desfaceţi ploile în Westfield, în Carolina?

— I-am zis că n-am să-i las nici o clipă de linişte, ţipa Kingsley. Am s-o urmăresc până la capătul lumii! Am să fac în aşa fel încât toată lumea să ştie cine este!

— Şi cine este, domnule Kingsley?

— Ucigaşa fiului meu, lăsată în libertate din pricina unui judecător idiot – iată ce este!

Căpitanul Alessandro se ridică şi îl domină pe Kingsley de la înălţimea celor o sută nouăzeci şi unu de centimetri ai săi.

— Şterge-o! Zice el rece. Mă plictiseşti. Am întâlnit destui ticăloşi în viaţa mea. Cei mai mulţi erau nişte băieţandri înapoiaţi. Pentru prima oară mă aflu în faţa unui bărbat cu o situaţie înfloritoare şi care e la fel de prost şi de rău ca şi un delincvent minor. Eşti, sau îţi place să crezi că eşti stăpân peste Westfield, în Carolina de Nord. Foarte bine. Dar aici nu eşti nimic, nici măcar proprietarul unui chioşc. Şterge-o, astfel pun să te aresteze pentru ultragiu adus unui poliţist aflat în exerciţiul funcţiunii.

Kingsley se îndreptă spre uşă cu un pas nesigur şi bâjbâie după clanţă, cu toate că uşa e larg deschisă. Alessandro se uită după el. Pe urmă se lasă să cadă în fotoliu.

— Ai fost poate puţin cam dur, căpitane!

— Sunt copleşit. Dacă măcar aş fi putut să-l provoc să se uite o dată cu adevărat într-o oglindă...

— Pe cine? Pe el? Nu-i genul. Pot să plec?

— Da. Goble nu vrea să depună plângere. Se întoarce la Kansas City astăzi. Putem oricând să-i agăţăm o tinichea lui Richard Harvest, dar cu asta ce câştigăm? Îl ţinem la răcoare o vreme, şi apoi? Sunt o sută ca el în stare să facă treaba pentru care a fost angajat.

— Ce să fac pentru Betty Mayfield?

— Am o vagă idee că nu mi-ai ascultat sfatul.

— Trebuie să ştiu mai întâi ce-i cu Mitchell, îi răspund eu liniştit.

— Tot ce ştiu e că a plecat. Poliţia n-are de ce să se amestece în afacerea asta.

Mă scol în picioare, privirile ni se încrucişează şi ies din încăpere.

CAPITOLUL 25

Betty doarme în continuare şi venirea mea n-o trezeşte. Are un somn de copil, liniştit. Mă uit la ea câteva clipe, pe urmă aprind o ţigară şi merg la bucătărie. Pun cafea în fierbător, mă întorc în cameră şi mă aşez pe pat.

O scutur încetişor. Deschide ochii şi clipeşte.

— Ce oră e? Întrebă întinzându-se. Dumnezeule! Am dormit ca un prunc.

— E ora deşteptării. Cafeaua e gata imediat. Am fost chemat la poliţie. Socrul tău a sosit, doamnă Kingsley.

Se scoală în capul oaselor dintr-odată şi se uită lung la mine, cu ochi rotunzi, ţinându-şi respiraţia.

— Căpitanul Alessandro i-a făcut vânt. N-ai de ce te teme de el. Din pricina lui ţi-era atât de frică?

— A zis cumva... a povestit ce s-a întâmplat la Westfield?

— Chiar pentru asta a venit. Şi ce dacă? Nu eşti cu nimic vinovată, nu-i aşa?

— Absolut deloc, îmi zice ea cu flăcări în ochi.

— Ţine cont de faptul că de acum, ori spui adevărul, ori minţi, e totuna. Dar cum se face că Mitchell ştie?

— Din întâmplare s-a aflat în Westifield, sau în apropiere, când a avut loc procesul. Dumnezeule! Ziarele n-au vorbit decât de asta timp de săptămâni în şir. Nu i-a fost greu să mă recunoască. Ziarele de pe-aici trebuie să fi scris şi ele?

— Cu siguranţă, fie şi numai din pricina aspectului juridic al problemei. Dar dacă au făcut-o eu n-am citit nimic. Cafeaua cred că e gata. Cum o bei?

— Neagră şi fără zahăr.

— Cu atât mai bine, fiindcă n-am nici lapte şi nici zahăr. De ce ţi-ai luat numele de Eleanor King? Ah, da, ce prost sunt! Bătrânul Kingsley îţi ştia numele de fată.

Trec în bucătărie şi, după ce ridic capacul de la fierbător, torn în două ceşti. Privirile ni se încrucişează. Suntem din nou doi străini.

Îşi pune ceaşca pe noptieră.

— E foarte bună. Vrei să te uiţi în altă parte în timp ce mă îmbrac?

— Da.

Înşfac o carte de pe masă şi mă prefac că citesc. E vorba despre un detectiv particular şi ca istoria să fie şi mai tare, de o femeie spânzurată de ţeava duşului şi al cărei corp gol e plin de însemne de tortură. Betty se duce la baie. Arunc cartea în coşul de hârtii, neavând o ladă de gunoi la îndemână şi încep să mă gândesc. În dragoste întâlneşti două feluri de femei: unele ca Helen Vermilyea se dăruiesc cu totul, fără reţinere şi nu se gândesc nici măcar la trupul lor; altele, ruşinoase, care încearcă să salveze aparenţele.

Betty iese din baie; seamănă cu un trandafir îmbobocit. Machiaj, impecabil, ochi strălucitori, fiecare fir de păr la locul său.

— Mă duci la hotel? Vreau să-l văd pe Clark.

— Îţi place?

— Haide, să nu exagerăm. Ştii ca şi mine că e o aventură fără viitor. Mai vrei cafea? A mai rămas.

— Nu, mulţumesc, nu mai beau până la micul dejun.

— N-ai fost îndrăgostit niciodată? Vreau să zic, aşa de îndrăgostit încât să vrei ca povestea să dureze zile în şir, luni la rând?

— Haide să mergem.

— Cum poţi să fii atât de dur şi atât de blând în acelaşi timp?

— Dacă n-aş fi dur n-aş mai fi în viaţă. Iar dacă n-aş putea fi blând, n-ar mai merita să fiu în viaţă.

O ajut să-şi pună mantoul şi plecăm. Nu zice nici un cuvânt tot lungul drumului. Ajungem la hotel, parchez maşina în locul unde o pun de obicei şi scot din buzunar cele cinci cecuri şi i le dau.

— Să sperăm că e pentru ultima oară când mai fac naveta, îi zic eu, încep să se tocească.

Le priveşte fără să le ia.

— Credeam că asta reprezintă onorariul tău, zice ea sec.

— La ce bun să mai discutăm? Ştii foarte bine că nu pot să primesc bani de la tine.

— Din pricina a ceea ce a fost azi noapte între noi?

— Din nici o pricină. Nu pot primi şi gata. Mai ales că n-am făcut nimic. Ce gânduri ai? Unde vrei să pleci? Nu mai ai de ce te teme acum.

— Nu ştiu nimic.

— Eşti îndrăgostită de Brandon?

— Tot ce se poate.

— E un gangster vechi. A angajat un tip ca să-l sperie pe Goble şi să mă doboare cu aceeaşi ocazie şi pe mine. Poţi să iubeşti un astfel de om?

— O femeie iubeşte un bărbat pentru el însuşi, nu pentru ce face. Şi apoi nimic nu dovedeşte că vroia să se meargă atât de departe.

— Adio, Betty! Am vrut să iasă bine, dar asta nu-i destul.

Întinde mâna încet şi ia cecurile.

— Eşti ţicnit. Eşti bărbatul cel mai ţicnit pe care l-am văzut vreodată.

Coboară din maşină şi se îndepărtează ca întotdeauna cu paşi vioi.

CAPITOLUL 26

Îi las răgazul să străbată holul şi să urce în camera ei după care îl sun pe domnul Clark Brandon pe telefonul interior. Javonen trece pe lângă mine şi îmi aruncă o privire puţin binevoitoare, dar nu zice nimic.

Îmi răspunde o voce de bărbat. E chiar el.

— Domnule Brandon, nu mă cunoaşteţi cu toate că ieri dimineaţa ne-am aflat din întâmplare în acelaşi ascensor. Numele meu e Philip Marlowe. Sunt detectiv particular din Los Angeles şi un prieten al domnişoarei Betty Mayfield. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Numele dumitale nu mi-e necunoscut, Marlowe, dar tocmai ieşeam pe uşă. Nu vrei să bem un păhărel împreună pe la ora şase?

— Aş vrea să mă întorc în Los Angeles, domnule Brandon. Nu vă reţin mult timp.

— Bine, zice el fără chef. Poţi să urci.

Îmi deschide el însuşi – înalt, zvelt, plin de muşchi, în plină formă. Nu-mi întinde mâna dar se dă la o parte ca să intru.

— Sunteţi singur, domnule Brandon?

— Da. De ce?

— Ceea ce vreau să vă spun doresc să rămână între noi.

— Ei bine, dă-i drumul!

Se aruncă într-un fotoliu, îşi întinde picioarele pe sofa şi îşi aprinde o ţigară cu filtru aurit de la o brichetă din aur. Aşa-i în lumea bună, ce naiba!

— Am venit în Esmeralda pentru prima oară pentru că un avocat din Los Angeles m-a însărcinat să o urmăresc pe domnişoara Mayfield şi să-l anunţ în clipa în care s-a stabilit undeva. Nu ştiam motivul acestui filaj: avocatul mi-a mărturisit că nici el nu-l cunoaşte şi că acţionează potrivit indicaţiilor unui birou de avocaţi cu o reputaţie onorabilă din Washington, D. C.

— Deci, ai urmărit-o? Ei, şi, mai departe?

— A luat legătura cu Larry Mitchell sau el a luat legătura cu ea. În mod sigur o avea la mână cu ceva.

— Nu era singura în această situaţie. Mitchell era un specialist în şantaj.

— Dar nu-i aşa că nu mai este?

Se uită la mine cu ochii săi reci:

— Ce vrei să spui?

— Că nu mai face nici un rău. Că nu mai există.

— Se pare că a părăsit hotelul şi că a plecat cu maşina. Ce mă priveşte pe mine asta?

— Nu m-aţi întrebat cum de ştiu că nu mai există.

— Ascultă, Marlowe!

Cu un gest neglijent îşi scutură ţigara.

— Să zicem că puţin îmi pasă. Vorbeşte-mi despre ceva care mă priveşte sau lasă-mă în pace!

— Am intrat în legătură şi cu un oarecare Goble care se dădea drept detectiv din Kansas City şi arăta o carte de vizită, adevărată sau nu, în sprijinul afirmaţiei sale. Acest Goble m-a cam plictisit. Nu înceta să alerge după mine şi să-mi vorbească tot timpul despre Mitchell. Nu reuşeam să înţeleg ce vrea. Într-o zi, aţi găsit o scrisoare anonimă în corespondenţa dumneavoastră. Am văzut când aţi citit-o, aţi recitit-o, aţi întrebat recepţionerul, fără succes de altfel, pentru a afla cine a adus-o. Aţi pescuit chiar şi plicul din coşul de hârtie. Iar când aţi luat ascensorul păreaţi îngrijorat.

Brandon începe să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Câteodată e periculos să-ţi vâri nasul în treburile altora, domnule detectiv particular, îmi zice el pe un ton mai curând sec. Te-ai gândit vreodată la asta?

— E o întrebare idioată. Cum vreţi să-mi câştig altfel pâinea?

— Te sfătuiesc s-o ştergi cât te mai poţi încă ţine pe picioare.

Izbucnesc în râs, ceea ce pare să-l exaspereze. Sare în picioare şi se repede la mine.

— Ascultă, amice! Nu-s primul venit şi nici n-am obiceiul să mă las speriat de indivizi de teapa ta. Hai, uşcheală!

— Nu vreţi să auziţi urmarea?

— Ţi-am zis s-o ştergi!

Mă ridic în picioare.

— Păcat. Eram gata să lichidez afacerea între patru ochi. Să nu credeţi că vreau să pun laba pe dumneavoastră, aşa cum a încercat Goble. Nu-i deloc genul meu. Dar dacă mă daţi pe uşă afară fără să mă ascultaţi, voi fi obligat să merg la căpitanul Alessandro. El o să mă asculte.

Rămâne nehotărât câteva clipe, furios în continuare. În cele din urmă, chipul i se destinde într-un zâmbet.

— Bine, o să te asculte. Şi după aia? E de-ajuns să dau un telefon ca să fie mutat de-aici.

— O, nu, nu pe el! Căpitanul Alessandro nu se lasă intimidat. În dimineaţa asta l-a dat pe uşă afară pe Henry Kingsley care nu e obişnuit cu un asemenea tratament. Căpitanului Alessandro i-au fost de-ajuns câteva vorbe ca să-l potolească pe Kingsley. Vă închipuiţi că puteţi scăpa uşor de un asemenea om? Vă doresc să trăiţi atât de mult încât să reuşiţi asta.

— Doamne, Iisuse Cristoase, zice el fără să înceteze să zâmbească. Am cunoscut odinioară indivizi ca dumneata. Dar e atât de multă vreme de când sunt aici încât am şi uitat că aşa ceva mai există. Bine, te ascult.

Se întoarce pe scaunul lui, scoate o altă ţigară cu filtru aurit şi o aprinde.

— Vrei o ţigară?

— Nu, mulţumesc. Dar ce ziceţi de micuţul, Richard Harvest? Am

impresia că aţi făcut o greşeală cu el. N-a fost la înălţime.

— Câtuşi de puţin la înălţime, Marlowe, câtuşi de puţin. Un sadic fără anvergură. Iată ce ajungi când nu mai ai nimic de făcut – îţi pierzi judecata. L-ar fi putut ciurui pe Goble numai ridicând degetul mic. Şi să-l mai şi aducă la dumneata – ce caraghioslâc! Ce amator! La ce i-a servit? Nu mai e bun de nimic. De-acum încolo o să vândă creioane. Vrei să bei ceva?

— Noi doi însă suntem de alt calibru. Lăsaţi-mă să termin. După ce o regăsesc pe Betty Mayfield, în aceeaşi seară îl daţi afară pe Mitchell pe uşa de la „Glass Room” – cu o oarecare eleganţă, aş putea zice. În mijlocul nopţii, Betty vine şi mă scoală din somn la „Rancho Descansado” al cărei proprietar cred că sunteţi. Ea îmi spune că Mitchell e mort şi că se află întins pe un şezlong în balconul ei şi îmi oferă luna de pe cer ca s-o scap de belea. Mă reped cu ea la „Casa”, dar nici urmă de cadavru pe balcon. A doua zi dimineaţa, paznicul de noapte de la garaj îmi spune că Mitchell a plecat cu maşina, cu nouă valize, şi că şi-a plătit nota de la hotel şi a plătit şi în avans. În aceeaşi zi, maşina lui e găsită părăsită, la „Los Penasquitos Canyon”. Fără valize şi fără Mitchell.

Brandon mă urmăreşte din ochi dar nu zice nimic.

— De ce Betty Mayfield nu îndrăznea să-mi spună pentru ce îi era atât de frică de el? Pentru că în Westfield, în Carolina de Nord, a fost condamnată fiindcă şi-a omorât bărbatul. Dar în acest stat, judecătorul are dreptul să anuleze verdictul juraţilor, ceea ce a şi făcut. Henry Kingsley, socrul ei, a jurat s-o urmărească oriunde s-ar duce şi să n-o lase niciodată în pace. Şi iată că ea descoperă un cadavru în balcon! Dacă poliţia face anchetă, cazul e repus pe tapet. I se face frică, îşi pierde capul fiindcă îşi spune că n-o să aibă aceeaşi şansă de două ori la rând. De data asta, juraţii ar fi condamnat-o fără doar şi poate.

— Şi-a rupt gâtul când a încercat să sară zidul de la terasa mea, zice Brandon cu o jumătate de glas. Ea n-are nici un amestec. Vino să-ţi arăt!

Afară, pe vasta terasă însorită, Brandon se îndreaptă spre parapet. Îl urmez îndeaproape şi când mă aplec peste parapet îmi dau seama că mă aflu chiar deasupra şezlongului aflat pe balconul domnişoarei Betty.

— Acest zid nu e prea înalt, zic eu. Nu-i atât de înalt ca să nu fie primejdios.

— Sunt de aceeaşi părere, zice Brandon liniştit. Iar acum, imaginează-ţi că stă aici.

Se întoarce cu spatele la zid, al cărui margine îi vine la mijlocul coapsei. Şi Mitchell era înalt.

— O trage pe Betty spre el sub un pretext oarecare, vrea s-o îmbrăţişeze, ea îl izbeşte cu toată puterea şi îl împinge în partea cealaltă. Întâmplarea a făcut să-şi rupă gâtul când a căzut. Or, aşa se pare că a murit primul său bărbat. Cum vrei să nu se fi îngrozit?

— Nu fac nimănui nici un reproş. Nici măcar dumneavoastră, Brandon.

Face câţiva paşi ca să se îndepărteze de zid şi se cufundă în contemplarea oceanului. După ce rămâne tăcut câteva clipe se întorcea pe călcâie:

—... cu excepţia faptului că v-aţi debarasat de cadavru, adaug eu.

— De unde naiba ştii? Cum naiba s-o fi făcut?

— Vă place pescuitul, printre alte sporturi. Pun pariu că aveţi aici, în acest apartament, o coardă lungă şi foarte solidă. Solid cum sunteţi, aţi sărit pe balconul lui Betty, aţi trecut coarda pe sub braţele lui Mitchell şi l-aţi coborât încet, în spatele gardului de jos. După aceea, i-aţi luat cheia din buzunar şi v-aţi dus în camera lui, i-aţi făcut bagajele şi aţi coborât în garaj cu ascensorul sau pe scara de incendiu.

Asta trebuie să fi însemnat vreo trei drumuri pentru dumneavoastră, nu mai mult. După aceea aţi ieşit cu maşina lui din garaj. Ştiaţi că paznicul de noapte se droghează, aşa că din partea asta nu eraţi îngrijorat. Asta a fost dis de dimineaţă şi paznicul m-a minţit în legătură cu ora. Aţi dus maşina cât mai aproape de locul unde se afla cadavrul lui Mitchell, şi l-aţi vârât în portbagaj ca să-l căraţi la „Los Penasquitos Canyon.”

Brandon începe să râdă plictisit.

— Iată-mă deci la „Los Penasquitos” cu o maşină, un cadavru şi nouă valize. Cum ies de-acolo?

— Cu un elicopter.

— Cine îl pilotează?

— Chiar dumneavoastră. În clipa de faţă elicopterele nu sunt supuse controalelor, dar n-o să mai dureze multă vreme, fiindcă devin tot mai numeroase. Aveţi grijă să vi se trimită un elicopter la „Los Penasquitos Canyon” şi să vină cineva să-l ia pe pilot cu o maşină. Un om cu starea dumneavoastră socială poate să obţină orice.

— Şi pe urmă?

— Urcaţi cadavrul şi valizele în elicopter, plecaţi în larg, coborâţi cât mai aproape de apă şi aruncaţi cadavrul şi valizele. Nu vă mai rămâne decât să duceţi înapoi elicopterul din locul de unde a venit. Iată o treabă bine făcută.

Brandon izbucneşte într-un râs puternic, mult prea zgomotos ca să fie firesc.

— Adică mă crezi atât de prost ca să fac toate astea de dragul unei femei pe care abia o cunosc?

— Ei, ei... staţi puţin, Brandon! Aţi făcut-o pentru dumneavoastră. Îl uitaţi pe Goble. E din Kansas City. Nu şi dumneavoastră?

— Şi ce dacă?

— O! Nu-i nimic. Punct şi de la capăt. Nu ca să se plimbe a venit Goble la Esmeralda. Şi nu pe Mitchell îl căuta, dacă nu cumva se cunoscuseră mai înainte. În acest caz şi-au zis că au o mină de aur la îndemână. Mina de aur

sunteţi dumneavoastră. Când Mitchell a dispărut, Goble a vrut să ducă singur afacerea mai departe – un biet şoarece prins în ghearele unui tigru. Puteţi să-mi explicaţi cum a căzut Mitchell de pe terasa dumneavoastră? Ţineţi cumva să se facă vreo anchetă în legătură cu trecutul dumneavoastră? Nu vă închipuiţi că poliţia ar fi avut convingerea că l-aţi împins pe Mitchell pe deasupra zidului? Şi chiar dacă n-ar putea s-o dovedească, ce poziţie aţi mai avea la Esmeralda din clipa aia?

Brandon îmi întoarce spatele şi merge cu paşi uşori până la celălalt capăt al terasei, se întoarce şi rămâne ţintuit în faţa mea. Chipul său e total inexpresiv.

— Aş putea să te dobor, Marlowe. Dar, lucru curios, toţi aceşti ani pe care i-am petrecut aici au făcut din mine un alt om. Sunt de acord că am încurcat-o şi că nu ştiu ce să fac. Mitchell era un ticălos, un şantajist care se dădea la femei. Să zicem că ai dreptate pe toată linia – ce-mi pasă, nu regret nimic. Şi, crede-mă, s-ar putea deasemenea să nu fiu chiar insensibil la farmecul lui Betty Mayfield. N-o să mă crezi, fără îndoială, dar e adevărat. Iar acum, hai să facem un târg. Cât ceri?

— Pentru ce?

— Ca să nu te duci la poliţie.

— Am mai spus: absolut nimic. Vroiam numai să cunosc sfârşitul poveştii. Am fost măcar pe aproape?

— Întrutotul, Marlowe. Ai lovit în plin.

— Bine, vă las acum. Aşa cum vă mai spuneam, vreau să mă-ntorc la Los Angeles. Cineva o să mă angajeze acolo pentru o mică anchetă. Trebuie să trăieşti în ziua de azi, nu-i aşa?

— Vrei să-mi strângi mâna?

— Nu. Ai angajat un ucigaş, ceea ce te exclude dintre oamenii cărora le strâng mâna. Dacă n-aş fi avut un presentiment, acum aş fi fost mort.

— Dar nu i-am cerut să ucidă pe nimeni.

— Dar l-ai angajat. Adio.

CAPITOLUL 27

Când ies din ascensor, dau de Javonen care pare să mă aştepte.

— Veniţi la bar, vreau să stăm puţin de vorbă.

Barul e mai curând cufundat în linişte la ora asta. Ne aşezăm la o masă dintr-un colţ.

— Vi se pare că sunt un ticălos, nu-i aşa? Întreabă Javonen cu jumătate de glas.

— Câtuşi de puţin. Fiecare îşi face meseria – a mea nu v-a plăcut şi din pricina asta v-aţi speriat. De aici până la a vă lua drept un ticălos e o mare diferenţă.

— Încerc din răsputeri să apăr interesele hotelului. Dar dumneavoastră ce faceţi?

— Nu ştiu. Iar când o ştiu, mă întreb câteodată la ce serveşte tot ce fac. Atunci bâjbâi şi încurc multă lume. Îmi pare de multe ori că sunt un om rău.

— Fără să fiu indiscret, cam cât câştigaţi dintr-un caz ca ăsta?

— La drept vorbind, comandante, cazul ăsta iese din obişnuit. Nu am câştigat nimic din el.

— Hotelul e gata să vă ofere cinci mii de dolari deoarece i-aţi apărat interesele.

— Hotelul sau domnul Clark Brandon?

— Dacă vreţi... Dânsul e patronul.

— Cinci mii de dolari! Se pot cumpăra multe lucruri cu cinci mii de dolari. Am să-i regret pe drumul meu de întoarcere.

Mă scol în picioare.

— Unde trebuie să trimit cecul, domnule Marlowe?

— Fondul de întrajutorare al Poliţiei ar fi fericit să-l primească. Sticleţii nu sunt prea bine plătiţi. Când au nevoie de bani împrumută de la Fond. Da. Cred că Fondul de Întrajutorare al Poliţiei vă va fi recunoscător.

— Ascultă, Marlowe, n-o face pe nebunul! Vroiam să spun...

— Spuneţi-o ţie însuţi, Javonen! E un auditoriu mai ales.

Hai noroc!

Ies din bar, urc în maşină şi mă întorc la „Descansado” ca să-mi fac bagajele şi să plătesc. În biroul de la recepţie Jack şi Lucille sunt la locurile lor obişnuite. Lucille îmi zâmbeşte în timp ce Jack zice:

— Mi s-a spus să nu vă prezint nici o notă, domnule Marlowe. Şi să vă cer încă o dată iertare pentru ce s-a întâmplat ieri seară. Deşi nu cred că puneţi prea mult preţ pe scuzele mele...

— Cât e nota?

— Oh! Nu prea mult. Doisprezece dolari şi cincizeci.

Pun banii pe tejghea. Jack îi priveşte şi încruntă din sprâncene.

— Dar v-am spus, domnule Marlowe, că nu aveţi nimic de plătit!

— De ce nu? Am ocupat o cameră...

— Domnul Brandon...

— Sunt oameni care sunt tare căpăţânoşi. Sunt foarte fericit că v-am cunoscut pe amândoi. Vrei să-mi dai o chitanţă? Aşa pot să decontez.

CAPITOLUL 28

Până la Los Angeles nu depăşesc decât de câteva ori viteza de o sută patruzeci la oră. Când ajung la Yucca Avenue, îmi vâr maşina în garaj. Cutia de scrisori e goală ca de obicei. Urc scara şi deschid uşa apartamentului meu. Nimic nu s-a schimbat, în salon se simte miros de închis şi are aspectul său obişnuit, trist şi banal. Deschid ferestrele, mă duc la bucătărie, îmi torn ceva de băut şi mă aşez pe canapea cu ochii aţintiţi spre perete. Oriunde aş merge, orice aş face, iată ce găsesc la întoarcere: un zid gol, o odaie fără nici un suflet în ea, într-o casă goală.

Îmi pun paharul pe măsuţă fără să fi băut din el. Nu alcoolul e remediul. Singurul remediu e să devii şi mai tare şi să nu ceri nimănui nimic.

Telefonul începe să sune. Ridic receptorul şi zic maşinal:

— Marlowe la aparat.

— Sunteţi chiar domnul Marlowe?

— Da.

— Sunteţi sunat de la Paris, domnule. Marlowe. Am să revin imediat.

Pun încet receptorul în furcă. Cred că mâna îmi cam tremură. E poate din pricina faptului că am cam gonit pe şosea, sau poate fiindcă sunt nedormit.

Peste un sfert de oră telefonul sună din nou.

— Aici e Linda, Linda Loring[1]. Îţi mai aduci aminte de mine, dragul meu?

— Cum aş putea să te uit?

— Ce mai faci?

— Sunt obosit, ca de obicei. Tocmai am descurcat un caz mai curând deprimant. Dar tu?

— Mă simt groaznic de singură fără tine. Am încercat să te uit, dar nu pot. Am fost prea fericiţi împreună...

— O noapte, o singură noapte... acum un an şi jumătate. Ce pot să zic?

— Ţi-am rămas fidelă, Dumnezeu ştie de ce. Nu lipsesc bărbaţii din jurul meu. Dar ţi-am rămas fidelă.

— Eu nu ţi-am fost credincios, Linda. N-am crezut nici o clipă că o să ne mai vedem. Nu ştiam că ţii să-ţi rămân credincios.

— Nu ţineam... nu ţin... Te iubesc, iată ce încerc să-ţi spun. Vrei să te căsătoreşti cu mine? Mi-ai spus că asta n-ar dura mai mult de şase luni – dar de ce să nu încercăm? Cine ştie – s-ar putea să fie pe viaţă! Te rog Ce trebuie să facă o femeie ca să ajungă la cel pe care îl iubeşte?

— Nu ştiu. Mă întreb însă de unde crede ea că îl iubeşte cu adevărat. Trăim în lumi diferite. Eşti bogată, eşti învăţată cu huzurul. Eu nu sunt decât un tip sărac, fără un viitor strălucit. De altfel, tatăl tău poate să facă în aşa fel

---

1 Personaj feminin din „Rămas bun pentru vecie”, de acelaşi autor

încât să nu mai am nici măcar aşa ceva.

— Nu ţi-e frică de tatăl meu, nu ţi-e frică de nimeni. Numai de căsătorie ţi-e frică. Tatăl meu îi cunoaşte pe bărbaţi. Te rog, te rog! Sunt la Ritz. Îţi trimit biletul de avion.

Izbucnesc în râs.

— Îmi trimiţi biletul de avion? Drept cine mă iei? Eu ţi-l trimit. Aşa o să ai timp să-ţi schimbi părerea.

— Dar, dragul meu, nu vreau ca să-mi trimiţi tu biletul. Am...

— Da, ştiu, ai destui bani ca să cumperi cinci sute de bilete de avion. Dar acesta ar fi biletul meu. Îl accepţi sau o lăsăm baltă.

— Vin, dragul meu, vin. Strânge-mă în braţe... cât mai tare... nu vreau să te cumpăr, nimeni n-o să te cumpere vreodată. Mi-e dor doar de tine.

— Sunt aici. Sunt mereu aici.

— Strânge-mă tare...

Se aude un clinchet metalic şi apoi se lasă tăcerea. Iau din nou paharul şi arunc o privire jur împrejur în această încăpere care a fost goală şi acum nu mai e. Acum e o prezenţă – o voce, o femeie înaltă şi zveltă, minunată, un cap cu păr negru revărsat pe perna mea, şi acel parfum subtil, uşor, al femeii care te îmbrăţişează, cu buze dulci, cu ochii pe jumătate deschişi...

Din nou se aude soneria telefonului.

— Da?

— Aici e Clyde Umney, avocatul. Îţi tot aştept raportul. Doar nu te plătesc ca să te distrezi. Vreau să-mi trimiţi imediat un raport complet despre ce ai întreprins. Am nevoie de o prezentare amănunţită a activităţilor dumitale din clipa în care te-ai întors în Esmeralda.

— M-am distrat foarte bine pe cheltuiala mea.

Glasul lui devine strident.

— Îmi întocmeşti imediat un raport. Altfel voi face în aşa fel încât să ţi se retragă licenţa.

— Am o idee, domnule Umney! Ce-ar fi să te duci dracului?

Se înăbuşă de furie. Eu pun liniştit receptorul în furcă. Aproape imediat telefonul începe să sune din nou.

Dar de-abia îl aud. În urechile mele răsună muzica stelelor.

„O carte scrisă în stilul original al lui Raymond Chandler.
Foarte dură, plină de tensiune şi mister. NIMIC DE VÂNZARE
Este cântecul de lebădă al cunoscutului, scriitor american.
Dar, deşi această carte este ultima creaţie a lui Chandler, ea nu este şi cea de pe urmă.”

THE GUARDIAN

„Chandler nu este doar un autor de literatură poliţistă. El este şi un artizan strălucit de situaţii a cărui imaginaţie nu îşi are egal în întreaga literatură americană.”

THE SUNDAY TIMES

„Raymond Chandler este cel mai strălucit autor de proză de acest gen.”

SOMERSET MAUGHAM